

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
THIEF

SOLDIERS OF ANARCHY

NIKKI J SUMMERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif Hakkı Materyali

THE THIEF

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle benzerlik tamamen tesadüfidir. Öne çıkan tüm ticari markaların, ürün adlarının veya isimlerin ilgili sahiplerinin mülkiyetinde olduğu varsayılır ve yalnızca referans olarak kullanılır.

Telif hakkı 2024 Nikki J Summers'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu çalışmanın hiçbir bölümü yazarın açık ve yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz.

İçindekiler

[Nikki J Summers Yazarının Diğer](#)

[Kitapları](#)[Playlist](#)

[Tetikleyici Uyarı](#)

[Kısım I](#)

[Bölüm 1](#)

Tyler

[Bölüm 2](#)

Tyler

[Bölüm 3](#)

Tyler

[Bölüm 4](#)

Tyler

[Kısım II](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm III](#)

[Kısım 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

Dan Armitage, On Altı Yaşında

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Epilog I Epilog](#)

[II](#)

[Çok Yakında Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

THE
THIEF

S O L D I E R S O F A N A R C H Y

NIKKI J SUMMERS

Nikki J Summers Yazarının Diğer Kitapları

Anarşinin Askerleri Serisi

Sapık

Azrail

Joker

Oyuncu

Hırsız

Kum Diyarı'nın Asileri Serisi

Hain Kalpler

İşkence Görmüş

Ruhlar

Parçalanmış

Zihinler Pervasız

Yalanlar

Tek Başına Luca

Bu Zalim Aşk

Firethorne'u

Sevmek Acı

Veriyor

Hepsi Amazon Kindle Unlimited'ta mevcuttur.

Yetişkinlere yönelik içerik nedeniyle yalnızca 18 yaş üstü okuyucular için uygundur.

Çalma Listesi

Spotify'dan indirilebilir _____ .

Break Stuff - Limp Bizkit

Uprising - Muse

Reckless - Jaxson Gamble

V.A.N - Bad Omens, Poppy Stick

Up - Grandson

Breathe - The Prodigy

Like a Villain - Bad Omens The

Archer - Taylor Swift Gasoline

- I Prevail

Sign of the Times - Harry Styles Do

I Wanna Know? - Arctic Monkeys

Summertime Sadness - Lana Del Rey

R U Mine? - Arctic Monkeys

*Play with Fire (Feat. Yacht Money) - Sam Tinnesz, Yacht Money if u
think i'm pretty - Artemis*

Teardrop - Massive Attack, Elizabeth Fraser Streets -

Doja Cat

Halo - Beyonce

Mad World - Gary Jules, Michael Andrews Perfect

For Me - Bradley Marshall

Tetikleyici Uyarı

Hırsız, karanlık konular ve bazılarının okumakta zorlanabileceği sahneler içermektedir. Lütfen aşağıda listelenen tetikleyici uyarıları dikkate alın. Bu, rehineler ve yanlış giden bir banka soygunu içeren bir kanunsuz, yavaş yanan romantizmdir. Ayrıca İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır; bu nedenle yazım ve dilbilgisi Amerikan İngilizcesinden farklı olacaktır.

- Ergen zorbalığı sahneleri
- Açıkça ayrıntılı işkence sahneleri (kanunsuzlar tarafından)
- Rehin alma (banka soygunu)
- Zorla hapsedme
- Cinsel saldırı teşebbüsü. Gerçekte bir saldırı gerçekleşmez, ancak tehdit etmek için kullanılan bazı ifadeler sıkıntıya neden olabilir.
- Cinayet
- Şiddet
- Gore
- Cinsel içerikli sahneler (kahraman ve kadın kahraman arasında)
- Röntgencilik
- Grup seks tasviri (Ana karakterler arasında değil)
- Halka açık yerlerde cinsel eylemlerde bulunmak
- Kenar
- Anal oyun
- Övgü/hafif bozulma
- İntihar düşünceleri ve bir intihar notu (ancak intihar gerçekleşmez)
- Çocuk kaçırma (Çocuğa zarar gelmez)

"Canavarlarla savaşan kişi, bu sũreęte kendisinin de bir canavara dũnüşmemesine dikkat etmelidir. Ve eğer bir uğuruma yeterince uzun sũre bakarsanız, uğurum da size bakacaktır."

Friedrich W. Nietzsche

PART ONE
SOLDIERS
ASSEMBLE

Birinci Bölüm

HIRSIZLAR ARASINDA ONUR VARDIR.

Tyler

On Dört Yaşında

"Kendine engel olamadın, değil mi? Aptal gibi davranmak zorundaydın. Lanet bir pislik gibi davranıp bana bu lanet dramı yaşattın. Senin pisliğini temizlemekten başka yapacak daha iyi bir işim olmadığını mı sanıyorsun?"

Babamın benimle konuşurken sesine zehir katmasına gerek yoktu; çoğu sözünü bütün bir şehri yok edecek kadar zehirli bir şekilde söylerdi. Ne söylediğinin bir önemi yoktu. Her zaman aynıydı.

Ama içindeki vahşi nefretin artık beni etkilemesine izin vermiyordum.

O gemi yıllar önce kalkmıştı.

"Aylardır bir işin olmadığını düşünürsek, ortalığı temizlemek için bolca vaktin olduğunu söyleyebilirim." diye cevap verirken ona doğru bakma zahmetine bile girmedim.

Bunun onu kızdıracağını biliyordum ama umurumda değildi.

Öfkelendi ama ben devam ettim. "Ne diyebilirim ki? Varlığım bardaki değerli içki vaktinizi çaldığı için üzgünüm."

Babam arabayı sürerken gözlerini yoldan ayırmadı ama eli direksiyondan fırladı ve uzanıp kafama vurmaya çalıştı. "Denemek" önemli bir kelimeydi. Ondan daha hızlıydım ve koltuğumda kaydım, vücudumu yolcu tarafındaki kapıya doğru kıvırdım, darbeyi önlemek için ellerimi kaldırdım ve onun zayıf üstünlük çabasına kendi kendime gülümsedim. Eli hedefine ulaşamayınca homurdandı. Bu yüzden koluma vurmakla yetindi, kırmızı ışıktaki geçerek hızla yoluna devam ederken bu onun için daha kolay bir atıştı. Beni bırakıp gitmeye ne kadar hevesli olduğuna bakılırsa, happy hour'a geç kalmış olmalıydı.

"Sen her zaman bela oldun," diye hırladı. "Başımın belası. Annen öldüğü anda seni bakıma almalıydım."

"Keşke yapsaydın," diye karşılık verdim, kollarımı göğsümde kavuşturup yolcu tarafındaki camdan dışarı bakarak, düşmanlık ve nefretin beni boğmaya hazır zehirli dumanlar gibi aramızdaki havada asılı kalmasına izin verdim.

Yıllar önce böyle sözler beni incitebilirdi ama artık değil. Ne düşündüğü ya da ne söylediği umurumda değildi.

Hiçbir şey umurumda değildi.

Bu tam olarak doğru değildi.

Okuldaki diğer çocukları etkilemeyi, öğretmenleri kızdırmayı ve istediğimi elde etmeyi önemsiyordum. Ama birkaç hafta önce, IT departmanından çaldığım dizüstü bilgisayarları satmaya çalışırken yakalandıktan sonra okuldan atılmışım. Sanırım artık keyif almak için yeni yollar bulmam gerekecekti. Biraz para kazanmak için de yeni yollar. O okul yakın zamanda beni geri davet etmeyecekti.

"Bana kalsa," diye devam etti babam, sanki onun ne düşündüğü umurumdaymış gibi. "Seni orduya yazdırırdım. Nankör kışını gönderirdim, böylece gerçek bir erkek olmak için ne gerektiğini öğrenebilirdin."

Yüzünün yan tarafına bakmak için hafifçe kaydım. Kaşları sürekli çatık, küçümseme derisine öyle işlemiş bir yüzdü ki, ona sahip olduğundan daha fazlasını borçlu olduğunu düşündüğü bir dünyaya, ölen ve onu kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakan bir eşe ve hiç istemediği bir oğula aşırı derecede kızgın olmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Sana pek yararı olmadı," diye karşılık verdim, bunun onu can evinden vurduğunu biliyordum.

Ordu geçmişiyle gurur duyuyordu. Ama onu başkalarının saygı duyduğu bir adam haline getirmeye gelince, bu saçmalıktı. Kimse onu örnek almıyordu, ben bile. Geleceği olmayan bir ayyaştı. Ayrılacak yaşa geldiğim anda evinden ayrılacaktım ve bir daha asla arkama bakmayacaktım.

Zaten birkaç kez gitmeye çalışmıştım. Her şeyin onun çatısı altında sıkışıp kalmaktan daha iyi olacağını düşünerek kaçmıştım. Ama bakımda bir iki gece geçirdikten sonra kendim için daha iyisini istediğimi fark ettim. Daha iyisini yapabiliirdim. Sadece zamanımı beklemek zorundaydım.

Yeteneklerim vardı.

Zamanı geldiğinde beni haklı çıkaracak beceriler.

Sabır.

Sadece sabırlı olmalıydım.

Sonunda babam ciyak ciyak bağırarak kaydolduğum öğrenci yönlendirme biriminin otoparkına girdi. Normal okuldan atılmam, reşit olana kadar her gün bu bok çukuruna gitmem gerektiği anlamına geliyordu. Ve inanın bana, günleri sayıyordum.

Bina beklediğimden daha küçüktü, sadece iki kat yüksekliğindeydi. Dış cephesinde de kayda değer bir şey yoktu. On dokuz-yetmişli yıllardan kalma gibi görünen beton bir kutuydu.

"Günün sonuna kadar çuvallamadan gitmeye çalış," diye alay etti babam ve ben onu duymazdan gelerek arabanın kapısını açıp dışarı çıktım.

Çıkışa doğru hızla ilerlerken lastikleri otoparkın gevşek çakıllarını tekmeliyor, benden olabildiğince uzaklaşmak için yarışıyordu.

İyi ki kurtulmuşum.

Buraya kadar olan yolculuk uzun zamandır birlikte oturduğumuz en uzun yolculuktu ve tekrar bir performans sergilemek için acele etmiyordum. Yarın otobüse binerdim. Belki de yürürdüm. Ya da belki tamamen boş verip şehre giderdim. Bakalım becerilerimi sokaklarda daha iyi kullanabilecek miyim ve biraz para kazanabilecek miyim?

Para demişken.

Buruşuk, kötü giyimli bir adamın binanın ön kapısındaki yığından bir kutu kaldırmasını izledim. İçeride kayboldu.

bir an için, sonra başka bir tane almak için geri geldi. Hiçbir fırsatı kaçırmayan biri olarak, ellerim ceplerimde ve gözlerim etrafta dolaşırken, dalgın dalgın ısıklık çalarken kendi dünyamda kaybolmuş gibi davranarak oraya doğru yürüdüm. İkinci kez kapıdan çıkarken, yanlışlıkla ona çarptım, özür diledim ve son kutuyu onun için taşımayı teklif ettim. Minnettar oldu. Aynı zamanda ödüllü bir aptaldı çünkü cüzdanı artık cebimde bir delik açıyordu. Hiçbir şey hissetmemişti.

"Sağ ol delikanlı," diye nefes nefese söylenirken, elimdekini nereye koyacağımı bildirmek için fuayedeki diğer kutuları işaret etti. "Bugünlük iyiliğin bu kadar."

"Merak etme." Ben de gülümседim, cüzdanında ne bulacağımı düşündükçe kalbim ısınıyordu. İyi işler boş kalbimi ısıtmak için hiçbir şey yapmadı. Ama bunu başka kimsenin bilmesine gerek yoktu.

"Yeni misin?" diye sordu, gözleri bende kaybolan bir nezaketle parlıyordu.

Seni ısırın yılanı neden gülümseyesin ki?

Çoğu insanın saflığı beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

"Daha bugün başladım." Ben de sııttım. Sonra omuz silktim, bej renkli, ahşap panelli resepsiyon alanına bakarken alçakgönüllüymüş gibi davrandım ve bu yerden ve beni bekleyenlerden korktuğumu düşünmesini sağlayacak hafif bir yüz buruşturması yaptım. Gerçekte, sadece devam notumu almak, sosyal hizmetleri başımdan savmak ve oradan defolup gitmek istiyordum. Belki yarın yerine bugün şehre iner ve cüzdanındaki paranın bir kısmını harcardım.

"İyi olacaksın," dedi kolumu okşayarak. "Ben Bay Porter, site yöneticisiyim ama buradaki herkes bana Alfie der. Kayıt için hangi odadasınız?"

"Sanırım Bay Radley... Randall... onun gibi bir şey."

"Bay Rankle," diye düzelitti. "Bu koridorun sonunda." Önden yürümeye başladı, sonra omzunun üzerinden seslendi, "Haydi, seni oraya götüreyim." Biraz hızlandım, onun yanında yürümek için adım attım ve daha sessiz konuşmaya başladı, "O sınıfta epey karakter var. Ama başını öne eğmezsen, senin gibi terbiyeli bir delikanlıya bir şey olmaz."

Başımı ne zaman öne eğeceğimi ve ne zaman boynumu uzatacağımı biliyordum. Moral konuşmasına ihtiyacım yoktu ama yine de ona teşekkür ettim.

Alfie aniden, "İşte geldik," diye anons etti, durdu ve bir kapıyı iterek oldukça boş bir sınıfı ortaya çıkardı. Sınıf diyorum ama daha çok bir dolap gibiydi. Beyaz duvarlar bomboştu. Eski okulumdaki gibi eğitici posterler ya da motive edici saçmalıklar yoktu. Zemin ucuz muşambaydı. İçeri girdiğinizde ayakkabınızın altına yapışan, sanki her adımınız durumunuzun boktanlığını yara bandını yırtıp altındaki boktan yarayı ortaya çıkarıyormuş gibi yırtılma sesi çıkaran türdendi. Işıklar, gün boyunca sinir bozucu bir şekilde vızıldayan ve başınızı ağrıtan ucuz şerit lambalardı. Kirli beyaz tavan döşemeleri yıllar önce bir sızıntı olduğu için lekelenmişti ama kimse onları değiştirme zahmetine girmemişti. Buraya gelen çocuklar için mükemmel bir metaforu. Hayatın reddedilenleri için bir çöplük. Bokları barındıran bir bok çukuru.

Durdum ve etrafa dağılmış beş altı sıraya ve odanın önündeki öğretmen masasına baktım.

Önümüzdeki birkaç yıl boyunca yeni cehennemim burası olacaktı. Cehennemin bu kadar... sade, beyaz ve sıkıcı olacağını hiç düşünmemiştim.

İçeride sadece dört çocuk daha vardı ve işleri denetleyecek bir öğretmen de yoktu. Çocuklar sıralarda oturmuş, sanki bokla kaplanmışım gibi boş boş bana bakıyorlardı.

Alfie bana cesaret verici bir gülümsemeyle, "Öğretmenin uzun sürmez," dedi. "İyi şanslar, delikanlı." Sonra kapıyı kapattı ve beni odadaki diğer dördüne ters ters bakmak zorunda bıraktı.

Arka tarafta oturan iki kişi bana yukarıdan aşağıya baktı, dudakları onların alanına girmeye cüret ettiğim için tiksintiyle kıvrılmıştı. Sonunda bakmaktan sıkıldılar ve bana sırtlarını dönerek ellerindeki kalem bıçaklarla ahşap masanın üzerine bir şeyler karalamaya devam ettiler. David Attenborough'nun şempanzelerle ilgili belgesellerinde bu ikisinin sahip olduğundan daha fazla zarafet ve zekâya sahip olduklarını görmüştüm. Bu yüzden ileriye doğru yürüdüm ve pencerenin yanındaki diğer iki gence daha yakın bir masaya oturmayı seçtim.

Koyu renk saçları kısa kesilmiş ve yüzlerinde karamsar bakışlarla birbirlerine oldukça benziyorlardı.

Bir sandalyeye çöktüm, arkama yaslandım ve ayaklarımı masanın üzerine koydum. İçeri girdiğinde öğretmeni ne kadar kızdıracağıma dair bir memnuniyet dalgası içimde dalgalandı.

"Sen iyi bir hırsızısın," dedi arkamdaki çocuklardan biri, ayağa kalkıp yanımdaki pencereye yaslanırken.

Göz ucuyla uzun boylu olduğunu görebiliyordum, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş beni izliyor ve bir yanıt bekliyordu. Arkamda oturan diğerinin gözlerinin başımın arkasını deldiğini hissedebiliyordum. Ama ikisine de bakmadım. Sadece dümdüz önüme baktım.

"Teşekkürler," dedim gururla, tırnaklarıma bakıp kravatımı düzelttim, umurumda değilmiş gibi. Ama uzmanlığımın kabul edilmesi güzeldi.

"Yine de *iyi* bir uzman değilsin," diye alay etti, kendini pencereden aşağı itip üzerime geldi ve ellerini masamın üzerine koyarak beni tahrik etmeye çalıştı.

Dişlerimi sıktım, içimde öfke kabarıyordu. Bana bu şekilde bakmaya nasıl cüret ederdi? Kimsenin benim alanıma girmesinden hoşlanmıyordum. Geri çekilmesi gerekiyordu.

Ayağa kalkıp onu yere sermeme saniyeler kalmıştı. Ama o benden daha sert, daha güçlü görünüyordu. Ama yine de... Çok cüretkârdı.

"Bence ben oldukça harikayım," dedim sertçe, onu kızdırmak için elimden geldiğince kibirli davranarak, kendi kendime ukalaca gülümsedim ve gözlerimi önümdeki kapıya sabitledim.

"Olabilirsin..." Etkili olması için durakladı, sonra kendini masamdan itti ve pencereye yaslanmaya devam etti. "Eğer bu kadar hıyar olmasaydın."

Başımı çevirip ona ters ters baktım. "Bu da ne demek şimdi?"

Şimdi kendini beğenmiş bir pislik gibi sırttan oydu. "Yeteneklisin. Bunu inkar edemem. Ama az önce gördüklerimizden sonra"

"Boktan hareketler yaparak vaktini boşa harcıyorsun."

Sandalyemden fırlayıp onu o lanet pencereden aşağı atmama saniyeler kalmıştı. Rahat görünmeye çalışıyordum ama nefes alıp verirken göğsüm hızla inip kalkıyordu. Saldırmaya hazırlanırken ellerimi yumruk yaptım.

Ama o rahatsız olmamıştı.

Zerre kadar etkilenmemişti. İşte bu yüzden tepki vermedim.

Bu adamda bir şeyler vardı. Kendini taşıma biçiminde hafif psikotik bir şey. Psikopatça sakın ve dingin.

Aptal değildim.

Muhtemelen bulaşmamam gereken biri olduğunu biliyordum.

Bir bacağını gelişigüzel diğerinin üzerine attı ve "Alfie'nin cüzdanını çaldığın için tebrikler" dedi. Sonra yavaşça alkışladı ve yüzüme doğru eğildi. "Evet, o küçük gösteriyi gördük. Ona çarpıp dikkati dağılmışken cebinden çalma numarasını. Tam bir şovdu... Asgari ücretle zar zor geçinen bir adamdan çalmak. Ama ucuz takım elbisesine ve gözlerindeki çaresizliğe bakarak kim olduğunu anlayabilirdiniz." Benden uzaklaştı. "Hırsızlıkta iyisin *dostum* ama insanları okumakta berbatsın."

Yüzü, kendimi bilinçsizce uzaklaşırken bulduğum bir alaycılığa dönüştü. "Sence seçebileceğin onca insan arasında bugün soyulmayı hak eden o muydu?"

Bir an durdu, derin bir nefes alırken burun delikleri açıldı, sonra devam etti. "Ona şantiye müdürü rolünü verdiler ama hepimiz bu unvanın bir bok ifade etmediğini biliyoruz. O bir sincap, bir köpek gövdesi, buralarda kimsenin yapmak istemediği tüm boktan işleri yapan zavallı bir adam. Ama bunu yüzünde bir gülümsemeyle yapıyor çünkü kaderiyle mutlu olmayı öğrenmiş. Olabileceği tek şey bu. Ama bu gece gülümsemeyecek, değil mi? Senin yüzünden."

Gözlerinde yanan ateşle bana baktı.

Omuz silktim ve o tıslarken ateş daha da büyüdü, "Bu gece boktan işini bırakacak ve karşılayamayacağı bir arabaya binecek. Aylık ödemeyi aksattığında muhtemelen kaybedeceği bir araba çünkü o

Cüzdanını, kredi kartlarını kaybetmiştir; bunların bir önemi yoktur, çünkü çoktan limitlerini doldurmuştur. Karısının eve dönerken almasını istediği birkaç şeyi almak için markete uğrayana kadar gününün ne kadar boktan geçtiğini anlayamaz. Ancak kasaya geldiğinde, tahmin edin ne olur? Sürpriz, sürpriz, ödeme yapamıyor çünkü cüzdanı sizde.

"Böylece, diğer tüm müşteriler ona tiksintiyle bakarken suçluluk içinde boğulup tüm eşyaları geri koyar. Sonra eli boş ayrılır, kırk yaşında hayatının başına yıkılmasından utanç duyar. Hiç şansı yoktur. Hiç olmadı. Eve gider, karısına cüzdanını kaybettiğini söyler. Önceden de beş parasızdı, ama şimdi daha kötü.

"Belki karısı onu terk eder. Tanrı biliyor ya, bu hayatta hayatta kalmaya çalışırken son sinirlerini yaşıyor. Çocukları harap olacak. Bir yuva daha yıkılır. Bir viski şişesinin dibine düşecek. İşini, evini, ailesini, gururunu kaybetti, peki ne için? Sahip olduğu son haysiyet kırıntısını da alıp eve giderken kendinize bir paket sigara alabilesiniz diye. Çünkü garanti ederim, içinde muhtemelen yirmi sterlinden fazla yoktur, eğer şanslıysanız. Yirmi sterlin onun için dünyalara bedel. Ve sizin için hiçbir şey ifade etmiyor."

Abuk sabuk, iğneleyici monologu karşısında şaşırarak yutkundum. "Biraz melodramatik davranıyorsun, değil mi?"

"Gerçekçi," diye karşılık verdi, çelik gözleri beni küçümseyerek bakarken beni kesiyordu. "Sanırım aradığın kelimenin gerçekçi olduğunu göreceksin."

Gözlerimi devirerek homurdandım. "Pekâlâ. Tanrım. Bu kadar suçluluk duygusu yeter. Sadece bir cüzdan."

Bana doğru geri adım attı ve yüzünü yüzüme doğru zorlayarak fısıldadı, "Bu *sadece* bir cüzdan değil, değil mi? Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin mi? O senin için bir cüzdan. Onun içinse hayat."

Şaşırdığımı inkâr edemezdim. Bu tür bir Shakespeare dramatiğini bulmayı beklediğim son yer lanet olası bir öğrenci yönlendirme birimiydi.

"Tanrı aşkına. Senin için bu kadar önemliyse geri veririm. Ona koridorda yerde bulduğumu falan söyle."

"Bu da bir başlangıç olur." Onaylarcasına başını sallayarak geri çekildi. "Ya da daha iyisi, *yeteneklerin* için daha değerli bir hedef bul..."

Omzunun üzerinden, pencereden otoparka baktı ve işaret etti. Ayağa kalkıp neyi işaret ettiğini görmeye karar verdim.

"O," dedi. "John Steadman. Burayı o işletiyor. Öğrencilere ve personele bok gibi davranıyor ve ceplerini doldurmak için mali kaynaklardan ne koparabilirse koparıyor. Son iki haftasını Güney Fransa'da geçirdi. Arkadaşlarının orada bir villası var. Dinleyen herkese yüzme havuzunun büyüklüğüyle övünerek anlattığını duydum. Şimdi"- ben Steadman'ın Mercedes'inden inip arka koltuktan deri çantasını almasını ve arabayı kilitlemesini izlerken delikanlı dönüp bana baktı-"Cüzdanı çalınsa bir şey olmaz mıydı? Muhtemelen içinde yirmi sterlinden çok daha fazlasını bulursun. Bu onun için bir şey ifade etmez. Sigortasından zararını talep eder ve sekreterine birkaç dakika sızlandıktan sonra hiçbir şey düşünmezdi. Yine de market alışverişi yapabilecekti. Karısı kaybettiğini asla anlamayacaktı. Muhtemelen bunu kendisine yeni bir İtalyan derisi hediye etmek ve masrafları vergiden düşmek için bir fırsat olarak görecektir."

Gülümsedim çünkü kabul etmek istemesem de haklı olduğunu biliyordum. Bu senaryo kulağa daha iyi geliyordu.

"Ya da," diye devam etti. "Onun koca cüzdanındaki paranın bir kısmı Alfie'nin cüzdanına girebilir. O yirmi sterlini kırka, elliye çevirirsin belki? Ona Noel'de muhtemelen alamayacağı gibi küçük bir ikramiye ver, çünkü kabul edelim, patronu bir pislik."

Kahretsin, bu adam çok mantıklı konuşuyordu ve haklı olması beni çok kızdırıyordu. Söylediklerinin her bir parçası bende yankı uyandırmıştı ve başkalarının fikirlerini dinlemezdim... asla. Ama orada durup pencereden dışarı bakarken, onun dediğini yapmak istedim. Bundan daha iyi olduğumu kanıtlamak istedim. Ben iyi bir hırsızdım. En iyisiydim.

Kimdi bu çocuk?

Beş dakika içinde her şeyi yeniden düşünmemi sağladı. Nedenini bilmiyorum ama duruşu, havasındaki güven, sesindeki durgunluk, hepsi beni yerimden kaldırıp not almaya itti. Onun yanıldığını kanıtlamak için bir şeyler yapmak istememe neden oldu. Onu etkilemek için.

Neden böyle oldu?

Bana ne tür bir oyun oynuyordu?

Arkamdaki diğer adam sessizce fısıldadı, "Herkes bir cüzdan çalabilir. Daha iyi olmak mı istiyorsun? O zaman kutunun dışında düşünmeye başla. Bizim gibi adamların onun gibilerden alabileceği çok şey var."

Yüzümü ona döndüm. "Ne gibi? Ruhu gibi mi?" Omuz silkti. "Eğer gereken buysa."

Ofladım, gözlerimi ona diktim ve dudak büktüm. Yine de tepki vermedi. Tek kelime etmemiş gibi bana baktı. Yüzü boştu, aurası sakindi. Daha önce bu ikisi gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım.

Penceredeki adam araya girerek, "Sanırım bunun için çalışmamız gerekecek," dedi ve sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Hadi o zaman. Ne bekliyorsunuz? Çabuk olun."

Başka biri olsaydı, onlara koşup atlamalarını söyledim, ama yapmadım. Başımı salladım, kapıya doğru yürüdüm ve arkama bakmadan koridora adım attım.

Ana resepsiyon alanında Steadman'ı masaya yaslanmış, masanın arkasındaki genç kızla sohbet ederken gördüm. Yaşlı adam belli ki bir şansı olduğunu düşünüyordu ve zaten dikkati o kadar dağınıktı ki, tek yapmam gereken ona doğru eğilmek, ekrandan bir broşür almak ve o hiçbir şey hissetmeden cüzdanını almak için elimi cebine sokmak oldu. Bir bebekten şeker almak gibiydi.

Masadaki genç kız bana gülümsedi ama o bana bakma zahmetine bile girmedi. Onun için zaman ayırmaya değmezdim ve bu da benim hoşuma gidiyordu. Ne kadar uyum sağlarsanız, o kadar iyi bir hırsız olurdunuz. Hiç kimse bir hiçten şüphelenmezdi.

"Bay Porter'ın ofisinin nerede olduğunu biliyor musunuz?" Kıza sordum.

Steadman orada durmuş, sanki ben yokmuşum gibi ona bakarken, "Şu koridorun sonunda, sağdaki son kapı" diye cevap verdi.

Başımı sallayarak teşekkür ettim ve kendi kendime gülümseyerek oradan uzaklaştım. Bu birimde kalmak düşündüğümde daha eğlenceli olacaktı.

Koridorda yürürken Steadman'ın cüzdanını çıkardım, içine tıktırılmış ellilikleri görünce sırtışıma genişledi.

"Sizinle iş yapmak güzeldi," diye şaka yaptım, durup bir ellilik çıkardım, sonra cüzdanı cebime geri koyup Porter'inkini çıkardım. Delikanlının tahmin ettiği gibi, içinde bir tomar para yoktu. Aslında cüzdan boştu. Ben de onun dediğini yaptım ve içine bir ellilik attıktan sonra Porter'ın ofis kapısına doğru son birkaç adımı attım.

Kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi, ben de kapıyı iterek açtım ve içeri girdim. Buraya ofis demek abartılı olurdu. En iyi ihtimalle bir süpürge dolabıydı, raflar, dosya dolapları ve köşeye sıkışmış boktan bir ofis koltuğu olan küçük bir masa vardı. Bilgisayar onlarca yıllık görünüyordu. Burada çalmaya geçecek bir şey olmadığı kesindi.

Bayat, küflü havayı içime çekerken yüzümü buruşturdum. Hiç pencere yoktu. Çok iç karartıcıydı. Hapishane hücrelerinin bile bir penceresi vardı ama burası havasız, yavan, berbat bir kutuydu. Küçük düşürücü, motivasyon kırıcı ve içinde çalışması beklenen herkes için aşağılayıcıydı.

Cüzdanı masanın üzerine fırlatıp çıkmak için döndüğümde, köşede oturmuş bana bakan, eskiden giydiğim okul üniformasını giymiş bir kız vardı. Bugüne kadar.

Onu tanıyamadım ve elinde bir kitap tutarken bana boş boş baktı. Ağzı açıktı ama tek kelime etmedi. Atkuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış uzun sarı saçları vardı ve muhtemelen benden bir ya da iki yaş daha genç görünüyordu.

"Neye bakıyorsun sen?" Dedim, ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Onun bulunduğu odaya girmiştım, tabii ki bana bakacaktı.

Konuşacaktı ama Bay Porter'ın telaşla kapıdan içeri girdiğini duyunca ağzını kapattı. Döndüm, gözlerim kızdan ona kaydı.

"Merhaba." Kaşlarını çatı, şaşkın görünüyordu. "Kayıp mı oldunuz?" Başımı salladım ve arkamdaki masayı işaret ettim.

"Cüzdanınızı düşürdünüz. Onu size geri getirmek için aşağı indim."

Köşedeki kız homurdandı ve Bay Porter ona bir bakış fırlatıp tersledi, "Jessica Porter, gitmen gerek. Şimdi. Aksi takdirde okula geç kalacaksın ve bir telefon daha istemiyorum.

Müdürün aradı. Bu dönem onunla geç kalman hakkında üç kez konuştum bile."

Jessica kıpırdamadı, suçlayıcı bakışları hâlâ üzerimdeydi ve o da ellerini çırttı. "Beni duydun Jessica. Yürü hadi. Kımıl da."

"Peki baba." Oflayıp pufladı ve kitabını kapatıp yerdeki sırt çantasına tikiştirdikten sonra ayağa kalktı.

Nefesinin altında mırıldanarak yanımdan geçti, sonra babasının önünde durdu. Kaşları çatık olan babası gülümsedi ve kızının başının üstünü öperek, "İyi günler prenses. Sonra görüşürüz." dedi.

Sonra gitti, beni babasıyla ve vicdan azabımla baş başa bıraktı.

Bay Porter içini çekti ve başını salladı, ardından masanın üzerindeki cüzdanı göstererek, "Çok iyiydiniz. Yine de buraya kadar gelmenize gerek yoktu. Resepsiyondaki Tillie onu alır ve sana verirdi. Şimdi kayıt için geç kalabilirsin." Sonra daha önce yaptığı gibi kolumu okşamak için öne doğru uzandı. "Ama teşekkür ederim. Seni gördüğüm anda iyilerden biri olduğunu anlamıştım."

Cevap vermedim. İyilerden biri değildim ama bu gerçeği kabul etmek istemiyordum.

"Sınıfına dönsen iyi olur," dedi ve ben de başımı sallayıp kapıyı arkamdan kapatarak dışarı çıktım.

Koridora geri döndüm ve köşeyi döndüğümde olduğum yerde durdum. Kızı duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, hançer gibi bana bakıyor ve beni bekliyordu.

"Bir sorun mu var?" Sırıtarak sordum. Ne söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyordum. İçimde bundan keyif alacağıma dair bir his vardı.

"Sorunu olan sensin," diye karşılık verdi ve ben de kısıp bir kahkaha attım. Evet, kesinlikle bundan zevk alacaktım.

"Nasıl yani?" Çenemi kaldırdım ve tavrıma fazladan bir ukalalık dozu eklemek için yürüyüşüme daha fazla çalım kattım. Sinirlenmişti ve onu tekrar yere sermek için sabırsızlanıyordum.

Duvarı itti ve karşımda durdu, başı sadece omuzlarıma değiyordu. Ama ona baktığımda,

Üstünlük duygusuyla bana ters ters baktı. Aradaki boy farkı onun alinganlığını azaltmamıştı. Dişe diş mücadeleye hazırды.

"Babamın cüzdanını bulduğuna ve onu iyi kalpliliğınle geri verdiğıne inanmamı mı bekliyorsun?"

Ona biraz daha yaklaştım ve yüzünü buruşturup arkasına yaslandı.

"Ne diyebilirim ki? Ben çok yürekliyim," diye düşündüm.

"Kim olduğunu biliyorum," diye tersledi tiksintiyle.

Başımı yana doğru eğdim. "Peki ben kimim, *Jessica Porter* mı?"

Gözleri benimkileri deldi, öfke ve zehir bana geri döndü.

"Sen Tyler Evans'sın. Pis bir hırsızısın. Bağlı olmayan her şeyi çaldığın için okuldan atıldın." Bir adım daha yaklaştı ve dişlerini gıcırdatarak tısladı, "Ve eğer babamın cüzdanından bir kuruşun bile eksik olduğunı öğrenirsem, hayatını cehenneme çeviririm."

Yüzüne güldüm.

"Sana iyi şanslar, *küçük kız*."

Çenesi gerildi ve hırlamadan önce bir an durdu, "Beni hafife alma. Eğer kışına tekmeyi basmam gerekirse, basarım." Sonra başka bir şey söylemeden arkasını döndü, atkuyruğı göğsüme çarparak kaçtı ve az önce bana seslenip tehdit etmesine rağmen lanet olası yüzümde kocaman bir sırıtışla beni orada bıraktı.

Cesareti vardı.

Hakkını vermeliyim.

Ve bu küçük gösteri ona biraz saygı duymamı sağladı.

Keşke benim hakkımda ne kadar yanıldığını anladığında odada olabilseydim. Ben bir hırsız olabilirdim ama babası bugün şanslıydı çünkü bu hırsız senaryo dışına çıkmıştı. Sahip olduğumu hiç düşünmediğim bir vicdan geliştirmiştim.

Koridorda bir süre daha durdum, beni dövmekle tehdit ederek ne kadar gülünç duruma düştüğüne güldüm. Sonra sıırtım ve sabahımın nasıl geçtiğini düşündüm. Kesinlikle olaylı geçmişti ve içimden bir ses her şeyin benim için değişmek üzere olduğunu söylüyordu, hem de iyi yönde değişeceğini.

Başımı salladım, biraz şaşkınlık hissettim, sonra sınıfa geri döndüm. İçeri girdiğimde iki çocuk bana ters ters baktı. Daha sessiz olan hala masasında oturuyordu. Daha geveze olan ise pencereye yaslanmıştı. Cebimden Steadman'ın cüzdanını çıkardım ve daha önce oturduğum sıranın üzerine attım.

"Haklı mıydım?" diye sordu penceredeki çocuk.

Omuz silktim, ona haklı olduğunu söylemek istemiyordum ama öne doğru uzanıp cüzdanı aldığında ve içindeki parayı görmek için açtığında sıırıttı ve kaşlarını çatıttı. "Görünüşe göre öyleymişim."

Cüzdanı bana geri fırlattı ve ben de yakaladım. Paranın bir kısmını kendine almasını bekliyordum ama almadı.

"Peki Alfie?" diye sordu.

"Bugün elli pound daha iyi durumda," diye cevap verdim ve kendini pencere kenarından aşağı itti. Yüzüne yayılan gülümseme her tarafını aydınlatmış gibiydi. Tüm aurası bir anda değişti.

Onu mutlu etmiştim.

Bunu görmek neden bana da bir şeyler yapıyordu?

"Bence sen ve ben arkadaş olabiliriz." Sırıttı. "Eninde sonunda." Benim masamın yanındaki masaya oturdu ve "Bu arada benim adım Adam. Adam Noble." Arkasındaki adama başıyla işaret etti ve ekledi, "Bu da Devon."

Soğukkanlı davranarak çenemi yukarı kaldırdım. "Ben Tyler."

Öğretmen kapıdan içeri girerken, "Tanıştığımıza memnun oldum Tyler," dedi. "Cehennemin bekleme odasına hoş geldiniz. Ya da bizim deyimimizle Brinton Malikanesi."

İkinci Bölüm

BİR HIRSIZI YAKALAMAK İÇİN BİR HIRSIZ GEREKİR

Tyler

O günün ilerleyen saatlerinde

"Bizimle gelmelisin," dedi Adam, kimsenin dikkatini çekmeye n anlamsız derslerle geçen bir günün ardından birimden çıkarken. "Bugün gerçek bir ders öğren."

"Nereye geleyim?" Biraz meraktan öte bir duyguyla sordum.

Adam ve Devon'dan hoşlanmaya başlamıştım. Kimseyi takmıyorlardı ve kimse de onlara takmıyordu çünkü birimdeki herkes onlardan çok korkuyordu. Ben katılmadan önce herkesin onlardan kaçtığı, geldiklerini gördüklerinde diğer tarafa yöneldikleri ve hayranlık içindeymiş gibi davrandıkları ama aynı zamanda radarlarına girmemek için çaresiz oldukları bazı berbat şeyler yapmış olmalıydılar.

"Park," diye yanıtladı Adam.

Dudağımın alaycı bir şekilde kıvrılmasını istememiştim ama oldu.

"Öyle görünmek zorunda değilsin," diye alay etti. "Kulağa geldiği kadar ezik değil. Orada bazı arkadaşlarla buluşacağız. Görülecek birkaç hesabımız var."

Devon yanımda yürürken sessizdi, dinliyordu, her şeyi anlıyordu. içinde.

"Ne tür skorlar?" diye sordum.

"Neden gelip öğrenmiyorsun?" Adam meydan okudu. Adam'ın kafamla nasıl oynayacağını ve ben daha düşünmeye fırsat bulamadan bana bir şeyleri nasıl kabul ettireceğini bildiğini fark etmeye başlamıştım. Akıl çelici gibiydi. Onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım.

"Tabii gereken özelliklere sahip değilsen," diye mırıldandı Devon, yanımdan geçip kapıdan otoparka doğru ilerlerken ihtiyacım olduğunu düşündüğü ekstra itme gücünü bana verdi. İşe yaramıştı. İkisi de lanet olası birer akıl çeliciydi.

"Tamam," diye kabul ettim. "Ama harcadığım zamana değse iyi olur."

"Oh, degecek," dedi Adam, kararlı adımlarla ilerlerken, gözleri dümdüz ileriye bakarken parlıyordu.

Yerel parka yürümemiz birkaç dakikamızı aldı. Yürürken Adam bana gelecekle ilgili planlarından ve Brinton Malikanesi için yapmak istediklerinden bahsetmek için bir fırsat olarak kullandı. Bana biraz abartılı gelmişti. Sanırım çok fazla gangster filmi izlemişti. Brinton Malikanesi'nin kanunsuzlara ihtiyacı yoktu; onu yeryüzünden silecek bir nükleer bombaya ihtiyacı vardı. Ama ben onunla dalga geçtim, mırıldandım ve uygun yerlerde onayladım.

Bir noktada, eski okulumdan eve dönen çocuklarla yolumuz kesişti. Yanımızdan geçen kalabalığın içinde tanıdık sarışın bir at kuyruğu fark ettim ve Alfie Porter'ın kızının yanımdan geçerken bana kaşlarını çatarak baktığını gördüm. Kalabalığın arasına karışmaya çalışırken göğsünde bir kitap tutuyordu ama tek başına gibi görünüyordu. Gülümsedim ve başımı dik tuttum, o ise daha sert kaşlarını çattı. Bunu görmek beni kahkahalarla güldürdü. Onu kızdırmak çok kolaydı.

Sonunda parkın kapısından içeri girdiğimizde, ileride iki delikanlının ağaçların yanında sigara içerek dolaştığını gördüm.

"Hesaplaşmak istediğin kişiler bunlar mı?" Başımla onları işaret ederek sordum.

"Hayır," diye cevap verdi Adam. "Onlar bizim arkadaşlarımız, Colton ve Will. İzinli olmasalardı bugün onlarla tanışacaktın. Onlar da birliğe katılıyorlar."

İki genç henüz bizi fark etmemişti ama biz yaklaştıkça elinde balon tutan küçük bir çocuk yanlarına geldi ve onlara ters ters bakarak, "Sigara içmek sağlığa zararlı, biliyorsunuz," dedi.

İkisinden esmer olanı gözlerinde şeytani bir parıltıyla sırtarak karşılık verdi. "Yabancılarla konuşmak da öyle," diye karşılık verdi ve sigarasını alıp çocuğun balonunu patlatmak için kullandı.

Balon çimenlere düşerken çocuğun nefesi kesildi, az önceki ukala özgüveni balonun sönmesi kadar hızlı bir şekilde söndü. Sızlanmaya başladı ve sonra arkasını dönüp topallayan balonla birlikte koşarak uzaklaştı. Uzaklaştıkça, annesine onu inciten kötü çocuklar hakkında feryat ettiğini duyabiliyorduk.

"Bu biraz sert oldu, değil mi?" Önlerine geldiğimizde Devon, "Biraz sertti, değil mi?" dedi.

"Beş dakika önce burada olsaydın ve küçük bir kızı bisikletinden nasıl ittiğini görseydin bunu söylemezdin," diye karşılık verdi koyu saçlı delikanlı. "Kızın yüzüne güldü, kız ağlarken onunla alay etti."

"Tam bir pislik," dedi Devon, sonra omuz silkti. "Ama o daha bir çocuk."

Siyah saçlı delikanlı çenesini sola doğru salladı. "O zaman yürümeye devam etsen iyi olur. Yaptığım son sikiş şu tarafa doğru gitti."

"Komik," diye cevap verdi Devon hiç espri yapmadan.

"Biliyorum." Delikanlı sırtarak karşılık verdi. "Gülümsememdeki 'siktir git'i göremiyor musun, yoksa benim de orta parmağımı kaldırmam mı gerekiyor?"

Bu delikanlıların birbirleri için ne ifade ettiğini 'arkadaş' terimiyle sorgulamaya başlamıştım.

"Dikkatli ol," diye araya girdi Adam. "Deliliğin ortaya çıkmaya başladı Colton."

"Başlamak mı?" Devon alaycı bir tavırla mırıldandı.

Adam, Devon'un alayını görmezden gelerek, "Yeni acemimizi ertelemeyen önce bunu geri almak isteyebilirsin," diye ekledi.

Yeni acemi mi?

Bunun ne olduğunu sanıyordu, ordu için bir sınav mı?

"Deliliğimi seviyorum," diye cevap verdi Colton adındaki çocuk. "Neden saklamak isteyeyim ki? Biliyorsun" -sigarasını söndürdü ve bacaklarını rahatça uzattı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzünde düşünceli bir ifade vardı- "bazen kendini kaybetmen gerekir. Eğer yapmazsan, işler daha da kötüye gider. Birikir. Sonra bokla dolmaya başlarsın."

Ve... sonunda işler sarpa sarar. Patlar. Ve sonra bir bok fırtınası yaşarsınız. Kimse boktan bir fırtına istemez, değil mi? O boku hissetmelisin. Serbest bırak."

"Bu çok saçma," dedi yanındaki diğer delikanlı gülerek.

"Saçmalıyor," diye ekledi Devon.

"Gerçekten değilim." Colton kaşlarını çatı. "Sana söyledim. Onu serbest bırakıyorum. Bıraktım. Sen de aynısını yapmalısın, Devon. Biraz kabız görünüyorsun."

Devon kaşlarını çatmış ve burnundan soluyarak saldırmaya hazır gibi görünüyordu. Ama Colton aldırmadı ve onun yerine dikkatini bana çevirdi.

"Yeni arkadaşın bizi gerçekte olduğumuz gibi görse iyi olur." Colton başını yana eğdi. "Ama o neden burada? O da kim?"

"O bizden biri," dedi Adam sert bir sesle. "Ne yaptığımızı görmek için burada. Bence uyum sağlayacaktır. Bize yardım edebilir."

Colton omuz silkti. "Sen öyle diyorsan."

Açık kahverengi saçlı diğer delikanlı öne doğru eğildi ve elini sıkmam için kolunu uzattı. "Ben Will."

Elini sıktım ve "Ben Tyler. Tyler Evans. Birimde yeni başladım."

Will başıyla onayladı ama Colton elini sıkmam için bana uzatmadı. Geride durup beni izledi. Sonra sırtıttı. "İleride neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum *Tyler Evans*."

"Ben de öyle," diye karşılık verdim ve o da bir kahkaha attı.

"Kendi sikimi yalamak gibi bir niyetim yok," diye açıkladı Colton, sonra eliyle kendini göstererek devam etti, "Ama karşında duran bu adam en iyisi. En iyisi. Buralarda benim gibi başka birini bulamazsınız. Ben eşsizim."

Devon gözlerini devirerek, "Bu konuda haklısın," diye mırıldandı ve ben de kurtulmakla tehdit eden gülümsememi bastırdım.

"O zaman bana neden burada olduğumu söyleseniz iyi olur," dedim, dördüne bakarken kaşlarımı kaldırarak.

"Sanırım sana göstersek daha iyi olacak," diye cevap verdi Adam, yürüyerek uzaklaştı ve dördümüz de onu takip ettik.

Parkın içinden geçip diğer tarafa doğru ilerlerken, alaycı yorumların ve dalga geçmenin bu çocukların birbirleriyle konuşma şekli olduğunu fark etmeye başladım.

Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı. Bu şekilde değil. Son okulumda içime kapanma eğilimindeydim. Diğer çocukları etkilemeyi, isterseniz gösteriş yapmayı severdim ama kimsenin gerçek beni tanıyacak kadar yakınlaşmasına izin vermezdim. Ama bu çocukların kendilerini fazla ciddiye almamaları hoşuma gitmişti. Adam dışında tabii. Kendisi çekilmedikçe şakalara pek katılmazdı. Bunun yerine sessiz kalıp aklından geçenlere odaklandı. Etrafına bakarken çenesinin sıkışmasına ve kaslarının gerilmesine bakılırsa, bu pek de iyi bir şey değildi.

Caddede yürüdük ve bizim yaşlarımızda üç gencin takıldığı bir ara sokağa girdik. Adam durdu ve kollarını uzatarak bizim de durmamız gerektiğini işaret etti.

"Bekle," dedi, yanımızdaki çitin gölgesinde durmak için hareket etti. "Bakalım ne yapacaklar."

Üç delikanlı henüz bizi görmemişti ve biz de Adam'ın görmemizi istediği şeyi beklemeye koyulduk.

Sonra çitteki bir kapı açıldı ve muhtemelen en fazla on ya da on bir yaşında olan küçük bir delikanlı dışarı çıktı. Zayıf ve cılızdı, gözlük takıyordu ve başı eğik bir şekilde yürümeye başlarken elinde bir yığın kitap tutuyordu.

Ve sonra durdu.

Üç genci görünce vücudu kaskatı kesildi.

Dönüp diğer tarafa doğru yürümeye başladı ama çocuklardan biri önden koşarak gitmesini engelledi. Sonra hepsi onu çevreledi ve ben neler olduğunu tam olarak anladım.

"Bu şerefsizler Parkers Akademisi'ndeki çocukları hedef alıyor," diye fısıldadı Adam ve bana bakarak ekledi, "Orasının nasıl bir okul olduğunu biliyorsun, değil mi? Çoğu zaman konuşamayan ya da kendilerini savunamayan çocukların olduğu bir okul." Önümüzdeki gruba başıyla işaret etti. "Seçmek için en zayıfları seçiyorlar ve kendilerini güçlü hissetmek için boktan şeyler yapıyorlar. Biz onlara öyle olmadıklarını göstermek için buradayız. Onlara bunun bittiğini söylemek için. Bugün."

Çocuklardan biri çocuğu iterek yere düşürdü, gözlüğü yere düştü ve kitapları etrafa saçıldı. Delikanlı gözlüğünü bulmaya çalışırken hepsi gülüştü. Sonra içlerinden biri öne çıktı ve çocuğun gözlüğünü çizmesinin altında ezerek camlarını kırdı. Sırıtarak eğilip gözlüğü aldı ve çocuğun kucağına fırlattı.

Çocuk gözlüğü alırken elleri titredi ve camları çatlamış olmasına rağmen yine de taktı. Sessiz ve ürkek bir sesle, "Annem beni öldürecek," dediğini duyduk.

"Önce biz seni öldürmezsek," diye tehdit etti gözlüğü kıran delikanlı.

Hepsi bunu çok komik buldu ve sırtlan sürüsü gibi gülmeye başladılar. Sonra içlerinden biri kot pantolonunun fermuarını açtı ve çocuğun yerdeki kitaplarının üzerine işlemeye başladı. Çocuk geriye doğru sıçradı, kırık gözlüklerini burnuna soktu ve ayağa kalkıp kaçmaya çalışırken tökezledi. Ama başka bir delikanlı yumruğunu sıkıp çocuğun suratına vurduğunda, gözlüğünün metal çerçevesi yüzünü kesip burnundan kan damlamasına neden olduğunda, Adam ileri atıldı.

"Yeterince gördüm. Hey, pislikler!" Adam peşinde biz varken hızla ilerlerken bağırdı. "Eğer birine vuracaksanız, bana vurun."

Çocuklar arkalarını döndüler, kabadayılıkları hâlâ yerindeydi, yüzlerinde sert adam bakışları vardı ve yumrukları sıkılıydı, dövüşmeye hazırdılar.

"Siktir git ve kendi işine bak," diye hırladı çocuğa yumruk atan.

"Ve hayvanlık yaptığınız için özür dilemeniz ve bu çocuğa borcunuzu ödemeniz gerekiyor."

Hepsi tiksintiyle yüzlerini buruşturdu.

"Ona bir bok borçlu değiliz," diye homurdandı kitaplarının üzerine işeyen.

Adam bir adım öne çıkarak onunla burun buruna geldi. "Ben de öyle diyorum. Sivilceli aletini çıkardın ve kitaplarının üzerine işedin. Onları mahvettin ve bedelini ödemelisin." Adam başını yana eğdi. "Ya da sana başka şekillerde ödetebiliriz."

"Seni dinleyeceğimizi nereden çıkardın?" diye sordu gözlüğünün üzerinde tepinen delikanlı.

"Çünkü." Colton öne çıktı. "Eğer dinlemezseniz" - cebinden bir bıçak çıkarıp havaya kaldırdı - "size bununla ne kadar yaratıcı olabileceğimi göstereceğim."

Kalbim iki kez atmaya başladı ve üç delikanlının seçeneklerini değerlendirdiklerini biliyordum. Sinirle yutkunmalarından, gözlerini kaçırmalarından ve hiç şüphesiz kaçışlarını düşünürken vücutlarının seğirmesinden bu açıkça belli oluyordu. Yan tarafa baktığımda Devon'ın bir bıçak çıkardığını ve Will'in de onu takip ettiğini gördüm. Adam olduğu yerde durmuş, sanki bir bakışıyla onları haklayabilecekmiş gibi bakıyordu. Demek istediğini anlatmak için bıçağa ihtiyacı yoktu.

"Hiç paramız yok," dedi işeyen delikanlı ve o anda buradaki rolümün ne olduğunu tam olarak anladım.

Sessizce kenara çekildim, delikanlıya yaklaştım ve o hiçbir şey anlamadan cebinden cüzdanını almayı başardım.

"Sanırım ihtiyacın olan şeyi orada bulacaksın," dedim ve cüzdanı yakalaması için Adam'a fırlattım.

Adam cüzdanı yakaladı ve açtı, içinden bir yirmilik çıkardı ve cüzdanı çaldığım çocuk nefesinin altında "Siktir" diye mırıldanırken, hâlâ yerde yatan çocuğa uzattı.

Adam öne doğru uzanıp kolundan tuttuğu ve ayağa kalkmasına yardım ettiği gence, "Hadi git," dedi. "Ve eğer bu şerefsizlerden biriyle daha sorun yaşarsan, gel ve bana söyle. Adam Noble. Bu ismi hatırlayacak mısın?" diye sordu ve çocuk gözlerini kırpmadan başını salladı, yirmiliği alırken ağzı açıktı, tamamen şoka girmiş görünüyordu.

Çocuk titreyen bacaklarıyla tökezledi, sonra da yürümeye başladı. Saniyeler sonra, takip edilmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden bakarken, bu yürüyüş ara sokakta bir koşuya dönüştü. Sonra da gözden kayboldu.

Will üç genci işaret ederek, "İçimden bir ses senin adını hatırlayacaklarını söylüyor," deyince Adam oflayıp puflayarak boş cüzdanı yerdeki sidik birikintisine fırlattı.

"Eğer yapmazlarsa, bunu lanet olası alınlarına kazıyacağız," diye alay etti Colton.

"Sizden korkmuyoruz," dedi delikanlılardan biri, dimdik durarak ve Adam güldü.

"Korkmalısınız amina koyayım," diye homurdandı ve delikanlının gözlerindeki tereddütü görebiliyordum. Saklamaya çalıştığı bir titreme.

"Kendinizi gangster falan mı sanıyorsunuz?" diye sordu bir başkası. "Bir dahaki görüşmemizde yanımızda boktan bıçaklar değil, lanet olası bir silah getireceğiz. Size gerçekte nasıl yapıldığını göstereceğiz."

Bu adam belli ki ölmek istiyordu.

"Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" Adam tısladı. "Başka bir zaman olmayacak, çünkü bugünden sonra Brinton Malikanesi'nde bir daha asla yüzünüzü göstermeyeceksiniz."

Will b i r a z da eğlenerek, "Çünkü öyle yaparsanız yüzünüz olmayacak," dedi.

"Biliyor musun" -Colton bıçağını kaldırarak öne çıktı- "bazı insanların silahın bıçaktan daha iyi olduğunu düşünmesi beni şaşırtıyor. Demek istediğim, bıçaklar silahlardan çok daha havalı." Yüzünde psikopat bir sırıtişla bıçağını havada salladı. "Bununla ne yapacağımı asla bilemezsin. Seni bıçaklayacak mıyım? Bir mektup mu açacağım? Bir dilim pasta mı keseceğim? Kim bilir? Olasılıklar sonsuz."

Will güldü ve Colton onlara göz kırptı.

İçlerinden biri, "Sen kafayı yemişsin," diye tısladı.

Colton bize döndü ve arkasındaki gençleri işaret etti. "Şimdi de deli olduğumuzu mu düşünüyorlar? Kendimizi gerçekten kaybettiğimizde ne düşüneceklerini hayal edin."

"Kıçınıza tekmeyi basmalıyız," diye tükürdü başka bir delikanlı, dudağını bize doğru kıvrarak. "Onun cüzdanını çaldınız."

"Biz bir bok çalmadık. Tam şurada," dedi Adam, yerdeki sidikle ıslanmış cüzdanı göstererek.

Ve sonra, kıyamet koptu.

Gözlüğün üzerinde tepinen delikanlı yumruğunu savurarak Adam'a yumruk atmaya çalıştı ama nafileydi. Adam onun kolunu savurdu, sonra da bir tekme atarak delikanlıyı kış üstü yere serdi.

Öfkeli hırıltısından tükürükler saçarak eğilen Adam havladı: "Seni yok etmek için bıçağa ihtiyacım yok. Bunu çıplak ellerimle de yapabilirim."

Yerdeki adam geriye doğru kaçtı, sonra arkadaşlarına bakarak, "Sikerim böyle işi. Burada işimiz bitti."

Adam, "Sanmıyorum," diye karşılık verdi ve birkaç dakika önce çocuğun gözlüğünün üzerinde durduğu g i b i onun elinin üzerine bastı. Sonra tüm ağırlığını üzerine vererek ayağını büktü ve delikanlının acı içinde çığlık atmasına ve Adam'ın ona vahşice davrandığı yere şaşkınlıkla bakmasına neden oldu.

"Ne istiyorsun lan?" diye bağırdı yerdeki adam.

Colton, Will ve Devon bıçaklarını uzatırken, diğer ikisi geri çekilmeye başladı ve teslim olmak için ellerini havaya kaldırdı.

Sonra göz açıp kapayıncaya kadar arkalarını dönüp kaçtılar ve arkadaşlarını Adam'ın ayağının altında yere yapışmış halde bıraktılar.

"Onları kovalamayın," dedi Adam bize. "Uğruna ter dökmeye değmezler."

Sonra geriye kalan son adama bakarak alay etti: "Arkadaşlarınız korkağın teki. Üçünüz de korkaksınız. Ama en azından onlar mesajı aldılar ve şimdi siz de alacaksınız. Kasabamızdan gitmenizi istiyoruz," dedi ve konuşurken ayağını adamın eline vurmaya devam etti. "Parkers Akademisi'nden uzak durmanızı istiyoruz." Ayağını bir kez daha acımasızca büktü. "Ve seni bu kasabadan kimin attığını hatırlamanı istiyoruz. Bizi alt edebileceğini düşünen herkese Brinton Malikânesi askerlerinin dalga geçmediğini söylemelisin. Bunu denediniz ve yaparsanız ne olacağını öğrendiniz. Ve bu hoşuna gitmedi, değil mi?" Adam ayağını delikanlının elinden çekerek sordu. Sonra yüzüne doğru eğilerek kaşlarını kaldırdı ve delikanlının cevap vermesini bekledi.

"Hayır," diye gevelemeyi başardı delikanlı hırıltılı nefesler arasında.

"Ben yapmadım.

Gideceğim... lütfen... lütfen. Bırakın gideyim."

Devon aniden öne çıkarak, "Gitmene izin vereceğiz," dedi. "Ama sanırım bugün öğrendiklerinle ilgili küçük bir hatırlatmaya ihtiyacın var."

Devon çömeldi, adamın boynunu yakaladı ve adam onunla boğuştu, karşı koymaya çalışırken ellerini pençeledi ama faydası olmadı. Devon daha güçlüydü ve eli Adam'ın çizmesinden kurtulmuştu. Devon bıçağını aldı ve adamın yanağına bastırdı. Adam başını salladı, sonra bıçak saplanırken ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı.

tenini sıyırdı. Nefesleri kısa kısa kesiliyor, Devon'a bakarken gözleri doluyor ve kendini desteklerken yüzünden ter damlıyordu.

Devon'ın bıçağa baskı yapmasını, onu kestiği yerden kan damlamasını ve delikanlının çığlık atmaya başlamasını hayranlıkla izledim. Devon bıçağı biraz hareket ettirdi ve çığlıklar yoğunlaştı, delikanlı dizginlenemez korku ve acıyla solgunlaştıkça daha üzücü, daha yakıcı hale geldi. Bayılmak üzere olduğundan emindim.

Kanlı yanağı ve parçalanmış eliyle delikanlıya bakan Adam gülümseyerek, "Bu kadar yeter. Sanırım mesajı aldı."

Devon, yaptığı işi hayranlıkla seyrediyormuş gibi bir adım geri çekildi ve eğilerek yüzünü yerde yatan ve şimdi bir bebek gibi inleyen adamın yüzüne bastırdı. "Buraya bir daha gelmeyeceksin, değil mi? Sen lanet olası bir eziksin, değil mi?" Ve o anda sesi tıpkı Adam gibi çıkmıştı.

Adam konuşmayınca Adam dişlerini sıkarak, "Sana bir soru sordu. Cevap ver amına koyayım."

Yerdeki adam "Evet" diye cevap verirken boğazı düğümlendi.

"Kasabamıza ve bize saygısızlık ettiğin için özür diliyorsun, değil mi? Bir daha Parkers Akademisi'nden küçük çocukları incitmeyeceksin, değil mi?" Devon ekledi.

Cevap vermekte zorlanarak, "Evet. Yani hayır. Hayır, yapmayacağım." Adam başını salladı ama bu Adam için yeterli değildi.

"Söyle," diye ısrar etti. "Üzgün olduğunu söyle."

Adam şimdi hıçkırarak ağlıyordu, kan parmaklarına ve gömleğinin yakasına sızarken yanağını tutuyordu.

"Ben... ben... özür dilerim," diyebildi ve Adam gülümsedi.

"Gördün mü? O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Adam bir adım geri çekildi, sonra da ona, "Ayağa kalk. Sokaklarımızda yeterince pislik bıraktın. Artık siktirip gitme vaktin geldi."

Delikanlı kendini ayağa kaldırmayı başardı, bunu yaparken homurdanıyor ve yüzünü tutuyordu.

"Sen olmuştur Şanslı bugün," Colton duyuruldu, ve Sonra Adem'i işaret ederek şöyle dedi: "Omzundaki şeytan bile

Adam'ın senin gibi insanlara yaptığı boktan şeyleri görmesin diye gözlerini kapatmaya başladı. Karşılık veremeyenlere sataşmanın sorun olmadığını düşünen insanlar."

Adamın gözleri biraz daha büyüdü ve Adam bir adım daha atacakken sendeleyerek uzaklaştı, uzaklaşırken de omzunun üzerinden baktı. Kaçarken saf dehşet bakışları atıyordu.

Devon gururla, "Sanırım buradaki işimiz bitti," dedi.

Derin bir nefes aldım ve az önce olanları kafamda toparlamaya çalıştım. Çünkü tüm o çılgınlığın içinde tek düşünebildiğim, bunun ne kadar harika olduğuydu.

Adam bana döndü ve şöyle dedi: "İşte bu kadar. Biz buyuz işte. İşleri berbat etmeyi severiz ama kiminle uğraştığımız konusunda daha seçici olmaya karar verdik. Hepimiz savaşıyoruz. Parmaklarımızı kana bulamayı seviyoruz, ama o adamların aksine, hayattan çoktan boku yemiş insanların peşinden gitmiyoruz. Daha ahlaki bir yol izlemeyi tercih ediyoruz. Bizim bir kuralımız var."

Colton kıkırdadı. "Demek istediği, dünyanın boku çıktı. Birileri faturaları ödemeyi unuttu ve sonuç olarak tünelin ucundaki ışık uzun zaman önce kapandı. Biz de kendi ışığımızı kendimiz yaratıyoruz. Lanet olası bir ateş yakıyoruz. Bu çok daha eğlenceli."

Bir sonraki söz Devon'a aitti. "Hepimizin sorunları var. Hayat bize çok yüksekte boku attı, ama bu bizim karşı koyma yolumuz. Kontrolü geri almak."

Will gülümseyerek, "Ve birinin yüzünü ateşe verip çatalla söndürmek istediğiniz o günlerden birini yaşadığınızda," diye ekledi. "Kabul edelim, bizim için çoğu gün böyle. Çılgınlığımızı besleyecek o üçü gibi bir sürü amcık var."

"Omurgasız bir amcık olmanın tedavisi yok." Colton güldü. "Sen bilirsin," diye mırıldandı Devon.

"Tedavisi elindeki o bıçaktır." Will kıkırdadı.

Adam boğazını temizledi, Colton ve Will'in sahip olduğu mizahtan eser yoktu, bana, "Ee, var mısın yok musun?" dedi.

Bir an duraksadım ve Adam bunu tereddüt olarak algılamış olmalı ki sabırsızca ekledi, "Bize katılacak mısın, katılmayacak mısın?"

"Tabii ki size katılıyorum," diye cevap verdim gülümseyerek. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

Will güldü ve Colton bir adım öne çıkarak elini bana doğru uzattı ve bir süredir esirgediği tokalaşmayı nihayet gerçekleştirdi. "Çılgınlığa hoş geldin."

Elini sıktım ve parkta tanıştığımızda bu çocuklar hakkında düşündüğüm her şeyin tamamen yanlış olduğu gerçeğine hayret ettim. Düşündüğümde daha yakındılar. Asker gibiydiler. Birbirlerinin arkasını kolluyorlardı. Adam'ı desteklediler ve Adam da onlarla omuz omuza durdu. Doğru seçimler yapmak, doğru hedefleri seçmek hakkında söyledikleri bana çok dokunmuştu. Bektan bir bütçesi olan ve muhtemelen aldığım bilgisayarları yenileyemeyecek olan bir okuldan çaldığım için utanç duydum.

Ve Bay Porter.

Hedef almam gereken son kişi oydu.

Adam'ın beni çağırmasına şaşmamalı. Ama bana bunu düzeltme fırsatı verdiği için mutluydum. Bende tanıdığı bir şey gördüğünü düşünmek hoşuma gidiyordu. Benzer bir ruh. Sonum o eli ezilmiş adam gibi olabilirdi ama olmadı.

Bu adamlar her ne planladıysa, onun bir parçası olmak istedim.

Nereye giderlerse gitsinler, ben de gitmek istiyordum.

Bu adamlarla yüzleşmek lanet bir yolculuktu.

Bayılmışım.

Bu vuruldu . ADRENALİN o verdi Ben
vardı olmuştur daha iyi Daha önce yaptığım her
şeyden daha fazla. Ve daha fazlasını istedim. Çok daha fazlasını
istiyordum.

Üçüncü Bölüm

YALANCI BİR HIRSIZDAN DAHA KÖTÜDÜR

Tyler

O akşamın ilerleyen saatlerinde

"Senin hakkında haklı olduğumu biliyordum."

Yol boyunca yaşadığım yere doğru yürürken arkamdan nazik ama bir o kadar da sert ve acımasız bir ses duydum.

Yalnızdım.

Birkaç dakika önce eve gitmek için diğerlerinden ayrılmıştım. Ama korkmamıştım.

Bu ses damarlarıma korku salmıyordu, sadece merak, entrika ve ne demek istediğine bakmaksızın tam bir pislik olup karşılık verme dürtüsü uyandırıyordu.

Durdum ve arkamı döndüm, kıvrılmış dudağımdan hafif bir küçümseme ve kısılmış gözlerimden bir parça alaycı bir eğlence ile ona bakarken başımın hafifçe geriye düşmesine izin verdim.

"Sen," dedim ona, daha önce beni babasından uzak durmam için uyaran, tanıştığım çoğu erkekten daha cesur küçük sarışın. Onu bugün üçüncü kez görüyordum. Bilmesem beni takip ettiğini düşünecektim.

Küçük burnunu kırıştırarak bana baktı ve tiksintiyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Midemi bulandırıyorsun," diye tısladı ve kollarımı kavuşturup arkama yaslandım ve bir sonraki söyleyeceği şeyi beklemeye başladım.

"Devam et," diye ısrar ettim, çünkü orada dikilip bana gülme isteği uyandıran ölüm bakışları atıyordu. Burnundan solurken ve bana küçük bir psikopat gibi bakarken ne kadar sevimli görüldüğünün farkında olup olmadığını merak ediyordum.

"Sen bir zorbasın," dedi bir adım öne çıkıp parmağını bana doğru uzatarak. "Bir kabadayı ve bir hırsız."

Gülümseyerek başımı salladım.

Bu onu daha da kızdırdı. "Bir zorba, bir hırsız ve bir dolandırıcı."

Başımı dik tuttum, ona baktım ve içimden ne hissedeceğimi bilemesem de yüzümü olabildiğince nötr tuttum. Aynı anda hem gülmek, hem patlamak hem de sinirlenmek istiyordum. Ama çoğunlukla gülmek. Benimle yüzleşmesi hoşuma gitmişti. Yanılıyordu ama meydan okumayı severdim.

"Ben nasıl dolandırıcıyım?" Başımı soru sorduğum tarafa doğru eğerek sordum.

"Bugün babamı dolandırdın," diye öfkeleni. "*Cüzdanını* aldın, ondan çaldın, sonra da... *bulduğunu* iddia ettin." Son kısımda tırnak işareti kullanmak için ellerini havaya kaldırdı. "Tamamen saçmalık. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Ve bugünden sonra babam da öğrenecek."

Bir an durdum, ona gerçeği söyleyip söylememeyi düşündüm, onu aldığımı ama bulduğumdan daha sağlıklı bir halde geri verdiğimi.

Belki bana teşekkür ederdi.

Belki etkilenirdi.

Ama bir parçam ona söylemek istemedi. Davranışlarım için herhangi bir neden göstermek istemiyordum. Geçmişte kalmıştı. Ben hayatıma devam etmişim. O da eninde sonunda atlatacaktı. Muhtemelen eve geldiğinde ve babası ona anlattığında.

"Ben kimseyi dolandırmadım," diye cevap verdim. "Ama dinlemeyeceğini biliyorum, o yüzden neye inanmak istiyorsan ona inan. Gerçekten umurumda değil."

"Oh, bunu biliyorum," diye karşılık verdi. "Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun. Bu yüzden diğer çocuklara zorbalık ediyorsun,

Çünkü sen kötü birisin, Tyler Evans."

Gözlerim büyüdü ve başımı geriye atıp gülmekten kendimi alamadım. "Zorbalık mı? Ben mi? Sence zorba ben miyim?"

"Ne gördüğümü biliyorum."

"Demek beni takip ediyordun?" Ona bir adım daha yaklaşarak sordum, o da bir adım geri çekildi.

"İyi ki yapmışım. Seni ihbar etmeye gittiğimde polise gördüklerimi anlatabilirim."

"Bir bok rapor etmeyeceksin," diye tısladım ve bana hançer gibi baktı. Bakışları öldürmeye yönelik olsaydı, şu anda meleklerle şarkı söylüyor olurdum... ya da şeytanlarla... ama omuz silktilim. Bu onun yanına kalmasına izin vermeyeceğim bir suçlamaydı. "Sanırım gözlerini ya da kafanı test ettirmen gerekiyor. Kimseye zorbalık yapmıyordum."

"Beşe karşı üç, sonra arkadaşları kaçınca bir. Hayvan gibiydiniz. Yerdeki o zavallı çocuğa ne yaptığınızı düşünmek bile istemiyorum. Aslında şu anda polisi arayıp gördüklerimi anlatmayı düşünüyorum. Seni ait olduğun yere, hapse atsinlar."

Dişlerim öyle sıkılmıştı ki çenem kırılacakmış gibi hissediyordum. Ona bir adım daha yaklaşarak hırladım, "Devam et o zaman. Bunu sen yap. Ama polis buraya geldiğinde onlara gerçek hikâyeyi anlatacağım, gördüğünü sandığın saçmalığı değil."

"Yalan söylediğimi mi söylüyorsun?" diye meydan okudu. "Gördüğümü bildiğim şeyi görmediğimi mi?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Beş dakika önce izliyor olsaydınız, zorbalık yaptıkları diğer çocuğu, Parkers Akademisi'nden çaldıkları, tekmeledikleri, yumrukladıkları ve üzerine işedikleri çocuğu görürdünüz. Kurtarmak için araya girdiğimiz çocuğu." Şimdi onun alanına girmiştım, doğruyu söylemeye kararlıydım. "O çocuklara biz zorbalık yapmadık; zorba olan onlardı. Tek başına bir çocuk için ayağa kalktık. Savunmasız bir çocuk. Onlar hayvandı, biz değil. Onlara kendi ilaçlarını tattırdık. İhtimaller onların lehine olmadığına ne olacağını gösterdik. Başlarına geleni hak ettiler. Genç delikanlı tek başına hak etmedi. Ama bizim sayemizde bir daha zorbalığa uğramayacak. Onlar tarafından değil."

Yutkunuşunu izledim, söylediklerimi kavrarken boğazı titriyordu.

"Sana neden inanayım ki?" dedi öncekinden daha sessiz, daha yumuşak bir sesle, başını hafifçe eğerek. Kendini sorgulamaya başladığı belliydi ama bunu itiraf etmek ya da belli etmek istemiyordu.

"Bana inanmak zorunda değilsin, inanmanı da beklemiyorum. Sen bilirsin." Omuz silktilim. "Hakkımda ne düşündüğün beni rahatsız etmiyor. Ben bir hırsızım. Bir şeyler çalarım. Bunu yapmayı seviyorum. Bu konuda hiç yalan söylemedim. Ama zorba değilim ve asla olmayacağım."

"Sen iyi bir adam değilsin." Başını eğdi, kirpiklerinin altından bana baktı, gözlerini kaçırırsa ne yapacağıma güvenmiyormuş gibi gözlerini benden ayırmadı. "Hırsız olduğunu kabul etmen her şeyi düzeltmez."

"Hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu söylemedim," diye tersledim. "Ama dediğim gibi, ben bir zorba değilim."

Bir an durdu, söylediklerimi sessizce düşündü, sonra elini cebine atıp ön tarafında küçük pembe çiçekler işlenmiş pembe bir çanta çıkardı ve bana doğru fırlattı. "Madem hırsızlığı bu kadar çok seviyorsun, seni benimkini çalma zahmetinden kurtarayım. Al bakalım."

Çantayı yakaladım ve ona geri fırlattım. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

Ama o bunu kabul etmedi. Çantayı tekrar bana fırlattı ve ben de sinirlenmeye başladım. Ne parasını, ne çantasını, ne de boktan hakaretlerini istiyordum.

"O zaman hatıra olarak sakla," diye tersledi ve geri çekildi.

"Neyin hatırlatıcısı?"

"Senin ne kadar boktan bir insan olduğunu düşündüğümü." Ve bu sözlerle birlikte arkasını döndü ve benden uzaklaşırken saçlarını savurarak yürüdü.

"Ben boktan bir insan değilim," dedim ama sözlerim etrafımdaki havada yankılandı. Onları duyamazdı. Çoktan yolun karşısına geçmiş, benden olabildiğince uzağa gidiyordu. Açıkçası bu ikimiz için de en iyisiydi. "Ve kendimi sana ya da bir başkasına kanıtlamak zorunda değilim," dedim kendi kendime.

Bana bir kez bile dönüp bakmadan uzaklaşmasını izledim. Köşeyi dönüp gözden kaybolduğunu gördüm. Ama ben aynı yerde durup bakmaya devam ettim, göğsüm daralıyor ve bedenim titriyordu. Söyleyecek daha çok şeyim varmış gibi hissediyordum ama o uzaklaşarak bu şansı elimden almıştı.

Ve sonra
gülümsedim. O da
bir hırsızdı.

Sadece elle tutulur bir şey çalmamıştı. O anı çalmıştı. Söylemek istediğim sözleri daha söylemeye fırsat bulamadan çalmıştı. Ve bunun olmasına izin veremezdim.

Dördüncü Bölüm

HIRSIZLAR ASLA BAŞARILI OLAMAZ

Tyler

En iyi kararıma rağmen onu takip etmeye karar verdim. Son sözü söylemeyi hak ediyordum. Kendi sözümü söylemeyi.

Bu yüzden sokağın köşesine kadar koştum ve sonra onun ileride yürüdüğünü görünce geri adım attım, duvarlara ve çitlere yakın durarak onu takip ettim. Bir yanım takip ettiğimi hissedip benimle tartışmak için arkasını döneceğini düşündü ama öyle olmadı. Bunun yerine yürürken ayaklarını yere vurdu ve kendi kendine tutarsızca mırıldanırken yumruklarını sıktı. Sanırım acı ve nefret dolu dünyasında o kadar kaybolmuştu ki, etrafında olup bitenlerden habersizdi. Bu da onu takip etmeyi kolaylaştırıyordu. Ayrıca ne kadar sinirli olduğunu görmek beni gülümsetiyordu. Kızginken çok tatlıydı.

Brinton Malikânesi'nin sokaklarında onun peşinden giderken, ayaklarım onunkilere ayak uydururken, cüzdanı cebimde bir delik açtı. Zihnim, onunla yüzleşmeye hazır olduğumda ona ne söyleyeceğimi düşünerek uğulduyordu.

Küçümseyici, üstünlük taslayan, kızgın, tehditkâr mı olacaktım? Hayır.

Tehditkar değil.

Pisliğin teki olabilirdim ama o tür bir pislik değildim.

Son sözü ben söylemek istiyordum ama bunu tarzımla yapmak istiyordum.

Köşeyi döndüğünü gördüm ve bir an geri çekildim, sonra yürümeye devam ettim, yavaşça ilerledim, çitin etrafından bakınca onu kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü kıpkırmızı ve gözleri benimkilere dikilmiş bir halde sokakta dururken buldum.

"Neden beni takip ediyorsun?" diye bağırdı, sabırsızca ayağını yere vurarak. "Başarılar listene sapıklığı da eklemem mi gerekiyor?"

"Listene istediğin her şeyi ekleyebilirsin," diye karşılık verdim. "Sana zaten söyledim; ne düşündüğün umurunda değil."

Öfkeyle başını salladı ve gözlerini devirdi. "Evet, doğru. Bu yüzden sokaklarda böyle sinsice dolaşıyorsun. Umurunda değil."

O haklıydı. Umursuyordum. Ve bunu yüksek sesle itiraf etmenin neden bu kadar zor olduğunu bilmiyordum. Ama asla yapmayacaktım.

"Dikkatli olmalısın," dedim ona, kontrolün elimden kayıp gittiğini hissettiğim bir durumda kendime önemliymişim gibi bir hava vermek için çenemi kaldırarak. "İnsanlar hakkında söylediklerine dikkat et. O ağzın bir gün başını belaya sokabilir."

Kaşlarını çattı, öne doğru bir adım atarken gözlerini bana dikti. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Sana gerçekleri doğru anlamanı söylüyorum. Hak etmedikleri sürece kimseye zarar vermem."

"Harika," diye tersledi ve kollarını yana açtı. "Güzel. İnsanları incitiyorsun, ama sadece hak ettiklerini düşünüyorsan. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. Şimdi beni rahat bırakır mısın?"

"Ve ben insanları dolandırmam," diye ekledim, yüzündeki öfkenin sahte bir şaşkınlığa dönüşmesini izlerken.

"Vay canına," diye nefes nefese kaldı. "Dolandırıcılık yok. Anladım. Bunu duyduğum için bu gece daha iyi uyuyacağıma eminim. Belli ki sözünün eri bir adamsın. Eylemler hiçbir şey ifade etmez. Ama ben ne bilirim ki?"

"Eylemler her şeydir," diye karşılık verdim. "Öyle mi?" diye meydan okudu.

"Evet!" "Ve eve döndüğünde, tam olarak ne kadar olduğunu öğreneceksin." diye ağızımdan kaçırmaktan kendimi alamadım.

Bana bir adım daha yaklaştı. "Ön kapımdan içeri girdiğimde yapacağım son şey seni ve *yaptıklarını* düşünmek olacak."

"O zaman polisi aramak yok mu?" Şu anda tek düşündüğü şeyin benim yaptıklarım olduğunu bilerek alay ettim. Benim de tek düşündüğümün bu olduğunu biliyordum.

Belki daha sonra odasında oturup bugün olanları en ince ayrıntısına kadar gözden geçirecekti. Ne söylediğini ve benim nasıl karşılık verdiğimi.

Bu bana neden böyle hissettirdi?

"Güven bana, arama olmayacak. Seninle, arkadaşlarınla ve her ne bokun içindeysen onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Benden uzak dur. Babamdan uzak dur. Ve beni takip etmeyi bırak. Seni bir daha sokağımda görmek istemiyorum." Arkasını döndü ve beni orada öylece bırakıp gidişini izlemeye başladı.

Ama ben hareket etmedim.

Buranın onun sokağı olduğunu söylemişti.

Birkaç adım yürüdüktan sonra durdu ve küçük ahşap bir kapıyı iterek açtı. Yolun yukarısına bakarken bana ters bir bakış bile atmadı ve tatlı bir sesle, "Ne yapıyorsun? Bütün gün işteydin. Ayaklarını uzatmalısın." Sanki orada değilmişim gibiydi. Sanki beni zihninden tamamen silmişti. Ben yoktum.

Ama hâlâ buradaydım.

Olduğum yere yapışıp kaldım, olabildiğince alçak sesle ve sessizce nefes alıp veriyordum ki izleyebileyim ve dinleyebileyim.

Küçük teraslı evin yoluna doğru bir adım attı ve arkasındaki kapıyı kapatmak için döndü.

"Annenin gül fidanı tükenmek üzere gibi görünüyor," diye huysuz bir ses duydum ve ardından Alfie yerden kalkıp ayağa kalkarken, bahçe eldivenlerini çıkarıp terli alnını silerken bir huff duydum. "Onlara yeniden hayat vermeye çalışıyorum."

"Bunu yapmak için ellerin ve dizlerin üzerinde her bir otu çekmene gerek yok," diye cevap verdi, kollarını göğsünde kavuşturup kalçasını havaya kaldırarak. Bana karşı küstahtı ama şimdi o küstahlığı

endişe ve sevgiyle doluydu. "Gül fidanını sulayabilirsin. Ya da daha iyisi, benim eve gelmemi bekle, ben yaparım."

"Sorun değil." Alfie ona nazik bir gülümseme verdi. "Eminim yapacak daha iyi işlerin vardır, ev ödevi ya da saatlerce telefonda arkadaşlarıyla sohbet etmek gibi." Başını iki yana salladı. "Bütün günü okulda birlikte geçirdikten sonra konuşacak ne bulduğunuz hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok."

Yolda birkaç adım daha atarak, "O okulda bir gün geçirdikten sonra her zaman konuşmamız gereken çok şey olur. Ama bugün gerçekten hiçbir şey olmadı. Sanırım odamda kitap okuyacağım."

Hiçbir şey olmamıştı. Kimi kandırmaya çalışıyordu?

"Sen de benim okulumda bir gün geçirmeyi denemelisin." Alfie kendi kendine kıkırdadı.

"Sanırım pas geçeceğim," diye mırıldanarak evin ön kapısına doğru yürüdü. Sonra babasına dönüp, "Annem daha gelmedi mi?" diye sordu.

"Henüz değil, tatlım. Sanırım bu gece geç saate kadar çalışacak."

"Tamam, ben yemeğe başlayayım," dedi ve Alfie ona gülümsedi.

"Sen bir meleksin, bunu biliyor musun? Sensiz ne yapardım ben?"

"Gevrek sandviçler ve tostla yaşayın." O da güldü.

"Seni seviyorum, tatlı bezelyem," diye seslendi evin içinde kaybolurken.

"Ben de seni seviyorum. Ve artık ot biçmek yok. İçeri gel ve biraz dinlen."

Kendi kendine başını salladığını, sonra bahçe eldivenlerini tekrar giydiğini ve işine devam etmek için diz çöktüğünü gördüm. Ve o anda kendimi aptal gibi hissettim.

Ne halt ediyordum ben?

Kızı evine kadar takip etmiş, sokakta onunla tartışmışım ve şimdi de lanet olası çalıların arasına saklanmış, babasıyla konuşmasını izliyordum.

Benim ne düşündüğümün umurunda olmadığı apaçık ortadaydı. Hayatına devam etmişti. Bense hâlâ bir ezik gibi pusuda bekliyordum, sanki tekrar çıkıp gidecek ve bana hak verecekmiş gibi.

Ona umurumda olmadığını ve öyle davranmaya başlamam gerektiğini söylemişim. Ama kimi kandırıyordum ki? Önemsiyordum.

Öğretmenlerimin ve babamın gözünde hep başarısız biri olmuşum. Ama bugünden sonra, birimde yeni bir başlangıç yaptıktan sonra, artık o adam olmak istemiyordum. Başımdan savmak istemiyordum. Daha iyisini yapmak istiyordum.

Onun sesini tekrar duydum ve evden elinde sıcak bir fincan çay ya da kahveyle çıkıp babasına uzandığını gördüm ve kendimi bok gibi hissettim.

Hâlâ burada ne işim vardı?

O iyi bir kızdı. İyi bir ailesi olan iyi bir kız. İhtiyacı olan son şey benim gibi birinin onu takip etmesi ve ona acı çektirmesiydi. Bugün her şeyi berbat ettim. Babasının cüzdanını almıştım ve o beni yakalamıştı. Suçlu olan bendim, o değil.

Başımı eğdiğimde Adam'ın sözleri kulaklarımda çınladı.

"Sence seçebileceğin onca insan arasında bugün soyulmayı hak eden o muydu?"

Hayır.

Adam bunu hak etmemişti, kadın da hak etmemişti.

Benim yaşadığım dünyadan farklı bir dünyadan gelen bir kızdı. Sevgi dolu bir ailesi vardı. Gördüğüm şiddet ve istismar, birlikte yaşadığım saçmalıklar ona yabancıydı ve bu iyi bir şeydi. Kendi dünyamı onun kapısına getirmek benim için adil değildi. Hele ki o dünya cehennemken. Geri çekilmem gerekiyordu.

Dönüp köşeyi döndüm, Porter ailesinden ve yarattığım karmaşadan uzaklaştım. İşler yeterince çığ gibi büyümüşü; daha da kötüleştirmeme gerek yoktu.

Ama Brinton Malikanesi'nin sokaklarında evime doğru yürürken geleceğimi düşündüm. Kendim için istediğim geleceği.

Kendimi kimseye kanıtlamak zorunda olmadığını söylemişim ama belki de öyleydin. Belki de bir şeyleri kanıtlamam gereken kendimdim. Daha iyi bir adam olabileceğimi.

Ellerimi ceplerime soktum ve işte o zaman hissettim.

Cüzdanı.

Ona geri vermek istemiştim ama yüzleşmemize kendimi o kadar kaptırmıştım ki unutmuştum.

"Ne kadar boktan bir insan olduđunu dūřündüđümün bir hatırlatıcısı olarak sakla."

Sözleri zihnimde yankılanırken gülümsemem daha da genişledi.

Hayatımda boktan şeyler yapmıştım ama sırf ona ve onun gibi olan herkese inat daha iyi olacaktım. Çünkü doğru zamanda doğru yerde olan bir hırsız sihir yaratabilirdi. Daha önce zorbaların olduğu sokakta tam olarak bunu yapmıştım. Ve yapmaya devam edeceğim şey de buydu. Bir fark yaratmak için iyi olduğum şeyi kullanacaktım. Daha iyi bir kötü adam olmak. Çünkü günün sonunda hepimiz kötü adamdık. Sadece bazıları bunu saklamakta diğerlerinden daha iyiydi.

PART TWO

BEFORE

Beşinci Bölüm

TYLER

Günümüz

Gerçek bir erkek olmanın ne demek olduğunu öğrendiğimde on dört yaşımdaydım.

Bazen kendiniz için seçtiğiniz ailenin sizin için etinizden ve kanınızdan daha önemli olduğunu anladığımda on altı yaşımdaydım, çünkü on altı yaşımdayken babam çekip gitti. Nereye gittiği ya da tek başıma nasıl hayatta kalacağım hakkında tek kelime etmedi. Hiçbir şey söylemedi. Bir gün oradaydı, ertesi gün gitmişti ve o zamandan beri ondan hiçbir haber alamadım.

Daha sonra saldırı suçundan hapse girdiğini öğrendim. Evinden daha çok vakit geçirdiği barda bir kavga başlatmıştı. Onunla iletişime geçmeye zahmet etmedim. Beni bulmak isterse nerede olduğumu biliyordu ama asla bulamayacağını biliyordum.

Yine de önemli değildi, çünkü artık sırtımı yaslayabileceğim kendi ailem vardı; Adam, Devon, Colton ve Will. Hiçbirimizin büyürken sahip olmadığı aile bizdik. Birbirimizi daha iyi hale getirdik. Bir takım olarak çalıştık. Tek başımıza güçlüydük ama birlikte durdurulamazdık.

Babam beni terk ettiğinde, sokakta becerilerimle faturaları ödeyerek elimden geldiğince hayatta kaldım. Neyse ki sosyal hizmetlerden uzak durmayı başardım. Başımı eğdim, radarın altına girdim ve yaşamak için çabaladım. Hepimiz öyle yaptık. Diğerleri yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordu ve her biri destek oldu. Ve tüm bunlar sayesinde bir kardeşlik kurduk. Her şeyden daha derin bir bağ.

Birini incitirsen, hepimizi incitirsin.

Bu bizim sloganımız ve en başından beri üzerinde çalıştığımız kuraldı. Bu, sesi olmayanların sesi olma ihtiyacımızdan kaynaklanıyordu ve hala buna bağlıyız. Bu bizim mantramızdı. Adaletin olmadığı yere adalet götürmek.

Bu da beni bugüne getiriyor.

Öğrenci sevk birimindeki günlerimizden bu yana uzun bir yol kat etmiştik. Brinton Malikanesi'nin derelerinden kendimize bir isim yapmak için çok çalışmıştık. Şimdi, eskiden akıl hastanesi olan bir binada seçkin bir gece kulübünün sahibiydik ve işletiyorduk. Sevdığımız kasabaya geri veriyorduk. Karanlık, gotik, korkutucu bir binaydı ve sanki aşağıdaki kasabayı izliyormuş gibi üç kat yüksekte duruyordu. Zamanında acılara ve çılgınlara ev sahipliği yapmış bir binaydı. Ama biz o duvarlara sızan dehşeti, koridorlarda dönen cehennemi aldık ve onları başka bir şeye dönüştürdük. Onları kendi cennetimiz haline getirdik. Artık akıl hastanesi Sığınak olarak biliniyordu. Kulübümüz için seçtiğimiz isim buydu ve ona da bize de çok yakışıyordu çünkü kasabaya ve kulübe gelen insanlara sunduğumuz şey buydu.

Bir

kurtuluş.

Bir

sığınak.

Gelip kendiniz olabileceğiniz bir yer, her ne ve kim olursanız olun. Burada utanılacak bir şey yoktu. Bize saygı gösterdiğiniz sürece, her şey yolundaydı.

Gece kulübümüz ve bu şehirdeki ismimiz gurur duyduğumuz bir şeydi. Bunu korumak için çok çalıştık ve bunu mahvetmeye çalışan hiç kimseyi hoş karşılamadık.

Büyüdüğümüz kasabaya geri vermek için elimizden geleni yapmıştık. Brinton Malikanesi yaşamak için zor bir yerdi ama daha iyi hale getirmek için elimizden geleni yaptık. Biz devreye girene kadar suç yaygındı. Ama sonra, buradaki insanlar adalet ve koruma istiyorlarsa, bunu onlara verebilecek olanların biz olduğumuzu biliyorlardı. Malikânenin kanunsuz askerleri.

Beni yanlış anlamayın, kasaba bugün bile hala köhneydi, ama artık insanlar arasında daha fazla gurur vardı. Onların arkasını kolladığımızı biliyorlardı ve kendimizi defalarca kanıtladıktan sonra onlar da bizim arkamızı kolladı.

Yani, çoğu öyle...

"Sıçmak için yanlış yeri ve yanlış insanları seçtiniz. Bunu biliyorsun, değil mi?" Adam koridorda ilerleyerek kulübün geri kalanından ayrı tuttuğumuz binanın eklentisi olan akıl hastanesi şapeline doğru ilerlerken tısladı.

Burası Devon'ın silahlarını depoladığı ve ortadan kaybolması gereken herkesi getirdiğimiz yerdi. Şapeli ziyaret ederseniz, bir ceset torbası içinde ayrılırdınız; buna hiç şüphe yoktu. Bu kadar şiirsel olmasını seviyorduk. Dinimizle yüzleşirseniz hak ettiğiniz ölümü bulursunuz ya da bunun gibi bir saçmalık.

Adam ileriye doğru yürürken, biz de onu takip ettik ve az önce kulübümüzün zemininden aldığımız iki pisliği de yanımızda sürükledik.

"Kimse evimize gelip üstümüze işeyemez. Siz yürüyen ölülersiniz," diye homurdandı Adam şapelin ahşap kapısını iterek açarken.

Sonra döndü ve Devon'ın bıçaklarından birini aldı. Ulaşabildiği ilk adamı yakaladı ve bıçağı eline saplamadan önce kolunu kapının çerçevesine çarptı. Adam acı içinde çığlık attı, kanlı elinin sıkıştığı yere şaşkınlıkla bakarken ağzından küfürler döküldü. Aniden paniklemeye başladı, yüzünden terler akarken nefes nefese kaldı ve yalvarmaya başladı, yoksa gözyaşları mıydı? Muhtemelen ikisi de.

Adam hiç merhamet etmedi. Hiç merhamet etmedi. Bunun yerine bıçağı çekip çıkarmadan önce daha fazla acı vermek için döndürdü.

O Adam'dı, görüyorsunuz. Önce davran, sonra düşün ve soru sor tarzında bir adam. Bu yüzden ona grubun psikopatı derdik. Gerçekten umurunda değildi ve bu yüzden onu severdik.

O kadar çok soru sormamıza gerek yoktu. Suçlu olduklarını biliyorduk. Bu yüzden onları buraya getirmiştik. Ama Adam düşüncesizdi; yarattığımız şeyi önemsiyordu. Bize ait olanı korumak için her şeyi yapardı ve buna itibarımız, kulübümüz ve misafirlerimiz de dahildi.

Adam nefes nefese kaldı, kolunu tuttu ve sanki onun değilmiş gibi kanlı eline baktı. Bileğinden aşağı sızan kanı izlerken kelimeleri geveliyordu. Şeytani bir piç için, akılsız bir korkak rolünü gerçekten çok iyi oynuyordu.

Onu ileri doğru ittik ve diğerini şapele sürükleyip kapıyı çarparak kapatırken tökezledi.

Devon birkaç kılıç ve bıçak almak için cephanelik duvarına doğru yürürken Adam onlara ters ters baktı. Adamların gözleri Adam'ın öfkeli bakışlarından Devon'ın durduğu yere kaydı. Korku solgun yüzlerinde belirgindi. Devon bize doğru geri dönüp silahları dağıtmaya başladığında gözler irileşti.

"Burası bizim kulübümüz. Bizim evimiz," diye homurdandı Adam. "Ve siz" -Devon'ın ona verdiği av bıçağını kaldırdı ve öne doğru bir adım atarak konuşurken bıçağı ilk adamın boynuna sapladı- "pisliğinizi satmak için buraya getirdiniz. Bize ve misafirlerimize saygısızlık ettin. Uyuşturucu. Ürününüzün içine kattığınız tehlikeli şeyler hakkında hiçbir fikri olmayan insanlara satış yapıyorsunuz. Un. Karbonat. Klor. At boku. İçine her ne koyduysanız, bu onları öldürtecek bir pislik." Bıçağı itti ve ikisi de korku içinde sızlanırken adamın boğazından kan damlamaya başladı. "Buraya bunun için gelmiyorlar. Misafirlerimiz burada güvende. Bundan emin oluruz..." Adam adamın yüzüne doğru eğildi ve "Ama siz değilsiniz." diye alay etti.

"Biz yapmadık," diye yalvardı bize en yakın olan adam. "Yanlış adamları yakaladınız."

"Biz hata yapmayız," dedi Devon çenesini kaldırıp keskinliğini kontrol etmek için Katana kılıcına bakarken.

"Ama hatırlatmaya ihtiyacınız varsa..." Adam başını eğdi, gözlerinde ölümcül bir psikotik parıltıyla adamın omzunun üzerinden bakarak

Bana bak. "Tyler sana gösterebilir."

On dört yaşımdan beri becerilerim gelişmişti. Zaman değişmişti. En iyi hırsız olmak için zamana ayak uydurmak zorundaydınız. Yankesicilik ve küçük hırsızlıklarım, bilgisayar korsanlığı ve diğer daha karmaşık suçlara dönüşmüştü. Bu dijital çağda bana avantaj sağlayan beceriler. Arka cebimden telefonumu çıkardım, CCTV'ye tıkladım ve adamın yüzünün önünde tuttum, böylece boktan uyuşturucularını tuvaletlerin dışındaki bir grup kadına sattığı anı izleyebilsin.

"Mutlu musun?" Adam başını sallarken Adam sırtıttı. "Daha fazlasını görmek ister misin?"

"Hayır," diye homurdandı adam ve Adam bir adım geri çekildi, odanın içinde hepimize baktı ve kollarını uzattı.

"Ne düşünüyorsun? Göze göz mü?"

Adam arkasındaki arkadaşına bakmak için başını çevirdi, Adam'a odaklanmak için başını geri çevirirken gözlerinde dehşet vardı.

Colton ayağa kalktı ve yüzünde hınzır bir sırıtışla Adam'ın yanında durdu.

"Sanırım bu beyler neler yapabileceğimizi çok iyi biliyorlar. Ama bu kasabadaki itibarımızın farkında değillerse" -şapelin etrafına gururla bakmaya çalıştı- "o zaman neyi temsil ettiğimizi görmek için Devon'un cephaneliğine bakmaları yeterli." Colton başını eğerek çılgın bir şakacı gibi onlara baktı. "Belki bu gece silahlarınızı seçmenize izin veriz. Onları kullanacağınızdan değil. Onları hissedin, evet, ama... bu gece adil oynamadınız, pisliğinizi evimizde sattınız. Ve tahmin et ne oldu? Biz de adil oynamıyoruz." Colton tehditlerini çelişkili bir göz kırpmayla bitirdi.

Will, Colton'a doğru yürüdü ve ona bir pala uzattı ama Colton alçak sesle güldü, palayı kaldırdı ve omuz silkti. "Bence cezanın suçu yansıtmaması gerekiyor."

Yan tarafındaki palayı sallayarak, şimdi biz etraflarında dönerken birlikte duran iki adama yaklaştı. "Sanırım tam olarak ne yaptığınızı anlamanız gerekiyor." Colton yüzünü bana döndü. "Tyler, ceplerini boşalt."

"Çoktan boşalttım," dedim ve şeffaf poşetlerdeki sargıları, hapları ve bir tomar parayı yanımdaki masanın üzerine bıraktım.

"Güzel." Colton başıyla onayladıktan sonra masaya doğru yürüdü ve elindeki palayı yere bırakarak bir torba hap aldı. "Bence paranı ağzının olduğu yere koymalısın." Çantayı salladı ve şeytani bir sırıtışla bakışlarını iki adama da dikti. "Size Chelsea gülümsemesi vermenin görgü kurallarınızı hatırlamanıza yardımcı olabileceğini düşündüm, ama belki de bunun yerine küçük bir örnekleme yapmanız gerekir. Eğer malınızın bok gibi olduğunu ve buraya gelip bize saygısızlık etmeye ve bizi kızdırmaya degeceğini düşünüyorsanız, o zaman deneyip haklı olup olmadığınızı görseniz iyi olur."

Çantayı açtı ve haplardan bir kısmını avucunun içine döktü.

İki adam ağızlarını kapatıp gözlerini şişirirken ve nefesleri kesilirken Adam başını sallayarak "Beğendim," diye onayladı. "Göze göz, gerçekten de."

Devon, "Sadece şapelimin zeminini kirletmediklerinden emin ol," diye uyardı. "Bağırsakları içten içe eridiğinde ve kusmuklarında boğulduklarında, o pisliği kaldırım taşından temizleyen ben olmak istemem."

Her iki adam da yalvarmaya, yalvarmaya ve sanki davalarına yardımcı olacakmış gibi ağlamaya başladı.

Colton, "Will, brandayı getir," dedi ve ben de yardıma gittim, branda parçalarını şapel boyunca çekerek, bir sonraki adım için hazırlandım.

Dördümüz birlikte her bir adamı kolundan tutup Adam'ın gözleri önünde şapelin diğer tarafına sürükledik. Sonra onları, kollarını ve bacaklarını yerinde tutmak için metal kelepçelerle donatılmış, burada kurduğumuz özel olarak uyarlanmış ahşap sandalyelere zorla oturttuk. Onları sabitledik, sonra Colton işlemleri devralırken geride durduk.

"Biz hallederiz," dedi ve Will'e birkaç hap verirken onu bu işi halletmesi için yalnız bırakabileceğimizi söyledi. "Kulübe geri dönebilirsiniz. Ben ve Will mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde aldıklarından emin olacağız."

Hemen ayrılmadık. Bunun yerine, Colton'ın bir avuç dolusu hapi adamlardan birinin ağzına zorla sokmasını ve ardından çenesini kapalı tutarak bir miktar koli bandı alıp ağzına bantlamasını ve tükürmemesi için kafasının etrafına sarmasını izlemek için kaldık. İlaçlar çözülmeye başlayınca adamın burnundan beyaz köpükler fışkırdı,

Adam kendini kurtarmaya çalışırken sandalyenin kelepçeleri sarsılıyordu.

Will aynı şeyi diğer adama da yaptı, ağzını bağlamadan önce ona zorla uyuşturucu verdi. Sonra Colton bir maket bıçağı aldı ve bıçağı adamın alnına bastırdı. Colton etine harfler kazımaya başladığında adam homurdandı ve boğuk çığlıklar attı.

H.

E.

L.

L.

Colton, "Ben sadece onunla işimiz bittikten sonra doğru yere gittiğinden emin oluyorum," diye düşündü.

"Bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi Adam.

Colton neşeyle, "Asla çok dikkatli olamazsın," diye karşılık verdi ve Will bakarken ikinci adama da aynı harfleri kazımak için kenara çekildi. "Hazırlıklı olmak her zaman işe yarar."

Colton ilk adama doğru ilerledi, bıçağını aldı ve kelepçeli olan kolunu kesti. Sonra bir torba toz alıp yaranın üzerine serpti ve sırttı. "Bahse girerim daha önce hiç bu şekilde kokain çekildiğini görmemişsiniz." Güldü.

Adam sandalyesinde şiddetle kasılırken, "Hadi," dedi Adam. "Onları kendi hallerine bırakalım. Colton kendi halinde biri. Ama kulübe geri dönmemiz gerekiyor."

Kabul ettim ama dürüst olmak gerekirse Colton'ı bütün gün, her gün çalışırken izleyebilirdim. İçimizde en yaratıcı olan oydu. Kargaşa ustası. Çılgınlığın palyaço prensi. Ama Adam haklıydı. Kulüp kendi kendini idare edemezdi. En azından uzun süre. Güvenliğimiz iyiydi ama biz daha iyiydik.

Ayrılmadan önce masadan, boktan uyuşturucuları için misafirlerimizden çaldıkları parayı aldım.

"Bunu yarın hesabımıza yatıracağım," diye duyurdum. "Buna bahşiş diyelim." Ve sonra işkence gören adamlara dönerek tekrarlardım, "Ve bir daha asla evimize gelip bizi becermeyeceğinizi hatırlatmak için. Etrafta dolaştınız ve öğrendiniz." Parayı cebime attım. "Seninle iş yapmak güzeldi."

Altıncı Bölüm

TYLER

Pazartesi sabahı, haftasonu kazandıklarım ve ders verdiğimiz uyuşturucu bağımlılarından aldığım küçük ikramiyeyle bankaya gittim.

Tipik bir Pazartesi sabahıydı. Çok yoğun değildi ama olmasını istediğimden daha yoğundu. Kuyrukta önümde üç kişi vardı. Önde yaşlı bir adam, tüvit bir takım elbise giymişti, sanki bankaya gitmek onun için özel bir durummuş gibi, ama bahse girerim tek yaptığı önümüzdeki hafta için emekli maaşını çekmekti.

Sırada cep telefonuyla konuşan genç bir adam vardı, gösterişli, gümüş grisi bir takım elbise giymişti ve sırada beklerken yüksek sesle işinden bahsediyordu.

Bir de mavi yağmurluklu yaşlı bir kadın vardı; el çantasını içinde mücevherler varmış gibi sıkıca tutuyor ve birkaç saniyede bir omzunun üzerinden bana bakıyordu.

Gişenin arkasında iki banka memuru vardı, benim yaşlarımda genç bir adam ve orta yaşlı bir kadın. İkisi de meşguldü, sanki yapacak daha iyi bir işimiz yokmuş gibi evrakları karıştırırken geri kalanımızı bekletiyorlardı.

Kapının açıldığını duydum ve dönüp genç bir kadınla küçük bir kızın içeri girişini izledim; küçük kız zıplıyor, dönüyor ve hoplayıp zıplarken annesinin kolunu çekiştiriyordu. Onlara pek dikkat etmedim, sadece arkamı döndüm ve lanet olası banka çalışanlarının bir an önce harekete geçmesini bekleyerek oflayıp pufladım.

Kadın ve kız arkamdaki kuyruğa katıldılar ve annesi ona sessiz olmasını söyleyerek 'sustururken' küçük kızın bir tekerleme söylediğini duyabiliyordum. Önümdeki paranoyak çantacı kadın arkasını dönüp dudak büktü, ona defolup gitmesini söylemek istedim ama bacağımın arkasına aldığım bir darbe dikkatimi dağıttı.

"Ava!" diye bağırdı arkamdaki kadın ve omzumun üstünden bakınca küçük kızı tekrar sıraya sokup yanında durduğunu gördüm. Bundan rahatsız olmadığımı belli etmek için zayıf bir gülümseme verdim ve tekrar öne doğru döndüm.

Arkamdan daha tatlı şarkılar duydum, benekli kurbağaları falan sayıyorlardı ve sonra bacaklarımın arkasında bir darbe daha hissettim.

Adımlarını yanlış zamanlayan ve bana çarpan güzel prensese bakabilmek için biraz döndüm. Annesi onu yine azarladı ama ben gerçekten kızmamıştım. Pembe elbiseli ve dünyanın geri kalanından habersiz bir şekilde dönerken omuzlarının üzerinde zıplayan sarı saçları olan küçük bir kıza nasıl kızabilirdim ki?

"Bana çarpıp duruyorsun," dedim nazik bir sesle, böylece onu korkutmamış olacaktım. Dönmeyi bıraktı ve orada olduğumu fark etmemiş gibi kocaman mavi gözlerle bana baktı. "Beni dansa kaldıracak cesareti toplamaya mı çalışıyorsun?" Şaka yaptım.

Ürkekleşti, bir adım geri çekildi ve annesine doğru kıvrıldı, "Ben erkeklerle dans etmem" diye fısıldarken bacağına yapıştı.

Annesinin kıkırdadığını duydum, kızının başını överek okşadığını gördüm ve biraz öne eğilip fısıldadım, "Bu iyi bir plan. En az otuz yaşına kadar böyle kal."

"Erkekler pis kokuyor," diye mırıldandı, benden saklanmak için yüzünü annesinin yanına gömmeye çalışıyordu.

"Ben de öyle duydum," diye cevap verdim ve gözlerim şimdi annesinin eteğinin arkasında kızarak kıkırdayan küçük melekten, hayatımda gördüğüm en mavi gözlere sahip annesine kaydı.

Tıpkı küçük kızı gibi omuzlarına dökülen sarı bukleleri, melek gibi bir yüzü vardı ve konuştuğunda, "Çok özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istememiştik" dediğinde, kendimi kelimelerimin üzerinde tökezlerken buldum ve ona "Sorun değil. Sevimli sarışın kızlar beni her zaman rahatsız edebilir."

Sonra bunun kulağa yüksek sesle nasıl geldiğini hayal ederek ürperdim. Kahretsin, bazen tam bir aptal olabiliyorum.

"Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım ve geri adım attım. "Kulağa bu kadar ürkütücü gelmesini istememiştim." Ve utancımı görmelerine izin vermemeye çalışarak arkamı döndüm.

"Özür dileme. Sorun değil," dedi anne; sonra küçük bir parmağın bacağımanın arkasını dürttüğünü hissettim.

Tekrar omzumun üzerinden, küçük kızın kristal mavisi gözleriyle bana baktığı yere baktım. "Kaşına ne oldu?" diye sordu sol gözümü işaret ederek.

"Ava!" diye bağırdı anne, yüzü kızarmış ve gözleri büyümüştü. "Çok özür dilerim. Bazen hiç filtresi olmuyor." Bana özür dileyen bir gülümseme verdi, sonra da onu görmezden gelen kızına ateşli bir bakış fırlattı.

"Sorun değil. Bana her şeyi sorabilirsin," dedim annemin içini rahatlatmak için. Karşılıklı konuşmamızdan oldukça keyif alıyordum. Sırada beklemenin sıkıcılığını üzerimden atmama kesinlikle yardımcı oluyordu. "Kaşlarımın bir kısmını tıraş ettim. Havalı göründüğünü düşündüm. Öyle mi?"

Küçük prenses "Hayır, tuhaf görünüyor" diye cevap verince gülmek zorunda kaldım. Bu kız bugünün kasvetli havasını tersine çeviriyordu ve ben de bunun için buradaydım.

"Bir dahaki sefere seni büyükannene bırakıyorum," dedi annesi sertçe, ama küçük kız sadece neşelendi, pembe yanaklarında iki sevimli küçük gamze belirdi. Bu şimdiye kadarki en zayıf cezaydı ve annesinin gözlerini devirmesinden o da bunu biliyordu.

"Gerçeği söylediğin için asla özür dileme," dedim ona. "Bence de tuhaf görünüyor." Küçük kıza yine kızarmasına neden olan bir göz kırptım. "Şimdi bana söylediğine göre, uzatmaya başlayacağım. Sadece senin için."

"Annem kaşlarını şehirdeki Trisha'ya yaptırıyor," diye devam etti melek. Bu kez annesi gülümseyerek başını salladı ve ben karnımda bir çarpıntı hissettim. Annesinin de gamzeleri vardı.

Kahrolası gamzeler.

Onlar benim en büyük zayıflığımdı.

Bu ikisi nereden gelmişti?

Babanın kapıdan içeri girip kızlarıyla konuştuğum için beni dövmeye kalkmayacağını umuyordum. Herkesin önünde onu bir pislik gibi göstermek istemezdim.

Kızına fısıldayan anneye biraz daha uzun süre baktım, "Adamın Trisha'ya gitmek istediğini sanmıyorum. Bence muhtemelen kendi stilisti vardır." Ve içimde tanıdık bir şey titreşti. Ne olduğunu bilmiyordum ama bir şeyler vardı.

Onu tanıyor muydum?

Kulübe gelmiş miydi?

"Daha önce tanıştık mı?" Başımı eğip yüzünü inceledim ve kendimi yeniden o mavi gözlerde kaybolurken buldum.

"Sanmıyorum," diye karşılık verdi ama gözlerimin içine doğrudan bakmaktan kaçınırken yanakları daha da kızarıyordu.

"Onun adı Jess," diye söze girdi küçük kız. "Ben de Ava," diye ekledi ayağını yerde sürüyerek ve dudağını ısırarak.

"Tanıştığımıza memnun oldum Ava," diye cevap verdim, elimi sıkması için ona uzattım. "Ben Tyler."

Kıkırdadı, uzattığım kolumdan uzaklaştı ve başını salladı, o sarı lüleleri dans ederek benden uzaklaşırken dönüyordu.

El sıkışmamı beşlik çakmaya çevirdim ama beni öylece bıraktı. Daha azını beklemiyordum ama elimi kaldırdım ve kederli bir şekilde "Beni kandırdı" dedim. Yüzüme umutsuz bir ifade çizdikten sonra dramatik bir şekilde içimi çektim, "Bundan nasıl kurtulacağım?"

Ava gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı. "Benim turtam yok," dedi ve şaşkın bir ifadeyle annesine baktı.

"Elini sıkmadın ya da beşlik çakmadın demek istedi ve üzgün hissediyor," diye fısıldadı annesi ona.

Annesine doğru eğildi ve biraz fazla yüksek sesle, "Sen yap," diye fısıldadı. Annesinin onu utançtan kurtaracağını ve onun yerine bana beşlik çakacağını umuyordu.

"Sorun değil. Reddedilmeye alışkınlım." Kalbim kırılmış gibi davranarak kolumun zayıfça yanına düşmesine izin verdim.

Ava paniklemiş görünüyordu, beni üzmüş olabileceğinden endişeliydi ve anında onun duygularıyla oynadığım için pişman oldum. Bu yüzden göz kırptım ve ekledim, "Sadece şaka yapıyorum. Kaç yaşındasın, Ava?" Küçük bir kız bana kendimi sorgulatıyordu ve bu hiç yapmadığım bir şeydi. Bu kız başka bir şeydi.

"Üç yaşındayım," dedi gururla ve bana minik, inci beyazı dişlerini gösteren aptal, gamzeli bir gülümseme verdi. Ruh hali bir nanosaniye içinde panikten gurura dönüşmüştü.

"Emin misin?" Gözlerimi inanmazlıkla kıсарak geri adım attım. "Çünkü sana inanmıyorum. Bence en az on sekiz yaşındasın."

"Hayır, şapşal," diye cevap verdi bana en şirin kıkırdamasını yaparak. "Ben üç yaşındayım ve annem yirmi altı yaşında ve onun erkek arkadaşı yok."

Bunu bilmek güzeldi.

"Ava!" Jess ona ters ters baktı ama Ava bir dönekti. İşe koyulmuştu ve onu durdurmak mümkün değildi.

"Kaç yaşındasın *sen*?" Ava bana sordu, gözlerinde yaramazlık parlıyordu.

"Yirmi sekiz."

"O zaman annem için çok yaşlısın," diye açıkladı ve ben de başımı arkaya atıp güldüm.

Ama annesi Jess'in orada durup benimle birlikte güldüğünü ama yerin yarılıp onu yutmasını istemiş gibi baktığını gördüğümde büyük bir patlama duyduk. Hepimizin durup arkamızı dönmemize neden olan bir çarpma.

Ve o anda dünya başımıza yıkıldı.

Varlığımızın her zerresine rağmen bizi hiçbirimizin tahmin edemeyeceği bir cehenneme taşıdı.

Sık sık gitmeye alışık olduğum bir cehennem.

İçimdeki şeytanları zihnimin derinliklerinden söküp çıkaran, zincirlerinden tutup ön plana sürükleyen bir cehennem.

Onlarla tanışmayı hak edenler dışında, sakladığım şeytanlar. Ve arkamdaki bu iki bayan, serbest bırakmak üzere olduğum şeytana tanıklık etmesini istediğim son kişilerdi.

Ama bize doğru gelen adamlar?

Bu tamamen başka bir konuydu.

Yedinci Bölüm

JESS

Birkaç dakika önce bankaya girdiğimde sıranın sonunda kimin durduğunu gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı.

Tyler Evans.

Vücudum bana ihanet etti, güçsüzleşti ve biraz titredi ve geri dönüp tekrar dışarı çıkmayı düşündüm. Ama derin bir nefes aldım ve başımı dik tutarak, fazla düşünmemeye çalışarak ilerledim.

On dört yıl boyunca küçük kasabamızda ondan uzak durmayı başardıktan sonra, bir pazartesi sabahı bankada onunla karşılaşmak zorunda kalacaktım. Saçlarım dağınıktı, makyajım aceleye getirilmişti ve kıyafetlerim, daha iyi günler görmüş mavi bir yazlık elbise ve ucuz askılı sandaletler, fark edilmek için ilk tercihim olmazdı. Sabahın bu saatinin dışarı çıkmak, birkaç işimi halletmek ve kimse beni görmeden tekrar eve dönmek için güvenli bir bahis olduğunu düşündüm. Ama en azından Ava güzel pembe elbisesinin içinde iyi görünüyordu. Sanırım bu sabah onun saçına kendi saçımdan daha fazla zaman harcamıştım.

Hayatımı sikeyim.

Karma'nın hiç beklemediğim bir anda karşıma çıkma gibi bir huyu vardı.

Kuyruğa girdim, başımı öne eğdim, Ava'nın elini tutarak bana biraz güven vermesi için beni fark etmemesi için dua ettim. Kuyrukta onun önünde sadece üç kişi daha vardı. Sessiz kalırsak, onunla ve unutmayı tercih ettiğim geçmişimle yüzleşmek zorunda kalmadan buradan çıkabileceğimi umuyordum. Tyler'ın etrafına bakmak ve kuyruğun neden hareket etmediğini görmek için boynumu yana eğdim, banka çalışanlarının buradan çıkabilmem için acele etmelerini diledim. Ama görünüşe bakılırsa bu sabah hiç aceleleri yoktu.

Beklerken, Tyler'ın önündeki yaşlı kadın biraz fazla yüksek sesle 'bugünlerde personel bulamıyorsunuz' diye homurdandı ve Ava hoplayıp zıplarken elini tutmaktan avuçlarım terledi. Onu kontrol altında tutmaya çalıştım ama yerinde durmadı. Ama zaten hangi üç yaşındaki çocuk sıkıcı bir bankada sıkışıp servis beklerken hareketsiz kalabilir ki? Ben bile sabırsızlanmaya başlamıştım ve bir yetişkindim.

Birden Ava'nın eli dönerken benimkinden kurtuldu ve önümüzde Tyler'a çarpmasını engellemek için çok geç kalmıştım. Omzunun üzerinden baktı ve gözlerinde bir pırıltıyla ona gülümsedi ama bana bakmadı ve bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Beni fark etmesini istiyor
muydum? Beni hatırlayacak
mıydı?

Yıllar önce ona ne söylediğimi hatırlayacak mıydı?

Emin değildim ve bir yanımda unutmuş olmasını umuyordu. Son buluşmamız beni en iyi halimle göstermemişti. Ve on dört yıl sonra bile ne zaman aklıma gelse bir parça utanç hissediyordum.

O zamanlar Tyler'ın yaşadığımız yerde pek de iyi bir ünü yoktu. Okulda hırsız olarak bilinirdi. Bilgisayar bölümünden çaldığı için okuldan atılmıştı. Ama bazen, işler her zaman siyah ve beyaz değildi. Bunu, cüzdanı gizemli bir şekilde Tyler'ın eline geçtikten sonra onu babamdan çalmakla suçlayıp sokakta onunla tartıştıktan sonra eve döndüğümde anladım. Ona her türlü ismi takmış ve hayatını cehenneme çevireceğime dair kendi kendime yemin etmiştim. Nasıl, hiçbir fikrim yoktu ama o zamanlar ağızımdan kaçırmadan önce düşünme konusunda pek iyi değildim.

Eve döndüğümde babamı o gece mutfak masasında oturmuş, şaşkınlıkla cüzdanına bakarken buldum. Bana paranın kaybolduğunu söylemesini bekleyerek sorunun ne olduğunu sordum ama tam tersi oldu. İçinde elli poundluk bir banknot olduğunu söyledi. Sonra kendi kendine güldü, başını sallayarak, "Bırakın sahip olmayı, gerçek hayatta hiç elli poundluk banknot görmedim bile," dedi.

Ne olduğunu biliyordu. Ben de biliyordum.

Tyler onu oraya koymuştu.

Nasıl olduğunu bilmiyorduk ama o gün bunu yaparak babamın yüzüne yerleştirdiği ifade paha biçilemezdi. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Ondan sonra babam durmadan birimin altın çocuğu Tyler hakkında konuştu. Bize okul için yaptığı hayır işlerinden bahsetti. Babama her zaman ne kadar yardımcı olduğunu, eşyalarını taşıdığını, ona yardım etmek için işler yaptığını anlattı. Hatta babama ofisine asması için bir poster bile almıştı, altın sarısı kumları ve masmavi gökyüzüyle bir sahil manzarası. Ona çıplak duvarların çok iç karartıcı olduğunu ve her zaman çok çalıştığına göre bakacak daha iyi bir şeyi hak ettiğini söyledi. Hayalini kuracağı, uğruna çalışacağı bir kaçış.

Evet, onu kötü adam olarak etiketlediğim için kendimi çok suçlu hissettim. Peki yıllar önce neden özür dilemedim?

Çünkü o zamanlar, gururumun yoluma çıkmasına izin vermiştim. Hatalı olduğumu kabul etmek istememiştim. Ve sonra, zaman geçtikçe, geri dönüp bunu ele almak çok zor hale geldi. Hayat devam etti, biz de öyle.

Ta ki şimdiye kadar.

Küçük balerinim Ava yerinde duramıyordu ve Tyler'a ikinci kez çarptığında Tyler arkasını döndü, benim de midem bulandı.

Elimden geldiğince ihtiyatlı bir şekilde ona baktım, Ava'ma sırtıtarak bakarken beni fark etmeyeceğini umuyordum. Koyu renk saçları kısa kesilmişti ve yüzünde seksi bir kirli sakal vardı. Kız arkadaşına gülümserken gözlerinde beliren o pırıltı, bana hitap etmeye hazır olmadığım şeyler yaptı. Ava'nın babası o doğmadan üç ay önce bizi terk ettiğinden beri bekârdım. Onun gibi bir adamın yanında kendime güvenemezdin. Ne diyeceğimi bile bilemezdim, o kadar uzun süredir oyunun dışındaydım ki.

Tyler'ın artık bir gece kulübü işlettiğini biliyordum. Bazı kız arkadaşlarımdan duymuştum. Ama hiç gitmemiştim. Ava doğduğundan beri, gece kulübüne gitmek yapmak istediğim son şeydi. Ama itiraf etmeliyim ki, o kulüp her zaman ilgimi çekmişti. Bu ve orayı işleten adam.

Cildi her zaman bu kadar kusursuz ve bronz muydu?

Ve o kirpikleri... şimdiye kadar gördüğüm tüm erkeklerin kirpiklerinden daha uzundu.

Kahretsin, o çok... güzeldi.

Onun gibi bir adama güzel denebilir

miydi? Kahretsin, ona bakmayı

bırakmalıydım. Kendime gelmeliydim.

Tyler ve Ava sohbet etmeye başladıklarında onları dinledim, gerektiğinde küçük kızımı azarladım ve onu rahatsız ettiğim için özür diledim. Yine de umursuyor gibi görünmüyordu ve onunla şaşırtıcı derecede sıcak bir konuşma tarzı vardı, bu da beni gurur ve şefkatle kılandırdı. Sanki vücudumun her yerinde küçük tüyler diken diken oluyordu ve ensemdeki tüyleri diken diken eden bir sıcaklık dalgası vardı. Bu duyguyu seviyordum. Tadını çıkarmak, şişelemek istiyordum. Hiç bitmesini istemedim. Ava'nın kızarmasından ve bana karşı saklanmaya çalışmasından biraz etkilenmeye başladığını anladım.

Bu etkileşim, içeri ilk girdiğimde hayal ettiğim kadar kötü değildi. Şaşırtıcı derecede... tatmin ediciydi.

Doğru kelime bu muydu?

Sağlıklı belki?

Hangi kelimeyi kullanırsam kullanayım, kesinlikle beklenmedikti.

Tyler ve Ava, çevrede kalmayı başardığım birkaç sevimli an yaşadılar, ama sonra Tyler bizimle daha fazla ilgilenmeye başladığında, benimle daha önce tanışıp tanışmadığını sordu ve hayır derken söylediğim yalanla boğazımın daraldığını ve kuruduğunu hissettim. Bana inandı ve bu gerçek karşısında yaşadığım hayal kırıklığı düşündüğümünden biraz daha yoğun oldu. Ben onun geçmişinde bir dipnot bile değildim ama o benim geçmişimde koca bir bölüm kaplamıştı ve bunu hiç bilmiyordu.

Ava ona ikimizin de kaç yaşında olduğumuzu söylediğinde boğazımdaki yumruyu yuttum. Sonra ona yirmi sekiz yaşında olduğunu söylediğinde ve Ava ona yaşlı dediğinde, ikimiz de güldük ve yumru kayboldu, yerini midemdeki çırpıntılara bıraktı.

Ama sonra her şey değişti.

Arkamızda büyük bir patlama oldu, bizi sıçratan ve hepimizin kafasını kapıya doğru çevirmesine neden olan bir çarpışma. Ve sonra, adrenalin ve korku patlaması anında midemin bulanmasına neden oldu. Vücudum kontrolsüzce titremeye başladığında zihnim dönmeye başladı ve önümüzde duran adamları görünce serbest düşüşe geçti. Hepsi mavi takım elbiseler giymiş, başlarında kar maskeleri ve ellerinde silahlarla bankaya dalmışlardı. Kafam gözlerimizin önünde olup bitenleri anlamaya çalışırken kulaklarım çınladı.

Oh, Tanrım,

hayır. Bu

olamaz.

Lütfen, Tanrım. Hayır.

Adamlardan ikisi bankanın köşesine yerleştirilmiş CCTV kameralarının üzerine siyah boya püskürtmeye başladı. Bir diğeri silahını masanın arkasındaki çalışanlara doğrultarak ellerini kaldırmalarını söyledi ve panik düşmesine basarlarsa kafalarına sıkacağı konusunda onları uyardı. İçgüdüsel olarak Ava'ya uzandım, onu kucağıma aldım ve yakınımda tuttum. İlk... hayır, tek önceliğim onun güvenliğiydi, bu yüzden başının arkasına yapıştım, onları görmemesi için yüzünü boynuma bastırdım. Ava bana sarıldı, "Anne, neler oluyor?" diye fısıldarken küçük bedeni titriyordu.

"Sorun yok, tatlım." Parmaklarımı saçlarında gezdirerek onu yatıştırdım. "Adamlar sadece oyun oynuyorlar. Hepsi bu. Korkmana gerek yok. Her şey yoluna girecek."

"Ama ben korkuyorum." Bana sarılırken burnunu çekti, yüzünü daha da aşağıya gömdü. Yumuşak, sıcak nefesleri tenime daha hızlı çarpıyordu. İçimdeki koruyucu anne ayının kükremesine neden olan bir nefes. Onu güvende tutmalıyım. Onu güvende tutacaktım.

"Biliyorum," dedim, onu sakinleştirmeye çalışarak, nemli ellerimle sırtını ovarak bu odada olanlardan başka bir şeye odaklanmasını sağlamaya çalıştım. "Sana kötü bir şey olmayacak, tamam mı? Sen benimlesin. Güvendesin. Benimle her zaman güvendesin. Bunu biliyorsun. Ben buradayım bebeğim. Ben her zaman buradayım."

Ona sarıldığımda zayıfça başını salladı, ama onun küçük gözyaşlarının tenimden aşağı süzüldüğünü hissettiğimde, gözyaşlarının akmaması için hayatımı verebilirdim.

onu buradan uzaklaştırma kararlılığı ruhumda alev alev yanıyordu.

Adamlar kapıları sürgülerle kapatırken Tyler'ın yanımda, muhtemelen telefonuna ulaşmak için cebine uzandığını hissettim. Ama sonra biri bağırdı, "Eller yukarı, hepiniz. Ellerinizi görebileceğimiz bir yerde tutun, yoksa her birinizi vururuz." Silahlı adam silahını ona doğrultup dediğini yapmasını beklerken Tyler'ın vücudu kaskatı kesildi. Tyler yavaşça elini cebinden çıkardı ve kolunu kaldırdı.

"Her şey yolunda dostum," dedi Tyler alçak ve boğuk bir sesle. "Biz iyiyiz."

Silahlı adam onu görmezden geldi, buradaki diğer insanlara döndü ve silahını onlara da doğrultarak onların acınası soluklarını ve çığlıklarını daha da yükseltti.

Ava ona sarıldığımda inledi ama ben onu susturdum ve cesur olmasını söyledim. Yakında her şey bitecekti. Bana inanıp inanmadığını bilmiyorum, inandığından da şüpheliyim ama bunu söylemek zorundaydım. Korkusunu hafifletmek için elimden geleni yapmalıydım. Bağırmayı sevmezdi, kreşteki diğer çocuklardan bile, bu yüzden bu onu kör bir paniğe sürüklüyordu. Onu yatıştırmaya çalışmak için sırtını yavaş ve nazik daireler çizerek ovmaya devam ederken ona sokuldum ve nazik öpücükler verdim.

Adamlar kepenkleri indirmeye başladılar, etrafı güvenlik altına almak için etrafta dolanıyorlardı ve bize ellerimizi kaldırmamızı söyleyen aynı adam böğürdü, "Hepiniz yere yatın. Hemen!" Ve herkes yere düştü.

Tyler hariç herkes. Lanet olsun.

Karşılık vermek istediğini biliyordum ama gerçekten istemedim. Hiçbir şeyin dikkatlerini bize çekmesini istemiyordum.

Ava yüzünü gizlerken onu kucağıma aldım, ama Tyler'a baktım, dediklerini yapmasını isterken dişlerimi sıktım. Kahramanı oynaması için uygun bir zaman değildi. Ama gözlerini dikmiş önüne bakarken çenesinin titremesinden, savaşmadan pes etmeyeceğini anladım. On dört yıl önce ara sokakta dövüşen o çocuk hâlâ zorbalara karşı duruyordu. Ne yapıyorsa

Kendisi ve hayatta kalması için doğurabileceği sonuçlara rağmen doğru olduğunu düşündüm.

Ava'nın çığlıkları zaten kırık olan kalbimi daha da paramparça etti ve fısıldadım, "Her şey yoluna girecek. Ne dediğimi unutma. Bu sadece bir oyun."

Ama bana geri fısıldadı, "Tyler oyun oynamıyor, anne." Ve o anda, sadece kendisi için değil, bizim için, hepimiz için doğru olanı yapmasına ihtiyacım vardı.

Yıllardır görmemiş olsam da Tyler'ın nasıl bir adam olduğunu biliyordum. Onun ahlakını, doğru ve yanlış anlayışını anlıyordum. Emir almanın şu anda yapmak isteyeceği en son şey olduğunu da biliyordum. Bu onun tüm içgüdülerine aykırıydı. Ama çok korkuyordum. Küçük kızım için, kendim için, buradaki herkes için ama aynı zamanda onun için de korkuyordum. Burada tek başınaydı. Etrafa saldıran, silahlarını sallayan ve bizi tehdit eden bu adamlarla dövüşebileceğini düşündüyse, onu destekleyecek başka kimsesi yoktu. Beş kişilerdi ve bir de o vardı.

Kuyrukta önümüzde duran genç adam şu anda yere sinmiş durumdaydı. Yaşlı adam ve kadın da aynı şeyi yapıyor, görünmez olmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Hayatta kalmak için. Masaların arkasındaki banka çalışanları taş kesilmişti, yerde inlerken kendilerini olabildiğince küçültmeye çalışıyorlardı. Tyler bu adamlarla başa çıkmak istiyorsa, tek başınaydı çünkü ben hiçbir şey yapamazdım. Hiçbirimiz yapamazdık.

Ona yere yatmasını, dediklerini yapmasını fısıldamak istedim ama tüm emirleri veren adam Tyler'a bir bakış attı, silahını havaya kaldırdı ve kükredi, "Yere yat dedim yoksa o lanet kafanı uçururum. Beni duyuyor musun?" Sonra tavana bir kurşun sıktı, hepimizin yerinden fırlamasına neden oldu, bazılarımız çığlık attı, diğerleri kendilerini korumak ve Tyler'a söylediklerinde ciddi olduğunu gösterirken saklanmak için duvarlara doğru koşuşturdu. Silahını kullanmaktan korkmuyordu.

Beni canlı canlı yiyen korku canavarına rağmen küçük kızım için sakın kalmaya çalışırken, dizginlenemeyen dehşet vücudumu pençeleyerek beni milyonlarca parçaya ayırmaya başlamıştı bile. Ama silahın patladığını duymak beni daha önce hiç yaşamadığım bir dehşete sürükledi

Daha önce. Sahne sanki gerçekten yaşanmıyormuş gibi devam ederken vücudumun yapabileceğini bile bilmediğim bir seviyedeydim.

Gerçekleşiyor olamazdı.

Her şey çok gerçeküstü ve yine de... yürek parçalayıcı derecede gerçektir.

Nabzım kulaklarımda, göğsümde ve tüm vücudumda atıyordu. Etrafımızdaki insanlar hıçkırarak hıçkırarak ağlayıp dua ederken doğru görebilmek için mücadele ediyordum. Ava yüzünü göğsüme bastırdı, gürültüyü bastırmak için ellerini kulaklarına kenetledi. Sanki bir bulut ya da cehennem sisi üzerimize çökmüş, bizi yerimize mıhlamış, hareket etmemizi, izlememizi imkânsız hale getirmişti ama başka tarafa bakamıyorduk. Hareket edemiyorduk. Gerçekliğimiz artık hayatta kalmaktı. Elimizdeki tek şey buydu. Ve yine de, Tyler hala hareket etmiyordu. Silah patladığında irkilmedi bile. Olduğu yerde kaldı, ayakta durdu, onlara baktı. Onları kışkırtıyordu.

Bir şeyler yapmalıyım.

"Lütfen Tyler," diye fısıldadım, gözlerimi kapadım ve Tanrı'ya dua ederek bizimle oturmasını diledim. "Kahraman olma. Yere yat. Lütfen. Kendin için değilse bile, bizim için yap bunu." Onu aşağı çekmek için elimi uzattım, gözlerim bunu yapması ve kendini güvende tutması için ona yalvarıyordu.

Sesimi duyunca yutkundu, sonra yan tarafa baktı ve gülümseyerek bana baktı. Gözlerindeki acıyı ve pişmanlığı görebiliyordum. Olanlar için acı ve yaşamak üzere olduklarımız için pişmanlık. Ama o gülümsemede, başını sallayıp oturduğu ve bize olabildiğince yakın durduğu için ona ulaştığımı biliyordum. Vücudunun sıcaklığı beni rahatlattı ve küçük bir güven duygusu verdi... çok çok küçüktü ama yine de bir şeydi.

İyi olacaktık. Bunu

atlatacağız.

Kurtulmak

zorundaydık.

Alternatifini düşünmeye dayanamıyordum.

Sekizinci Bölüm

TYLER

Kollarım ikisini de sarmak, onları her şeyden korumak için kaşınıyordu. Bu küçük meleği ve annesini korumak için elimden geleni yapmalıydım. Elimden ne gelirse yapacaktım.

Vücudum titriyordu ama bu korkudan değildi; bu bankanın kapısından içeri dalan ve buradaki her bir insanın hayatını mahvetmeye çalışan adamlara karşı saf, katıksız bir öfkeydi.

Peki ne için?

Kısa bir para için. Birkaç bin dolar. Hayatları sonsuza dek mahvetme karşılığında aylar içinde yok olacak bir para.

Ben şiddete alışkındım. Ama buradaki diğer insanlar alışık değildi. Böyle bir durumla başa çıkmak için donanımlı değillerdi. Hayatlarını değiştirecek bir durum. Onlar için sadece filmlerde ya da televizyonda olan yıkıcı bir kabus. Hepsi masumdu. Hiçbiri Jess ve Ava kadar masum değildi.

Küçük kızıyla sabah gezmesine çıkmış bir anne.

Bugünden sonra asla eskisi gibi olamayacak bir anne ve kızı ve bu beni kahretti.

Ayağa kalkıp adamların yanına gitmek, silahlarını almak ve kafalarını uçurmak geldi içimden. Ama sonra, bu kadar insanın önünde böyle bir hareket beni daha iyi yapmazdı.

onlardan daha fazla. Hayatlarının geri kalanında bu imajla yaşamak zorunda kalmamalılar. Başka bir yol bulmalıydım. Daha akıllıca düşünmeliydim.

Jess'e yakın oturdum, kolunun sıcaklığı bana neyin önemli olduğunu hatırlatıyordu. Ava'nın ağlama sesi taş kesilmiş kalbimi kırdı.

"Geçti artık. Ağlama," diye fısıldadım ona. "Sana hiçbir şey olmayacak. Her şey yoluna girecek."

Jess ve Ava olmasaydı, şu anda karşı koyabilirdim. Ama sanırım kahramanlar her şekil ve boyutta olabiliyor ve bugün benim bunu kanıtlama günümdü. Farklı türde bir kahraman olmak için.

Sessiz kalp kırıklıklarını duyunca kendimi Jess'e sarılmaktan alıkoyamadım. İkisini de kendime çektim, sadece bir süreliğine. Benim için iyi olduklarını bilmelerini istedim. Onları güvende tutmak için her şeyi yapacağımı bilmelerini istedim.

Bu yüzden tetikte kaldım, adamların yaptığı her hareketi izledim, seslerini dinledim, onları indirmeme yardımcı olacak her şeyi fark ettim.

Çünkü indirecektim.

Bu yanlarına kalmayacaktı.

Boktan bir durumdaydık. En kötüsü. Ama yanımdaki iki kıza bir şey olmasına izin vermektense ölürüm daha iyi. Onları bedenimle, hayatımla korurdum. Bugün ne olursa olsun, şu anda, buradan canlı çıkacaklardı.

"Hepiniz beni iyi dinleyin," diye bağırdı az önce tavanda bir delik açan adam. "Bu iş şöyle olacak. Eğer size söyleneni yaparsanız, kimse zarar görmeyecek. Bugün hepimiz eve gideceğiz. Her şey güzel olacak. Mutlu günler." Bir nefes aldı, sonra sesi değişti, daha keskin, daha tehditkâr oldu. "Ama yemin ederim, eğer böyle bir şey yaparsan, bir sorunumuz *olacak*. Büyük, lanet bir sorun. Buraya lanet bir ödeme günü için geldik. Tüm ödeme günlerinin anası. Hiçbiriniz umurumuzda değilsiniz. Bunu hatırlamanız gerek. Tek bir yanlış hareketinizde ateş ederiz."

Silahlı adamların geri kalanı yerlerini almaya başladı. Biri, iki banka çalışanının yere sinmiş olduğu arka ofise açılan yan kapıya doğru yürüdü. Silahını iki banka çalışanına doğrulttu.

Kapıyı açıp ateş etti, kilidi patlatarak bulundukları yere girdi ve diğer rehinelerin çığlık atmasına neden oldu.

"Kapa çeneni!" diye kükredi tetikçi adam. "Silahlarımızı duymaya alışmanız gerek. Çığlık atmayı kesin. Tek yaptığınız beni sinirlendirmek ve sinirlendiğimi görmek istemezsiniz. Güven bana."

Ava'nın sessiz iniltilerini duydum ve Jess'in üzerindeki gerginliğin dalga dalga yayıldığını hissettim. Ama fısıldadım, "Sorun yok. Ağlama. Bu sadece yüksek bir ses. Kimse sana zarar vermeyecek. Yakında buradan çıkacağız" diye fısıldadım ve Jess gözyaşlarını tutup küçük kızını kucağına alırken onu yatıştırmaya çalıştım.

"İyi miyiz?" diye sordu adam arka ofisin kapısında duran adama, silahını masanın arkasındaki işçilere doğrulturken.

"Şimdilik," diye cevap verdi, banka çalışanları onun sesinden sanki silahının bir uzantısıymış gibi korkup kaçarken sırtarak, tam şakaklarına doğrultulmuş, patlamaya hazır bir şekilde.

Önümdeki kuyrukta, bulunduğumuz yerin biraz aşağısındaki köşede oturan yaşlı çiftin, destek olmak için birbirlerine sarıldıklarında çığlıklarını bastırdıklarını duyabiliyordum. Silahlı adamlardan bir diğeri başlarında nöbet tutmaya geldi, silahını onlara doğrulttu ve sonra namluyu yaşlı adamın alnına dayayıp onu vuracakmış gibi yaparak gülmeye başladı.

Yaşlı adam gözlerini kapatıp hararetle titrerken ve sessiz gözyaşları dökerken, bir kahkaha atarak "Bang," dedi.

Yaşlı kadın onun yanında hıçkıra hıçkıra ağlıyor, merhamet için yalvarırken ağzı sessiz bir dua gibi hareket ediyordu. Ama alamayacaktı. O adamdan değil. O sadece hasta ve sapkın bir amcıktı, rehinelerin korkusundan zevk alıyordu. Yarattıkları katliamı seviyordu, bir aksiyon filmi kötü adamı gibi enkazdan zevk alıyordu, alevlerden lanet bir gülümsemeyle uzaklaşmak üzereydi. İşlerin tersine dönmesi için sabırsızlanıyordum, çünkü dönecekti. Onu istediğim yere götürdüğümde ona zarar vermekten zevk alacaktım.

"Buraya geldiklerinde konuşmayı ben yapacağım," diye sessizce Jess'i temin ettim. "İkinizi de koruyacağım." Ve bir elimi kalçasına koyarak kendimi ona yaklaştırdım, böylece söz verdiğim korumayı hissedecekti. Ya da en azından öyle olmasını umuyordum. Eğer bedenimi kullanabilseydim

onları gözden uzak tutmak için, yapardım. Onları sarıp saklayabilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım.

Başka bir silahlı adam kuyrukta cep telefonuyla konuşan adamın başında duruyordu. Ama cep telefonu artık ortalıkta görünmüyordu ve adam hüngür hüngür ağlayarak silahlı adama bakıyor, "Lütfen... lütfen... bana... zarar verme..." diye yalvarırken gözleri doluyordu.

"İki ve üç, arkayı kontrol edin. Bakalım dışarıda ilgilenilmesi gereken başka işçi var mı?" Tavandan ateş eden adam emirlerini haykırdı, banka çalışanlarına ulaşmak için kapıdan içeri ateş eden adam ve silahını yaşlı adamın alnına dayayan sapık geri çekilip başlarını sallayarak söyleneni yaptılar. Görev yerlerinden ayrılıp üzerinde 'Özel' yazan bir kapıya doğru ilerlediler. Sapıklardan biri, yanındaki yaşlı çiftin korkuyla irkilmesine neden olan bir güçle kapıyı tekmeleyerek açtı ve diğer silahlı adamlarla birlikte arka odada kaybolurken güldü.

İki ve üç.

Birbirleriyle konuşmak için numaraları mı kullanıyorlardı? Öyle görünüyordu, bu da kimin kim olduğunu hatırlamamı çok daha kolaylaştıracaktı. Kim olduklarını bulmama yardımcı olacak küçük işaretleri ve ipuçlarını saptayabilirdim. Bildiğim bir şey vardı ki, bu senaryoyu tersine çevirme zamanı geldiğinde İki ve Üç ölüm listemin en başında yer alacaktı. Onlar ve odanın ortasında durup silahını herkese doğrultan piç kurusu.

O piç kurusu kollarını iki yana açmış, silahını yavaşça her birimize doğrulturken ateş etmeye hazır bir şekilde duruyordu. Kar maskesinin altından gözleri tetikteydi ve yaptığımız her hareketi izliyordu. Onun esas adam olduğunu, emirleri onun verdiğini, olduğu yerde durup hepimizi denetlediğini tahmin ettim.

"Bu geçirdiğiniz en güzel gün değil mi?" dedi, her kelimesinden ironi damlıyordu. "Birkaç saat içinde hepiniz buradan anlatacak çok güzel hikâyelerle ayrılacaksınız. Ya biz? Yarın sabah egzotik bir sahilde bulabileceğiniz en zengin pislikler biz olacağız."

Kendi kendine kıkırdadı ama hepimiz soğuk ve sert zeminde kıpırdamadan durduk. Tek ses, kesik kesik nefeslerimiz ve acınası

Etrafımızdaki çığlıklar ve ardından İki ve Üç'ün eşyaları devirip arka odada bağırma sesleri.

"Ne oluyor lan orada?" diye bağırđı odanın ortasında nöbet tutarken. Ama İki ve Üç cevap vermedi. Her ne oluyorsa, kendi uygun zamanlarında ona haber vereceklerdi.

Tepemizde dikilen adama dik dik baktım ve o da dikkatimi çekti, silahını bana doğrulttu ve sırttı. Ben de ona baktım, burada sadece ben ve o olsaydık ona ne yapacağımı hayal ederken gözlerimde nefret yanıyordu. Bir de plan yapmaya çalıştım. Herhangi bir plan. Yapabileceğim bir şey olmalıydı. Onu dışarı çıkarabilirsem, silahını alabilirsem, belki diğerleriyle savaşma şansım olabilirdi.

"Dört, buraya gel ve şu herifi izle," dedi bana işaret ederek. "Ona güvenmiyorum." Ve çetenin başka bir üyesi gelip benim, Jess'in ve Ava'nın tam önünde durdu.

Bana güvenmemekte haklıydı. Eğer bir fırsat bulursam, herhangi bir şey, onu kullanacaktım. Şu anda üstünlük onlardaydı ama bu sonsuza dek sürmeyecekti. Benim zamanım gelecekti.

Odanın içinde nöbet tutan üç silahlı adama baktım. Toplamda beş kişilerdi ve sekiz rehine vardı. Ama İki ve Üç kapıdan içeri dalıp yaşlı bir adamı gömleğinin yakasından tutup yerde sürüklerken, adam tökezledi ve yardım için anlamsız yakarışlar yaparken birden bu sayı dokuza çıktı.

"Bakın arka tarafta ne bulduk. Bay Banka Müdürü'nün ta kendisi," diye mırıldandı içlerinden biri, adamı odanın ortasına iterek. "Acısına son vermemizi ister misin, Bir?" diye sordu ve yere düşen adamın kafasının arkasına silahını dayadı.

Bir.

Numarasının bu olduğunu biliyordum. Esas adam. Ortada durmuş, bu boktan işi yönetiyordu.

"Eminim polise haber vermiştir. Arka tarafta çok uzun süre kaldı, Tanrı aşkına. Güvenlik kameralarına ve alarmlara erişimi var.

ofis," diye küfretti. Sonra yerde titreyen adama baktı. "Bizi sikip attın, değil mi?"

Adam başını salladı, "Hayır," derken kekeliyordu.

"Ben aptal değilim. Polisin yolda olduğunu biliyorum," diye hırladı Bir. Sonra silahını adamın alnına dayadı ve kafasını iyice karıştırmak için birkaç saniye orada bıraktıktan sonra silahını yanına bıraktı ve "Onu ofisteki diğerlerinin yanına koyun. Onunla daha sonra ilgileneceğim."

Adamı sürükleyerek arka ofise götürdüler ve iş arkadaşlarının yanına bıraktılar. Adamlardan biri silahını onlara doğrultarak kapıda kaldı, ama diğeri Bir Numara'nın durduğu yere doğru yürüdü. Uzaktan polis sirenleri duyuluyordu ama bu onları korkutmamıştı.

"Bence onu şimdi haklayalım. İyice benzetelim. Hadi ama. Şu işi bitirelim," diye Bir Numara'ya çıkıştı, gözleri bir şeyin peşindeymiş gibi her yere dalmıştı.

Bir Numara ona ters ters baktı ve bakışlarındaki çelikten, sorgulanmaktan hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

"O dışarı çıkarıldığında, lanet emirleri veren ben olacağım. Beni duyuyor musun, *İki*?" Numarasını tepeden bakan, itici bir tavırla söylemesi İki'nin sırtının dikleşmesine ve silahını daha sıkı kavrayan elinin esnemesine neden oldu.

"Dediğimi yapacaksın," diye devam etti Bir. "Beni takip edeceksin. O kadar."

İki Numara açıkça sinirlenmişti. Geri geri giderken dilini şakırdattı ve ben onun silahını kaldırıp, kendisiyle bu şekilde konuştuğu için Bir Numara'nın kafasına bir kurşun sıkmasını bekledim.

Ama yapmadı.

Bunun yerine gülmeye başladı, sahte, küçümseyici bir kahkaha ve ardından, "Sakin ol dostum. Sadece çetenin geri kalanına düzgün bir lider nasıl olur göstermek isteyebileceğini düşündüm. Ama önemli değil. Yemeden önce fareyle oynamak ister misin?" Kollarını iki yana açtı, avuç içleri yukarı bakıyordu, sanki umurunda değilmiş gibi. "Benim için sorun değil. Siz eğlenirken benim burada eziyet edebileceğim bir sürü farem var."

Bir Numara ona doğru yaklaştı ve nefesinin altından ama benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle tısladı: "Buradaki rehinelerden birine dokunursan ölürsün. Anlaşıldı mı?"

"Ne?" İki ona sırıttı. "Köşedeki güzel sarışınla bile oynayamayacak mıyım?"

Vücudum kaskatı kesildi ve Jess'in yanımda soluğunu tuttuğunu duydum. Kalçasını sıktım ve fısıldayarak, "Sana yaklaşmayacak. Yemin ederim." Ona ters ters bakmak için başımı çevirdiğimde, Jess ve Ava'ya doğru nefes alırsa ona neler yapacağıma dair görüntüler zihnimde dans etti. Bana kalırsa onun varlığını kabul ettiği için bile ölü bir adamdı.

"Özellikle de köşedeki sarışın," diye tısladı One. "Kal. Lanet olsun. Uzak dur."

İki'nin aynı fikirde olması zaman aldı ama sonunda yavaşça başını salladı.

Başını sallaması hiçbir şey ifade etmiyordu. Sözünün eri bir adam olmadığını biliyordum.

Bir Numara bir adım geri çekildi ve şöyle dedi: "Benim ekibim iyi bir liderin neye benzediğini bilir ve bu lider soygunun ortasında aptalca sorular sorarak lanet olası zamanımı boşa harcayan biri değildir. Benim ekibimin terbiyesi var. Sana da öğretmemi ister misin?" Ve İki Numara, olduğunu anlamaya başladığım psikopat gibi, silahını kaldırıp Bir'e doğrulttu.

Yine de rahatsız olmadı. Bir sadece ofladı, başını salladı ve silahına yaklaşarak, "Holmes sana kefil oldu. Bu iş için uygun olduğunu söyledi. Ama ne var biliyor musun? Holmes'un senin hakkında söylediği her şeyden şüphe etmeye başladım."

Holmes.

Bu ismi daha önce duymamıştım ama beynimde bir yere kaydettim.

İleride işime yarayacağını biliyordum.

"Madem Holmes bu kadar harika, neden *onu* bu işe getirmediniz?" İki tükürdü.

Bir Numara sağlam durdu, dişlerini sıkarak, "Nedenini biliyorsun. Holmes artık bu işi yapmıyor. Seni o tavsiye etti. Ama şimdi nedenini sorgulamaya başlıyorum."

"Çünkü ben en iyisiyim," dedi İki gururla, küstahça, silahını Bir Numara'ya doğrultmuş onu süzüyordu. "Holmes bunu biliyor. I

biliyorum. Ve bugünden sonra buradaki herkes de bunu bilecek."

"En iyisi mi?" Bir Numara zayıf bir kahkaha attı. "Ve yine de buradasın, o lanet şeyi bana doğrultuyorsun." Başıyla silahı işaret etti. "İşini yapıyor olman gerekirken. Eğer en iyisi olsaydın, biraz saygı gösterirdin. Şimdi görev yerine geri dön ve saçmalamayı kes. Yapacak işlerimiz var."

"Dalga geçmiyorum," diye hırladı İki, sonra silahını Bir Numara'dan alıp yerdeki yaşlı adama doğrultarak, "Kanıtlamamı ister misin?" diye homurdandı.

Bir Numara silahının önüne geçerek yaşlı adamı korudu ve çenesini sıkarak, "Senin saçmalıklarına ayıracak vaktim yok. Bu işi bitirelim ve buradan gidelim. Şimdi kımıldayın."

İki kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı, sonra hepimizin nefesini tuttuğu birkaç saniyenin ardından silahını indirdi ve yaşlı çiftin üzerine doğru yavaşça yürüdü. Bu sırada Bir Numara kafasının arkasındaki nefreti kavuruyor, gözleri öfkeyle yanıyordu.

Bu adamlar böyle bir iş için olması gerektiği kadar sıkı bir grup değildi; bu apaçık ortadaydı ve belki de bu benim yararlanabileceğim bir şeydi. Zamanı geldiğinde.

İki ve Üç görev yerlerine dönüp silahlarını rehinelere doğrulttuklarında, Bir Numara odadakilere şöyle seslendi: "Dinleyin. İşte ilk testiniz. Hepinizin cüzdanlarına, el çantalarına, cüzdanlarına ve cep telefonlarına ihtiyacımız var." Konuşurken sırt çantasından bir rulo plastik torba çıkardı. "Her şey bu torbalara girecek ve sakın bizi denemeye kalkmayın. Üzerinizde hiçbir şey saklamayın yoksa kafanızı uçururuz. Anlaşıldı mı?"

Kimse cevap vermedi.

Ama Ava küçük bir çığlık attı ve Jess onu kucaklayıp fısıldayarak, "Sorun yok bebeğim. Korkma. Annen burada."

"O zaman," diye devam etti, odanın duyabileceği kadar yüksek sesle bağırarak. "Bunlardan birini giyeceksin." Sırt çantasından tıpkı onların giydiği gibi mavi bir kazan kıyafeti çıkardı ve havaya kaldırdı. "Böylece hepimiz aynı görüneceğiz." Kar maskesinin içinde ona eşlik eden sırtıttı onu dengesiz gösteriyordu. "Merak etmeyin. Size kar maskesi giydirmeyeceğim. En azından şimdilik. Onları sonraya saklayacağız. Kaçtığımızda ve bize ateş ettiklerinde polisin bunun için çalışmasını sağlayın." Güldü

Nefesinin altında mırıldandı, "Rehine mi? Lanet olası bir hırsız mı? Kim bilir? Ama bunu öğrenmek eğlenceli olacak."

Bu şerefsizler bu işin sonunda bizi kalkan olarak kullanacaklardı. Korkaklar gibi arkamıza saklanacaklardı. Öfke içime doldu. Orada oturup tüm bu olanları izlerken nasıl bu kadar sessiz kalmayı başarıyordum bilmiyorum. Kendimi işe yaramaz hissediyordum ve bundan nefret ediyordum. Ama Jess ve Ava için dikkat çekmiyordum. Zamanımı bekliyordum. Onlar burada olmasaydı, her şey daha farklı olurdu.

Dişlerimi sıktım, telefonum cebimde bir delik açıyordu. Tek bir arama. Lanet olası bir mesaj ve bu piçler hâlâ içerideyken burayı yerle bir edebilirdim. Bunu bilmek ve Jess onu yanımda yavaşça sallarken Ava'nın küçük iniltilerini duymak kolumu indirip cebime uzanmamı sağladı ama işe yaramadı.

"Sakin kıpırdama!" diye bağırdı bizi koruyan adam İskoç aksanıyla ve silahını alnıma dayadı. "Yoksa seni kafandan vurduğumda bu güzel küçük kızın kanının üzerine sıçramasını mı istiyorsun?"

Göz ucuyla Ava'nın başını çevirdiğini gördüm, bana bakarken yüzünde büyük bir panik vardı. Silah kafatasıma dayanmış, namlusu derimi işaretliyordu. Ama Jess sakın kalmaya çalışarak ona, "Bakma bebeğim. Gözlerini kapalı tut. Lütfen." Ama bakmadı. Her şeyi gördü. Ve bu beni çok üzdü.

Bu yüzden ellerimi görebileceği bir yerde tuttum ve ağzımı kapattım. Onun için. Bu herif cezasını çekecekti ama Jess ve kızı yanımda otururken değil. Yine de artık numaraya koyabileceğim bir aksanım olduğunu bilmek güzeldi.

"İşte," dedi Bir Numara, iki kazan takımını ve siyah çantayı yaşlı çifti koruyan İki'ye doğru fırlatarak. Sonra aynı şeyi banka çalışanlarını koruyan Üç'e yaptı. Bir Numara döndü ve bizden istediklerini almaları için diğerlerine kazan takımlarını ve siyah çantaları fırlatmaya başladı. Ben de gözlerimi İki ve Üç'ten ayırmadım.

İki hepsini çiftin üzerine fırlattı ve ceplerini boşaltmaları için onlara havladı. Ama hemen arkasında, Üç eğilip

ve öne doğru uzandığında, kazan takımının kolu bileğinin etrafına dolanmış siyah, dikenli tel dövmesini ortaya çıkarmak için biraz yukarı kalktı.

İhtiyacım olan şey buydu. Görmek istediğim şey. Onları öne çıkaran bir şey.

O dövmeyi ezberledim.

O işaretin kıvrımlarını ve sivri uçlarını beynime kazıdığımdan emin oldum. Bu adamların kim olduğunu anlamama yardım edecek herhangi bir şey.

"Sakin bir şey yapmaya kalkma ihtiyar," d i y e tehdit ettiğini duydum İki'nin, tüvit takım elbiseli yaşlı adamı ayağa kaldırırken. "Bunu yaparsan sadece benim kurşunu yemezsin."

Yaşlı adam başını sertçe sallayarak sorun çıkarmaya niyeti olmadığını gösterdi.

Hemen arkalarında, Üç, bankanın arka bölümüne açılan kapının girişinde duruyordu; burada memurlar yere çömelmiş ceplerini boşaltıyorlardı. Onlar kör bir panik içinde el yordamıyla kendilerinden isteneni yapmaya çalışırken, elleri korkudan titrerken silahını onlara doğrultmuştu.

"Siz de Bayan Daisy," diye bağırdı İki ve yaşlı kadına bağırmaya başladığında dikkatimi tekrar onlara yönelttim. "Kalk lan ayağa! Kahrolası cadı. Hemen şimdi kafana bir kurşun sıkıp seni bu sefaletten kurtarmalıyım." Yaşlı kadın titreyen bacaklarının üzerinde dumaya çalışırken inliyordu. Dehşete düşmüştü.

İki Numara plastik torbayı uzattı ve yaşlı kadın el çantasını içine bıraktı.

"Tüm sahip olduğum bu," diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle.

"Bunu göreceğiz," diye tersledi İki Numara, çantayı bıraktı ve kadını yere yatırdı.

Yaşlı adam haykırarak onu rahat bırakması için yalvardı ama İki ona sadece çenesini kapaması için hırladı. Adam iğrenç vücut aramasını yaparken yaşlı kadın gözlerini kapattı, ellerini üzerinde gezdirdi, titremesine ve ağlamasına neden oldu. Onu o şekilde tartakladığını, pis ellerinin ona tecavüz ettiğini, hiçbir şey bulamayacağını bildiği halde onu aradığını görmek kanımı kaynattı.

Bunu ona ödetecektim.

Hasta herif.

Aşağılayıcı, ahlaksız güç gösterisinden tatmin olduğunda, kazan takımını kadına fırlattı ve kıyafetlerinin üzerine giymesini söyledi. Sonra yaşlı adama döndü, çantayı aldı ve iğrenç bir sırıtışla doldurması için ona uzattı.

Yaşlı adam elini ceplerine attı, bozuk para ve bir mendil çıkarıp içine attı. Sonra ceketinin iç cebine yöneldi ve cüzdanını ve eski bir cep telefonunu çıkardı.

"Hepsi bu kadar," diye mırıldandı ve İki Numara yüzüne güldü.

"Sen buna telefon mu diyorsun dede? Geçen yüzyıldan kalma bir şeye benziyor."

İki Numara onun başını okşadı, sonra da kazan takımını giymesi için hırladı. İkisinin de işi bittiğinde, arkalarını dönmelerini ve ellerini arkalarına koymalarını emretti.

İki cebinden kablo bağlarını çıkardı, yaşlı kadının ellerini birleştirmeye zorladı ve bağları bileklerine dolayarak sıkıca çekti.

Yaşlı adam onun adına, "Ona zarar vermeyin," diye yalvardı.

"Kapa çenenin büyükbaba. Yoksa seninkini daha da sıkırım," diye hırladı İki.

Yaşlı kadın irkildi ve İki kendinden memnun, kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

"Sıkı olmak zorunda, aşkım. Aklına bir şey gelmesine izin veremeyiz, değil mi? Baş belası olabilecek birine benziyorsun."

Kadın başını salladı ama adam onu görmezden geldi ve sanki hiçbir şey değilmiş gibi onu yere itti. Beceriksizce önce dizlerinin üzerine, sonra da yan tarafına düştü ve acı içinde inledi. Sonunda, kolları **arkasından** bağlı olduğu için kendini oturma pozisyonuna getirmeyi başardı ve duvara yaslanmak için hafifçe geriye doğru kaçtı. Korkuyla İki'ye bakarken gözyaşları akıyordu. İki ona sırtarak baktı ve sonra yaşlı adama döndü; kablo bağları kabaca yerine çekilirken acı içinde tıslayan yaşlı adam, işi bittiğinde yaşlı kadına katılmak üzere yere fırlatıldı.

"Gördün mü," diye açıkladı İki, kibirle çenesini kaldırarak. "O kadar da zor değildi, değil mi?"

Odanın geri kalanı aynı şeyi yapmaya devam ederken, yaşlı adam duyamadığım sözlerle yaşlı kadını teselli etmeye çalıştı.

cepleri ve ayakta durması engellenmelidir.

İki'nin, içinde yaşlı çiftin eşyalarının bulunduğu çantayı sallayarak Bir Numara'ya doğru yürümesini izledim ve kendi kendine gülerek şöyle dedi: "Bankayı soymaya geldik ama sizinle iş yapmak güzeldi. İkramiye için teşekkürler." Arkasına baktı. "Büyükbabamın telefonu pek para etmez. Sadece kapı süsü olarak kullanabiliriz. Ya da tüm bunlar bittiğinde onu sopayla öldürmek için."

"Biri önümüzde durup çantayı elinden aldı ve yerine geçmesini işaret etti.

Jess ve ben ayakta durmuş ceplerimizi boşaltıyorduk ve Ava hâlâ annesine sarılmıştı.

"Bu seni iyi hissettiriyor mu? Bir anneyi ve bebeğini korkutmak?" Tısladım. "Lanet olası hayvanlar."

"Tyler, yapma," diye nefes nefese kaldı Jess. "Sadece dediklerini yap ve şu işi bitirelim."

Dediklerini yapmak istemedim. Silahı tutan kolunu tutup o herifi ikiye ayırmak, sonra da silahı alıp suratında patlatmak istedim. Ama dişlerimi sıktım, sanki kollarım kurşundan yapılmış gibi hissediyordum, kulüpten aldıklarımı çantaya atarken ve cüzdanımı çıkarırken.

Yine de telefonumu onlara vermek istemedim.

Neden vereyim ki?

Sonra odanın öbür ucunda, kuyrukta önümde duran genç adamla silahlı adamlardan biri arasında bir kargaşa duyduk.

"Sorun ne Beş?" Bir Numara ona doğru bağırdı, döndü ve silahını genç adama doğrulttu. Cep telefonlu adam sustu ve çaresizlikle Bir Numara'ya baktı.

"Telefonu olmadığını söyledi ama varmış. Buraya geldiğimizde onu elinde gördüm," dedi Beş, Dört'le aynı İskoç aksanıyla.

"O zaman ara onu," diye karşılık verdi Bir.

Genç adam başını sallamaya başladı ve onlara "Hayır, bende yok. Yemin ederim. Gördüğünüz şey bu değildi."

İki Numara yere doğru yürüdü ve yerde çaresizce oturan genç adamın tam üzerinde durup ona bakarken oda donmuş gibiydi, herkes nefesini tutmuştu.

"Bu saçmalık için vaktimiz yok," diye küfretti Bir Numara. "Sadece üstünü arayın ve bu işi bitirin."

"Adamı duydunuz," diye tısladı İki. Sonra öne doğru uzanarak genç adamı ayağa kaldırdı. "Ceplerini boşalt. Hepsini."

Adam yine başını salladı. "Sende her şey var. Hepsi bu kadar. Yemin ederim."

"Hayır, değil amına koyayım," diye öfkelenildi İki, silahını adamın suratına dayayarak. "Devam et."

"İşte bu kadar. Elimdeki tek şey bu," diye yalvardı adam ve kendimi gözlerimi kapatıp oyunu daha akıllıca oynamasını dilerken buldum. Çünkü şu anda oynadığı oyun çok aptalcaydı.

İki ona doğru adım attı, kar maskeli yüzünü onunkine yaklaştırarak tısladı: "Yani Beş her santimini kontrol etse de bir şey bulamayacak mı?"

"Bu doğru." Adamın sesi titriyor, boğazı düğümleniyor ve yalanlarını gizlemeye çalışıp başaramadığı için elleri bükülüyordu. Bunu bir mil öteden fark edebilirdim. Onlar da anlayabilirdi. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

Başımı hafifçe yana eğdim, böylece silahlı adamlardan herhangi birini uyarmamış olacaktım ve Jess'e fısıldadım, "Kulaklarını kapat ve bunu görmesine izin verme." Bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordum.

"Kontrol edin onu," diye bağırdı İki.

Beş Numara genç adamı yakalayıp duvara yasladı ve bacaklarını tekmeleyerek açtı. Sonra üstünü aradı, kollarını, vücudunu, bacaklarını. Ayaklara doğru ilerlediğinde adam kaskatı kesildi ve sonra Beş, adamın çorabının içinden bir telefon çıkardı.

"Orada olduğunu bilmiyordum," diye yalvardı adam ve diğerleri güldü.

"Siktir!" İki, hayranlıkla başını geriye attı. "Böyle bir şey olduğunda bayılıyorum." Adama doğru eğildi ve dişlerini sıkarak tısladı, "Az önce günümü gün ettin."

Onu bağlamak için zahmet etmediler. Beş onu arkasını dönüp odaya bakmaya zorlarken İki ellerini salladı ve bize şöyle dedi: "Şimdi, bayanlar ve baylar, bu çok özel olacak. Bizimle uğraştığınızda neler olacağını göreceksiniz. Size dinlemenizi söyledik. Size söyleneni yapın."

Genç adamla yüzleşmek için döndü, tam o sırada Bir Numara nefesinin altında "Siktir" diye mırıldandı ve bize doğru yürüdü. Bir Numara Jess'in önünde durmuş, olacakların tüm dehşetini görmemesi için kendini konumlandırmıştı. Ama zahmet etmesine gerek yoktu. Onun önünde durmak için hareket ettim, kollarımı kavuşturarak ona baktım. Jess ve Ava'yı korumak benim işimdi. Onun değil.

Orada durup ona bakarken Jess'in elini sırtıma koyduğunu ve alçak sesle "Teşekkür ederim" diye fısıldadığını hissettim. Teşekkür etmesine gerek yoktu çünkü ben bunun için, ikisini de korumak için buradaydım.

"Bu," diye duyurdu İki, öne doğru bir adım atarken herkesin dikkatini kendi tarafına çekti. "Size söyleneni yapmadığınızda başınıza gelecek olan budur." Silahın namlusunu adamın yüzüne doğru itti, adam gözlerini kapattı ve pantolonunun önünde koyu bir leke belirdi.

Bir Numara başını eğdi ve önümüzde dururken 'Özür dilerim' diye fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirim. Ve sonra.

BANG.

İki Numara adamı yüzünden vurdu, kelimenin tam anlamıyla kafasının arkasını uçurdu ve yere düşerken arkasındaki duvarda kanlı bir et ve beyin parçası bırakarak güldü.

"Şimdi, sırada kim var?" İki, hiçbir şey olmamış gibi, adımlarında çok eğlendiğini gösteren bir sıçrayışla bize doğru ilerleyerek sordu.

Bir Numara dönüp İki'ye doğru yaklaştı ve tıslayarak, "İkincil hasar olacağını biliyorum. Bu benim ilk rodeom değil. Ama bir dahaki sefere onları arka tarafa ya da ofise götür, tamam mı? Burada ateş etmeyin. Şurada bir çocuk var."

Ama İki umursamadı, sadece omuz silkti ve "Benim sorunum değil" dedi.

Bir Numara konuşurken yüzüne doğru eğilerek, "Bunu senin sorunun haline getirmeme ne dersin?" diye tükürdü. "Başka bir şey yapmadan önce pisliğini temizle ve cesetten kurtul."

İki kişi ona öylece baktı ve cevap vermeden önce derin bir nefes almasını izledim, "Bok temizlemiyorum. Yapacak bir işimiz var. Ben para kazanmak için buradayım. O olduğu yerde kalabilir. Bir yere gittiği yok." Yerde kanlar içinde yatan cesede bakıp sırtı ve hastalıklı, çarpık bir kıkırdamayla cesede bir tekme attı.

Bir Numara silahını kaldırdı ve İki'ye doğrultarak, "Ya sana söyleneni yaparsın ya da bir sonraki kurşunu yiyen sen olursun," dedi.

Bir vuruş daha ve sonra İki gülmeye başladı.

"Tanrı aşkına. Sakin olur musun? Şaka yapıyordum." Arkasını dönüp ölü adama baktı. "Beş, temizle şunu."

"Hayır," diye karşılık verdi Bir. "İkiniz de yapın."

İki ofladı, başını salladı ve sonra söyleneni yaptı, eğilip ölü adamın kollarından tuttu ve cesedini masanın arkasına saklamak için çekti. Sonra kapının yanındaki panodan bir poster çekip duvardaki dağınıklığın üzerine iliştirdi.

"Mutlu musun?" Yüzünü Bir'e döndü.

"Mest oldum," diye yanıtladı One ve nedense bana ters ters bakmaya başladı.

İlginçti.

Bir Numara... farklıydı. Kendi çarpık yöntemiyle Jess ve Ava'ya göz kulak olmuştu. Onları korumuştı. Onlar için ölü adamın gitmesini istiyordu. Bizim önümüzde birden fazla kez İki Numara'ya karşı gelmişti ve şimdi bana 'Sakın buna cüret etme' der gibi bakıyordu. Burada yetkili benim.

Telefonum olduğunu biliyordu.

Belki de onunla ne tür yardımlara ulaşabileceğimi biliyordu. Emin değildim.

Ama bir şey açıktı.

Rütbeliler arasında sorun vardı.

Elimi cebime attım ve telefonumu çıkardım, gözlerimi ondan ayırmadan çantaya attım. Ama ona

Onlara her şeyi anlattı ve az önce olanlardan sonra hiç zorlamadı. Four'a bizi giydirmesini, kablolarla bağlamasını söyledi ve sonra omzunun üzerinden bağırarak uzaklaştı, "Ama sadece adamı. Anneyi kalorifere kelepçeleyeceğiz, diğer elini serbest bırakacağız ki küçük kızını tutabilsin. Ve kıza dokunmayın!"

"Haklısın," diye cevap verdi Four İskoç ağzıyla.

"Buraya para için geldik. Kayıpları minimumda tutmaya çalışalım. Bu işi halledelim ve gidelim. Plana sadık kalın," diye duyurdu Bir ve hepimizi zapt ettiklerinde, İki ve Üç'e katılmak için tezgâha doğru ilerledi, ne için buradalarsa onu almaya hazırdı.

Dokuzuncu Bölüm

TYLER

"İkinizi de buradan sağ salım çıkaracağım. Bana güvenin. Bugün başınıza hiçbir şey gelmeyecek," dedim Jess'e. Duvardaki radyatörün borularına zincirlenmiş halde otururken kendisini daha az çaresiz hissetmesini sağlayacak herhangi bir şey yapmak için çırpınıyordum.

Bana fısıldayarak cevap verecekti ama arka ofisten gelen gür bir ses onu durdurdu ve ikimizin de başını döndürdü.

"Bizi lanet olası kasaya götür," diye bağırdı Bir Numara. "Bizi oraya götür ve içeri girmek için kodu kullan. Bu roket bilimi değil."

Üç banka çalışanı dizlerinin üzerine çökmüş, elleri arkadan bağlı, ofis alanının zemininde sıra halinde dizilmiş, silahlı adamlar üzerlerinde çalışarak banka kasasına girmeye çalışıyorlardı. Arka tarafta bulunan müdür ilk hedefleriydi ve Bir Numara silahını kafasının arkasına doğrultmuş bir şekilde tam arkasında duruyordu.

"Şifreyi bilmiyorum." Konuşurken burnundan soluyordu ve diğer iki işçi onun sözleri karşısında irkildi.

Şifreyi biliyordu.

Onlar da onun bildiğini biliyorlardı.

Kendi açısından çok fazla itaat gerektiren bir durumda sert oynuyordu.

"Kuralları biliyorsunuz," diye tısladı Bir Numara. "Biz aptal değiliz. Burası senin bankan. Müdür sensin. Bize söyle yoksa kafana bir kurşun sıkar ve yanındaki meslektaşına geçerim."

Yanındaki genç delikanlı korkuyla gözlerini kapattı ama adam yerinden kıpırdamadı. "Bilmiyorum. Yemin ederim."

Bir Numara tereddüt etmeden ateş etti ve adam öne doğru yığıldı, yere yığılırken kafasından kan sızıyordu.

Ava'nın bir şey görüp görmediğini kontrol etmek için döndüm. Görmemişti. Ama Jess küçük kızına sarılmıştı, onu nazikçe sallarken sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Her şey yolunda. Güçlü ol," diye sakinleştirdim ve başını salladı ama gözlerini kapalı tuttu.

"Şimdi sıra sende." Bir Numara titreyen ve ağlayan genç delikanlının arkasında durmak için hareket etti. "Lanet olası kod nedir?"

"Şifreyi biliyorum," diye soludu, sesinde saf bir dehşet vardı. "Ama odaya giremiyorum... o olmadan olmaz." Yanı başında yerde ölü yatan adama baktı. "Kasanın olduğu oda kilitli. İçeri girmek için onun parmak izine ihtiyacın var."

Bir Numara yana baktı ve adamlardan birinin masadan bir şey aldığını, sonra da ölü adamın yanına diz çöktüğünü gördüm. Bu bir makastı ve adamın parmağını kesmeye başladı.

"Kahretsin, bunlar işe yaramaz," diye inledi, kesme çabaları çok uzun sürüyordu. "Bıçağı olan var mı?"

"İşte." Adamlardan biri ona bir bıçak uzattı ve o da adamın parmağını kesip ayağa kalkarak kanlı parmağı bir ödül gibi havaya kaldırdı.

"İyi iş, ama ya ihtiyacımız olan başparmağıysa, İki Numara?" Bir Numara cevap verdi ve anında İki Numara yere diz çöktü, eli tamamen kesilene kadar adamın bileğini bıçakladı ve kesti.

"Mutlu musun?" diye sordu, bir elinde parmağı diğerinde kesik eli tutarken ellerinden kan damlıyordu.

"Lanet olası ayın üzerinde. Hadi gel."

Bir Numara genç banka çalışanını dizlerinden yakaladı ve üzerinde 'Er' yazan kapıya doğru yürüttü. Ama bunu yapmadan önce İki Numara'ya, kesik eli ve parmağı göstererek, "Şunların üzerine bir şey koy," dedi. "Çocuğun onları görmesini istemiyorum."

İki, ana odaya girerken onları yanında saklamak için zayıf bir çaba gösterdi.

"Çok uzun sürmeyecek, sonra *gerçek* gösteri zamanı gelecek," dedi İki içeri girerken bize. "Finalimiz için planladığımız şeye bayılacaksınız." Sırıttı, sonra Bir'i arkadaki özel odalara kadar takip etti.

"Ve onu elime geçirdiğimde planladığım şeye bayılacak," diye mırıldandım ama Jess sadece fısıldadı, "Yapma Tyler. Lütfen. Hiçbir şey deneme."

Odanın içinde kalan üç silahlı adama baktım.

Üç Numara ofisin kapısında idi ve arkadaki kadın çalışanı izliyordu. İskoçyalılar olan Dört ve Beş numaralar biraz daha rahattı, yerlerinden uzaklaşmışlardı. Birlikte sessizce konuşuyorlardı, sürgülü kapılara ve kepenkli pencerelere yakın duruyorlardı, muhtemelen dışarıdaki polis hareketliliğini dinliyorlardı.

Yaşlı çift birbirlerine yaslanmış, şaşkınlık içinde yere bakarken birbirlerini teselli ediyorlardı.

Yanımdaki Jess'e baktım, bir kolu borulara zincirlenmiş, diğeri Ava'ya sarılmıştı. Ava'nın başı annesinin göğsüne yaslanmıştı ama gözleri doğrudan bana bakıyordu. Beni iliklerime kadar kesen muhteşem mavi gözler.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye fısıldadı Ava ve sessizce ağlarken dudakları titredi, gözyaşları güzel yüzünden aşağı süzüldü. "O adamları sevmiyorum. Çok kabalar. Artık burada olmak istemiyorum. Eve gitmek istiyorum."

"Biliyorum bebeğim." Jess eğilip onun başının üstünü öptü. "Yakında buradan çıkacağız. Söz veriyorum."

Jess'e yaklaştım ve fısıltıyla, "Hey, Ava. Biraz sihrimi denemek ister misin?"

"Sihir yapabiliyor musun?" Ava sordu, hüzünlü gözleri ıssız karanlıkta parlayan bir mucize gibi azıcık parlıyordu.

"Yapabilirim," dedim ve sessizce, "Sen de biraz sihir yapmayı öğrenmek ister misin?" diye sordum.

"Evet." Başını salladı, hâlâ annesine tutunuyordu ama ilgisini çektiğim için vücudunu hafifçe bana doğru çevirdi.

"Mesele şu ki..." Kimsenin izlemediğinden emin olmak için gözlerim etrafta gezindi. İzlemiyorlardı. "Cebimde." Jess'e baktım. "Belki annem sol cebime uzanıp sihir yapmak için ihtiyacımız olan şeyi çıkarabilir."

Jess'in gözleri korkudan kocaman açılmıştı ve bana tamamen delirmişim gibi bakıyordu.

Ava başını göğsünden kaldırdı, ilk kez ondan bu kadar uzaklaşmıştı ve ona bakarak, "Lütfen anne," dedi.

Jess Ava'dan bana ve tekrar bana baktı.

"Bakmıyorlar," diye onu temin ettim.

"Elimi cebine sokmamı ister misin?" Kaşlarını çattı. "Bu riskli değil mi?"

"Sorun olmaz," diye karşılık verdim, yüzünü buruşturdu, bu fikir hiç hoşuna gitmemişti. "Orada bir şey var." Ve nefesimin altında mırıldandım, "Sadece bir fikirdi. Zaman geçirmeye yardımcı olacak bir şey. İşleri biraz daha katlanılabilir kılacak bir şey." Gözlerim Ava'ya gitti, Jess'in küçük kızın aklını şu anda bulunduğu yerden uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmesini istedim.

Jess derin bir nefes aldı.

"Tamam," diye cevap verdi isteksizce de olsa.

Tetikçilerin bakıp bakmadığını kontrol etmek için omzumun üzerinden baktı. Sonra vücudunu çevirdi, bana sarılır gibi eğildi ve elini takım elbisenin düğmelerinin arasındaki boşluktan içeri kaydırды. Parmakları karnımın üzerinde gezinerek kaslarımın gerilmesine neden oldu ve sonra kot pantolonumun cebine girdi. Sonra orada bulmasını istediğim şeyi bulduğunda gözleri benimkilerle buluştu ve elini yavaşça geri çekerken yine kaşlarını çattı, şaşkın görünüyordu.

"Vay canına!" Jess arkasına yaslanıp içinde ne saklı olduğunu göstermek için elini açtığında Ava hayretler içinde kaldı. "Bu sihir."

Jess'in avucunda gümüş, süslü bir iskelet anahtar vardı. Akıl hastanesinin şapelinde bulunan eski bir kasa için kullandığımız bir anahtar. Kazandıklarımızı ve gerçek değeri olan her şeyi kulübün en üst katındaki yaşam alanımızda bulunan kasada saklardık. Ama Devon kilisedeki kasanın eski ve rustik olmasını çok severdi, bu yüzden onu da saklamıştık.

Anahtarın neden hâlâ cebimde olduğunu bilmiyorum. Bu sabah ayrılmadan önce şapele gidip kasayı kontrol etmiş ve içinde bir şey olup olmadığına bakmıştım. Colton ve Will'in dün geceki adamlardan daha fazlasını almış olabileceğini düşünmüştüm. Gizli paralarını ya da mallarını almışlardır. Ama kasa boştu. Ve şimdi, o anahtarı üzerimde taşıdığımı sevinliyordum. Bu fikir işe yaramayabilirdi ama denemeye değerdi.

"Şu anahtarı görüyor musun?" dedim Ava'ya, annesinin elindeki anahtarı göstererek. "Onun özel güçleri var. Bu her yer anahtarı, çünkü seni gitmek istediğin her yere götürebilir."

"Buradan uzağa mı?" diye sordu Ava, yüzü aydınlanarak. "Evet. Her yere."

"Peki ya annem?" Ava'nın küçük alnı kırışarak annesine baktı. "Annem olmadan hiçbir yere gitmek istemiyorum."

"Birlikte gidebilirsiniz," dedim ve yüzü rahatlayarak yumuşadı.

"Tek yapmanız gereken o anahtarı ikiniz de aynı anda tutmak. Nereye gitmek istediğinizi söyleyin, sonra gözlerinizi sıkıca kapatın ve o sizi oraya götürsün."

"Deneyebilir miyiz anne?" Ava sordu ve Jess de gülümseyerek onu.

"Tabii ki yapabiliriz." Beni takdir eden bakışları yanağını usulca Ava'nın başının üstünden okşaması her şeye değdi. Sonra Ava kaşlarını çattı, düşünürken burnunu kırıştırdı.

"İki yere gitmek istiyorum ama seçemiyorum," dedi annesine.

"Hangi iki yere gitmek istiyorsun bebeğim?" Jess sordu.

Ava küçük bir iç geçirdi, hâlâ kafasında seçeneklerini tartıyordu. "Büyükanne gitmek istiyorum ama oyuncak ayının evine de gitmek istiyorum."

Kreşte de piknik."

Bu kız çok değerliydi. Disneyland ya da başka bir pahalı eğlence parkı bekliyordum ama onun başka fikirleri vardı.

Jess ona "Dün büyükannemi gördün," diye hatırlattı. Sonra bana bakarak ekledi: "Haftaya kreşinde oyuncak ayı pikniği var ve çok heyecanlı." Sonra tekrar kızına bakarak, "Prenses ayısı için yeni bir kıyafet bile yaptık. Piknikte en iyi giyinen ayı o olacak."

Ava gülümsedi ve başını salladı, sonra aklına geldi, "Ama yanımda prenses ayım yok. Onu özleyecek."

"Hayır, gelmeyecek," dedim ona. "Tam orada olacak." Elimle başını işaret ettim, eğer işaret edebilseydim ederdim.

"Deneyelim mi?" Jess heyecanlı numarası yaparak fısıldadı.

İkisinin de anahtarı tutup gözlerini kapamalarını izledim, Ava kendi gözlerini öyle sıkıca kapatmıştı ki rahatsız görünüyordu.

"Neredesin sen?" diye sordum ve Ava'nın nefesi kesildi.

"Kreşin bahçesindeyim. Arkadaşlarım Jaden ve Amelia'yı görebiliyorum."

"Onların da oyuncakları var mı?" diye sordum. "Evet. Battaniyenin üzerinde pasta yiyorlar."

"Ne tür bir pasta?" Bir çocuğun zihninin gücüne hayret ederek sordum.

"Cupcakes. Pembe krema ile. Bir tanesini bana ve prenses ayıya ayırmışlar."

"Tadı güzel mi?" Bu hayali onun için canlı tutmak için çaresizce sordum.

Yemek yiyormuş gibi yaparken küçük ağzı çiğnemeye başladı. "Çok güzel." Karnını ovuşturdu ve güldü. "Gazlı içecekleri de var. Annem gazlı içecek içmemden hoşlanmıyor, ya sen anne?"

Jess gözlerini açmış kızına bakıyordu, gözyaşları kabarmış, akmak üzereydi ama derin bir nefes alarak onları oldukları yerde tuttu. "Bugün bir istisna yapacağım. Ne de olsa bu özel bir durum."

"Şimdi ebelemece oynuyorlar," dedi, gözleri kapalı kalırken küçük yüzü hareketlendi ve anahtarı küçük elinde tuttu. "Ben de gidip oynayabilir miyim anne?"

"Elbette," dedi Jess'in sesi kesilerek ve gözlerini kapattı, başını Ava'ninkinin üzerine koyarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Sonra dönüp bana baktı ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Ava'nın hayal dünyasında kalmasını, fantezilerini mümkün olduğunca uzun süre yaşamasını istiyordum. Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Sorular sormaya devam ettim, hayali devam ettirmeye çalıştım.

"Seni henüz yakalamadılar mı?" diye sordum.

"Hayır. Ben çok hızlıyım. Kreşteki en hızlı kişi benim." "Başka hangi oyunları oynuyorlar?"

"Bir kaydırak, bir de salıncak var. Oyuncaklarımızı salıncakta iteceğiz, sonra kaydırdan aşağı indireceğiz."

"Eminim oyuncak ayın çok güzel bir gün geçiriyordur."

Ama sonra Ava'nın cevap verme şansı olmadı. Üzerinde 'Özel' yazan kapıdan gelen gür bir ses odanın içinde yankılandı ve Ava'nın cennet gibi rüyasını paramparça etti. Onu fantezisinden koparıp hepimizin içinde yandığı bu cehenneme geri itti.

"Kendinizi işe yarar hale getirme zamanı, rehineler."

Onuncu Bölüm

JESS

Bunu nasıl yaptı? Tamamen korku dolu bir anda kızım için sihir yaratmayı başardı. Ama yaptı ve ben onu bunun için sevdim.

Ama sonra gitti.

Bize *yararlı olmamızın* zamanının geldiğini söyleyen o ses tarafından koparıldı. Hayallerini yarıp geçen bir ses. Mükemmel fantezisini paramparça etti. Mutluluğunu ele geçirdi ve acımasızca koparıp aldı.

Ava yüzünü bir kez daha bana gömdü ve küçük bir ağlama sesi çıkarırken ona sıkıca sarıldım. Bu odaya geri getirildiği için bir inilti. Ama o anahtarı hala küçük tombul elinin avucunda can simidiymiş gibi sıkıca tutuyordu. İkimizin arasında saklıyordu. Ondan vazgeçmeyecekti. Ve ben de kimsenin onu ondan almasına izin vermeyecektim.

Birbirlerine numaralarla seslendiklerini duymuştum ama hangi iki adamın kollarında kutularla arka odalardan çıktıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zavallı banka çalışanı onların önünde topallayarak yürüyordu ve tamamen çökmüş görünüyordu. Kendimi tutmakta zorlanıyordum ve kalbim genç delikanlı için çarpıyordu.

Ofis bölümüne doğru yürüdüler ve içlerinden birinin diğerlerine tüm parayı poşetlemelerini söylediğini duydum. Sonra içlerinden biri tekrar dışarı çıktı, odanın içinde sinsice ilerlerken boncuk gibi gözleri hepimizin üzerinde geziniyordu. Dışarıda, yukarıda daireler çizen polis helikopterinin sesini duyabiliyorduk. Bildiğimiz en karanlık saatte parlayan küçük bir umut ışığı.

Silahlı adam üzerimize geldi, gözlerini Ava ve bana dikti, vücudumdaki tüm kasların korku ve tiksintiyle donup kalmasına neden olan şehvet dolu, şehvet düşkünü bir şekilde baktı. Kızımı tutuşum daha da sıkılaştı ve ona bakarken dişlerimi sıktım, çenemi yukarıda tutarak bir şey denemeye kalkışmasına cesaret ettim. Çünkü kızıma zarar vermelerine izin vermektense ölmeyi tercih ederdim.

"Sen," dedi anlamsızca sırıtarak ve beni işaret ederek.

Tyler karşılık olarak hırladı ve "Cesedimi çiğnemeniz gerek." diye havladı.

Adam müstehcen bakışlarını benden çekip Tyler'a dikti. "Bunu ayarlayabiliriz." Sonra sırtıttı ve dikkatini tekrar bana vererek, "Benimle gelmen gerekiyor. Senin için... özel/ bir işim var."

'Özel' kelimesini söyleyiş şekli midemde korku oklarının diken diken olmasına neden oldu.

Ama Tyler pes etmiyordu.

Zincirlendiğim yerin önüne oturup beni korurken tısladı, "Onunla bir daha konuşursan o lanet boğazını koparırım. Eğer ona bakarsan lanet olası gözlerini yuvalarından çıkarır ve kışına sokarım." Adam zalimce güldü ama Tyler irkilmedi ve dişlerini sıkarak ona "O... hiçbir yere... gitmiyor" dedi.

Tyler'ın söylediği her kelimedede ciddi olduğunu biliyordum. Ayrıca bileklerine saplanan kablo bağları yüzünden tehditlerinin işe yaramadığını da biliyordum. Önümde otururken bağlara baktım ve kurtulmaya çalıştığı yerden bileklerine ve ellerine damlayan kan göğsümün daralmasına ve kalbimin ağrmasına neden oldu. Bize yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Bunu biliyordum.

Silahlı adam Tyler'a bir şeyler söylemeye gitti ama başka bir adam yanımıza geldi ve emredici bir sesle, "O değil. Onları rahat bırak. Elllerinde kanlı bir

Çocuk. Sana bir kere geri çekilmeni söyledim. Biraz insanlığın olsun."

Bir Numara.

Sesini tanıdım ve bir kez daha bizi koruyordu.

"İnsanlık mı?" diye cevap verdi diğer adam, alaycı bir şekilde gülerek. "Bir banka soyuyoruz ve kaçmak için rehineleri canlı kalkan olarak kullanıyoruz. Ne insanlığı lan? Bu lanet olası bir iş." Ama başını salladıktan sonra uzaklaştı ve yaşlı çiftin yanına gitti. "Haydi, Bayan Daisy," dedi ve yaşlı kadını ayağa kaldırdı. "Bizim için polisle konuşabilirsiniz. Şu anda telefonda konuşuyorlar. Ama sizden duymak daha iyi olacak. Onlara ne istediğimizi ve eğer alamazsak hepinize ne olacağını söylemen gerekiyor."

Yaşlı kadın bankanın ofisine götürülürken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

"Rehineler aldınız," diye tısladı Tyler Bir Numara'ya. "Bu yeterli değil mi? Buraya gelip yaşlı kadınları ve küçük bir çocuğu terörize etmek zorunda değilsin. Kendi pis işinizi kendiniz yapın ve polisle konuşun. Bunların hiçbirine gerek yok."

Nefesimi tutmuş, Bir Numara'nın ne diyeceğini bekliyordum. Sonra eğildi ve fısıltıyla şöyle dedi: "Senin yerinde olsaydım, Ben olsam kafanı aşağıda tutardım. Sana ancak bu kadar yardım edebilirim." Bir nefes daha aldı ve ekledi, "Sessiz olursan bu gece buradan çıkıp evine dönmüş olursun. Bunu benden daha çok kimse isteyemez *Tyler*."

Tyler'ın yanımda kaskatı kesildiğini hissettim, bu adamın onun adını bildiğini biliyordu. Ben de aynısını yaptım.

"Seni tanıyor muyum?" Tyler'ın gözleri önümüzde duran adama dikildi.

"Hayır ama seni tanıyorum" diye cevap verdi, ayağa kalkarak. Başka bir şey söyleyecek sandım, dudağını ısırmasına bakılırsa söylemek istiyordu ama sonra vazgeçmiş olmalıydı. Bunun yerine, "Sakin ol. Yakında her şey bitecek. Bunu olduğundan daha fazla büyötmeye gerek yok. Tamam mı?" Ve sinsice uzaklaştı.

İkimiz de onun ofiste kayboluşunu izledik.

"Buradan çıkmamızın anahtarı o," diye fısıldadı Tyler. "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama o beni tanıyor. Kim olduğumu biliyor."

Kesinlikle öyle görünüyordu ama ben ona güvenmezdim. Kimseye güvenmezdim. Sanki aklımı okumuş gibi, Tyler nefesinin altından mırıldandı, "Yine de bu onu kurtarmayacak. Yine de bunu ona ödeteceğim. Bugün ne yaptığını bilmiyor. Ama kendi ölüm fermanını imzaladığı kesin."

On Birinci Bölüm

TYLER

Bir Numara yardım ettiğini düşünmüş olabilir, ama tek yaptığı kendisini ölüm listemin en üst sıralarından daha aşağılara taşımak oldu. Yine de hâlâ oradaydı. Kim olduğumu bilmesi, bizi koruyor olması hiçbir şey ifade etmiyordu. Hâlâ bizi tutuyordu. Bizi kısıtlıyordu. Buradaki herkes için lanet bir kargaşaya neden oluyordu. Banka müdürünü vurmuştu. Başka bir adamın tüm rehinelerin önünde vurulmasını izledi. Masum insanlara, yaşlılara ve bir çocuğa terör estirdi. Beni gerçekten tanısaydı, bunun peşini asla bırakmayacağımı bilirdi.

Dışarıdaki sirenleri ve helikopteri duyabiliyorduk. Polis temas halindeydi. Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Arkadaşlarım, kardeşlerim, onlar da burada olduğumu biliyorlardı.

Neler olduğunu biliyorlardı. Ve burada olacaklardı.

Buraya girip bu adamları indirmek için hiçbir şeyden çekinmeyeceklerdi.

Son yaklaşıyordu ve her şeyin yüzlerinde patlaması için sabırsızlanıyordum.

Ava'nın nefes alış verişlerinin yürek parçalayan sesi, ikisinin yanına oturmak için geri çekilmeme neden oldu.

Gülümseyerek ona sordum: "Prenseslerini seviyorsun, değil mi? Bir prenses ayınız var, prenses gibi giyinmişsiniz. Eminim..." O bana bakmak için başını hareket ettirdiğinde düşünceler içinde gözlerimi tavana kaldırdım. "Gelmiş geçmiş tüm prensesleri sayamayacağını."

"Sayabilirim," diye cevap verdi, öfkeli kalbimi biraz yatıştıran bir meydan okumayla. Kısa bir süreliğine de olsa onu bu durumun dehşetinden uzaklaştırabilmeyi seviyordum.

Jess ona gülümsedi ve sonra bana öldürücü gülümsemesinin sıcaklığını vererek şöyle dedi: "Ava prenseslerle ilgili her konuda uzmandır. Onun bilmediği bir şeyi bilmeye değmez."

"Öyle mi?" Yaşlı kadının titreyen sesiyle silahlı adamların taleplerini telefonda polise ilettiğini duyunca hızlıca arka ofise baktım. Sonra dikkatimi tekrar Ava'ya çevirdim. "Hadi o zaman. Bakalım kaç tane isim sayabiliyorsun?"

Ava arkasına yaslandı, elini kaldırıp parmaklarıyla prensesleri saymaya başladığında yüzünde gururlu bir sırıtış vardı.

"Sindirella, Uyuyan Güzel, Pamuk Prenses, Ariel..."

O listelenmiştir Onlar, tamamen habersiz Şimdi için nerede o ara sıra annesine bakarak unuttuklarını ima ediyordu. Sonuna geldiğinde gururla ofladı ve açıkladı, "Sanırım hepsi bu kadar," dedikten sonra yorgunluktan bitkin düşmüş gibi annesinin göğsüne kapandı.

"Birini kaçırdın!" Dedim ve küçük bedeni tekrar ayağa kalkarak dik oturdu.

"Hayır, kaçırmadım."

Jess'e baktı, o da cevap olarak omuz silkti. "Özledin,"

dedim ona. "Annemi özledin."

Ava güldü ve bunu duymak kulaklarıma sıvı altın gibi geldi. "Annem bir prenses değil."

"Öyle," dedim kesin bir dille ve bu sefer bana karşı çıkmadı, sadece bir süre annesine baktı, kendi kendine başını salladı ve sonra "Ben de tüm İngiltere futbolcularını tanıyorum," dedi.

Güldüm. Gerçek bir kahkaha. Bu kız her şeydi.

Ava sırıttı ve kıkırdadı. "Annem futbol izlemeyi seviyor." "Eminim öyledir." Jess'e yan gözle bakıp sırıttım.

"İsimleri televizyondan öğrendim," diye ekledi Ava ve Jess sessiz bir kahkaha attı.

Ava'nın bildiği oyuncuları saymasına izin verdim ve sonra ona "Çok tatlı bir annen olduğu için şanslısın" dedim.

"Annen iyi biri mi?" diye sordu.

"Öyleydi. Ama ben senin yaşındayken öldü."

"Bu çok üzücü," dedi Ava, bana abartılı bir üzgün yüz ifadesi takınarak. "O zaman sana kim bakıyor?"

"Hiç kimse. Ben kendi başımın çaresine bakarım."

On İkinci Bölüm

JESS

Kendi başının çaresine bakardı.

Ne demek istediğini anladım.

Şu andan değil, yıllar öncesinden, küçük bir çocuk olduğu zamanlardan bahsediyordu. Kimse onunla ilgilenmemişti. Kendi kendini yetiştirmişti.

Ve tüm bunların arasında, yaşadığı onca şeyden sonra, yanımda oturan adam olmayı başarmıştı. Tek bir sözle, tek bir vaatle kızımı alıp götürebilecek bir adam. Şu anda bizi kurtaran adam. İnanılması güç ahlak ve değerlere sahip bir adam.

Yıllar önce onu nasıl yargıladığımı ve şimdi de yargılamaya devam ettiğimi düşündükçe içimi bir suçluluk dalgası kapladı. Onu tanıdığımı ya da daha önce tanıştığımızı ona söylememiştim. Sahte gülümsemelerin ve utancın arkasına saklanmışım.

Gözyaşlarımı geri kırdım ve yutkundum.

Kendi pisliğine sahip çıkma zamanı, Jess Porter.

En azından şu anda senin için yaptıkları için ona teşekkür edebilirsin.

"Beni gerçekten şaşırttın," dedim ve o da şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Nasıl yani?"

"Şey... hiç de düşündüğüm gibi biri değilsin." Söylediklerimi anlamaya çalıştıkça kaşlarının çatılması daha da derinleşti.

Ava'nın kucağımda ağırlaştığını hissedebiliyordum. Yorgundu, bu yüzden uykuya dalmasına yardımcı olmak ve içinde bulunduğumuz kabustan biraz uzaklaşmak için elimden geldiğince onu kucakladım. Sonra derin bir nefes aldım, meşhur uçurumdan atlamaya hazırdım.

"Daha önce hiç tanışmadığımızı söylediğimde yalan söylemiş olabilirim."

Tyler, beyninin bir köşesinde benim, Jess adında bir kadının ve küçük bir kızın anısını bulmaya çalışırken gözleri yere düştü. Ya da sadece bir kadın. Ama yüzündeki şaşkınlıktan hiçbir şey hatırlayamadığını anlayabiliyordum.

Neden hatırlasın ki?

Beni son gördüğünde ben de bir kızdım. Tekrar bana baktı.

"Daha önce tanıştık mı? Beni tanıyor musun?" Başını sallayana kadar gözleri uzunca bir süre benimkilere kilitli kaldı. "Nasıl? Hatırlamıyorum." Sonra, hafıza kaybı konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak istercesine ekledi: "Kulüpte miydi? Çalışırken o kadar çok insanla tanışıyorum ki bazen unutuyorum."

"Hayır. Kulüpte değil." Sonraki sözlerimin onda bir şeyler uyandıracığını biliyordum. "Babamı tanıyordun... Alfie Porter."

Bunun onun beynine kazınmış bir isim olduğunu fark ettim. Bunu gözlerinin irileşmesinden anlayabiliyordum. Düşünmesine gerek yoktu, çünkü her şey aklına gelmişti ve kafasını çevirip silahlı adamları uyarmamak için kısık bir sesle, "Alfie? Sen Alfie'nin kızıydın..." Sonra bunun ne anlama geldiğini anladığında yüzünü okuyamadığım bir ifade kapladı. "Sen Jessica Porter'sın."

İkimiz de birbirimize baktık.

Gerçeğin aramızda yerleşmesine izin verirken ikimiz de tek kelime etmedik. Ve sonra...

O güldü.

"Aman Tanrım, sen Jessica Porter'sın," diye tekrarladı. "Nefret ederdin

Ben."

Geçmiş zaman kullandığı için rahatlamıştım.

"Senden nefret etmedim," diye güçsüzce cevap verdim, söylediklerinde gerçekten haklı olduğu için biraz utanıyordum. Bu bankaya girdiğimizden beri bizim için yaptığı her şeye ve babam için yaptığı her şeye rağmen, ondan nefret ettiğim bir zaman olmuştu. Tamam. Belki de nefret çok güçlü bir kelimeydi. Belki de hoşlanmamak daha uygun olurdu. "Sadece seni tanıımıyordum," diye ekledim, kendimi düştüğüm çukurdan çıkarmaya çalışarak.

"Oh, beni iyi tanıyordun. Bana birkaç kez söylemiştin." Kıkırdadı, sonra düşünceli düşünceli başını eğdi. "Ne demiştin? Pis bir hırsızdım, aşağılık bir serseriydim ya da buna benzer bir şey."

Sırıltışı hınzırcaydı. Benimle alay ettiğinin farkındaydı.

"Açıkçası, artık öyle düşünmüyorum," dedim kısık bir sesle, ofisteki adamların güvenlik kutularından aldıkları paraları torbalara doldurmalarını izleyerek.

"Özür dileme." Tyler sırtıttı. "O zamanlar beni ölçmüştün. Ve kendini savundun. Bu yönünü seviyordum."

"Ben sadece babamı koruyordum. O her zaman çok nazikti. Kimsenin ondan faydalanmasını düşünmek istemedim."

"Biliyorum. Ben de aynı şeyi hissettim. Alfie nasıl bu arada?"

Duraksadım, keşke bu cevabı vermek zorunda olmasaydım.

"İki yıl önce öldü. Kanserden."

Tyler'ın yüzü düştü. Gerçekten kalbi kırılmış görünüyordu.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm. O iyi bir adamdı. En iyilerden biriydi."

"Öyleydi. Ava'nın doğumunu görece kadar uzun yaşadığı ve onunla biraz zaman geçirebildiği için mutluyuz."

Tyler başını salladı ve ikimiz de uyuyan Ava'ya baktık.

"Sence şu anda burada olsaydı ne derdi?" Tyler beni şaşırtarak sordu.

Bir nefes verdim ve babamı karşımda hayal ederek gözlerimi kapattım. Yüzünü ve gülümserken gözlerinin kenarlarının nasıl kırıştığını hayal ettim. Sadece varlığının, rahatlatıcı kokusunun bile beni nasıl rahatlattığını. Ne zaman bir odaya girse, tüm bina aydınlanırdı. Herkesi özel, önemli ve değerli hissettiren bir tarzı vardı. Ve o anda ne söyleyeceğini biliyordum.

"Tyler'la birlikte olduğun için mutluyum, o da böyle söylerdi." Konuşurken gözlerimi kapalı tuttum. "İyi ki yanında Tyler oturuyor, çünkü kızlarıma bakması için güvenebileceğim biri varsa o da..." İçinde boğulduğum duygularla sesim kesilmeye başladı ama devam ettim. "Bu o olurdu."

Bir an durdum, sonra gözlerimi açtığımda Tyler'ın bana baktığını gördüm, gözlerinde beni iliklerime kadar kesen ham duygular bana bakıyordu. Bu sözler onun için tahmin ettiğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Ve şimdi ona baktığımda, onda bir kırılganlık görebiliyordum, söylediklerimi kabullenirken kısa bir süre için belirgin olan bir açıklık ve duyarlılık.

"Bu doğru," diye ekledim sessizce. "Senin için dünyaları düşünürdü. Her zaman sizden bahsederdi. Ölmeden birkaç gün önce bile bana gazetede kulübünüzle ilgili bir haber gördüğünü söyledi. Seninle ve başardığın her şeyle çok gurur duyuyordu."

Başını salladı, konuşmadan önce yutkunurken boğazı düğümlendi. Sonra hırçın bir sesle, "O..." dedi.

Cümlesini bitiremedi, ben de "Biliyorum" diye cevap verdim.

Hava etrafımızda ağırlaşmıştı, geçmiş bir hayalet gibi dolaşıyor, şimdiki zamanda hayatta kalmamızı ve ikimizin de hak ettiğini bildiğimiz bir geleceğe doğru ilerlememizi istiyordu. Ve sonra Tyler sessiz bir kararlılıkla, "Sizi buradan çıkaracağım. Seni ve Ava'yı. Bedenimde hala nefes varken size hiçbir şey olmayacak." Başını bana doğru çevirdi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

Bunu kastettiğini biliyordum.

Ama kullandığı kelimeler kalbime saplanan bıçaklar gibiydi.

Çünkü işin o noktaya gelmesini hiç istemedim.

Kimse sizi böyle bir şeye hazırlayamaz. Ölüm kalım meselesi. Ve hayatın sonunda hepimizi beklemeyebileceği düşüncesi, içimde kıvılcımlanan korkunun daha da güçlü yanmasına neden oldu.

Bunu nasıl atlatacaktık?

Diğer tarafta hayat nasıl olacaktı?

On Üçüncü Bölüm

TYLER

Jessica Porter.

Buna inanamıyordum.

Bunca zaman sonra kader bizi tekrar bir araya getirmişti.

Bu.

Sanki karma bana kefaretimi ödemem için bir şans veriyordu. A Yıllar önce tanıştığından daha iyi bir adam olduğumu kanıtlamak için bir şans.

Bu düdüklü tencere gibi odada zaman ilerliyordu ama biz geçmişten bahsederken zaman duruyordu. Ava'nın annesinin kollarında uyumasını izlerken Jess bana babasının birimde çalıştığı zamanlardan hatırladığı küçük hikayeleri anlatıyordu. Her hikaye, her anekdot kalbimde küçük bir sıcaklık yarattı ve kendimi onun dünyasında kaybolurken buldum. O zamanlar sevgi, güvenlik ve emniyetle dolu olan bir dünya. Benimkinden çok farklı bir çocukluk.

Ama sonra, şimdiki sesimiz her şeyi böldü ve bizi silahlı adamlardan birinin, İki Numara olduğundan oldukça emindim, içeri girdiği kapıya doğru döndürdü.

"İsteyin ve alacaksınız," diye gururla duyurdu. "Ya da daha doğrusu, silahı doğrult ve istediğini al." Sırıttı, sonra

Arkasına baktım, grubun geri kalanı çantalarına para doldurmakla meşguldü.

Hepsini alıp gitmeleri için dua ettim. Parçaladıkları parçaları toplamayı bize bıraksınlar diye.

"Bizim için mutlu değil misin, büyükbaba?" Göğsünü tutmuş derin nefesler alan yaşlı adama doğru baktı. Yüzü solgundu ve nemli görünüyordu. Umarım kalp krizi geçirmiyordur. Ama iyi görünmüyordu.

"Hadi, ayağa kalk." İki kişi uzandı ve adamın kolunu çekerek onu ayağa kaldırdı. "Parti zamanı."

"Onu rahat bırakın," diye bağırdı ofisten bir ses.

"Neden? Vicdanın yine başını belaya mı soktu Bir Numara?"

Bir Numara odada durdu, gözleri sadece İki Numara'ya odaklanmış şeytani bir bakışa dönüştü.

"Bu arada sen neden Bir Numara'sın?" İki sordu, sesi alaycıydı ve Bir'in karşılık vermesine cesaret ediyordu. "Bu numarayı almak patronun sen olduğunu ima eder ama aslında değilsin, değil mi?" Burnunu çekti. "Benim patronum değilsin zaten."

"Bu benim mürettebatım," diye cevap verdi One sakin ve kararlı bir şekilde, en ufak bir kızgınlık belirtisi göstermeden. Ama silahını daha sıkı tutuşundan bunu hissettiği belliydi. "Ya dediğimi yaparsın ya da gidersin."

İki bir adım daha yaklaştı ve Bir'in alanına girerek alay etti, "Bunun için biraz geç değil mi? Artık beni dışarı atamazsın."

Bir'in nefesinin altından "Dene beni" diye mırıldandığını duydum ama İki ya duymadı ya da görmezden gelmeyi tercih etti.

Onun yerine, hafifçe kambur duran, yüzü acıyla gölgelenmiş ama vücudu var gücüyle savaştan yaşlı adama döndü.

İki ona sırtıttı ve silahını uzattı. "Hadi git o zaman büyükbaba. Bu bir parti. Dans et."

Yaşlı adam orada öylece durmuş, gözlerini dikmiş ona bakıyordu, ta ki adam silahını yaşlı adamın hemen önünde yere doğru ateşlemeye başlayıp, adamın vurulma korkusuyla zıplamasına ve ayaklarını oynatmasına neden olana kadar. I

Ava'nın sesle irkilerek uyandığını ve annesinin kollarında yeniden inlemeye başladığını duydu.

"Sorun yok bebeğim. Annen burada," diye yatıştırdı Jess, Ava'yı kollarında yanımdaya sallarken.

"Kes şunu! Şimdi!" Biri bağırdı, İki'nin silahına uzanmak için ileri atıldı, ama İki onu itti ve silahını biraz eğip yaşlı adamı bacağından vurarak yere düşerken haykırmasına neden oldu.

"Şimdi bana ne yaptırdığına bir bak," diye tersledi İki, silahını Bir'e çevirerek. "Vurulması senin suçundu."

"Sen lanet olası ölü bir adamsın," diye hırladı Bir Numara ve İki onun tehdidiyle alay ederken arka ofise doğru hışımla ilerledi.

Birkaç dakika sonra elinde atkıya benzeyen bir şeyle çıktı ve diz çökerek yaşlı adamın kanayan bacağına sardı. Ama o sırada nefesinin altında küfürler ediyordu.

İki Numara yaşlı adamın başında dikilip onunla alay etmeye başlarken, onun yerdeki yaşlı adamla ilgilenmesini izledim.

"Bir erkek için ilk zayıflık belirtisinin ne olduğunu biliyor musun? Bize mi?"

Bir Numara cevap vermedi, sadece atkıyı sabitlemeye devam etti. Yaşlı adamın yarasına sıkıca dokunduktan sonra iyi olup olmadığını sordu.

"Sikimde bile değil," dedi İki Numara. "İkincisini bilmek ister misin?"

Bir Numara onu duymazdan gelerek ağlamakta olan yaşlı kadına uzandı ve onun söylediği bir şeye karşılık olarak başını salladı.

"Gözünü toptan ayırıyorsun." İki Numara sırtı ve sonra tabancasını sıkıca kavrayarak kolunu geriye savurdu ve tabancayı sertçe Bir Numara'nın kafasına indirdi.

Bir Numara yere düştü ama İki Numara o kadar kolay pes etmedi. Silahını havaya kaldırdı ve Bir Numara'nın kafatasının yan tarafına tekrar indirerek onu bayılttı.

Bir Numara en büyük hatayı yapmıştı, İki bu konuda haklıydı. Ama bu gözünü toptan ayırmak değil, düşmanına sırtını dönmekti. Hata buydu. Ve bunun bedelini hepimizin ödeyeceğini biliyordum.

Silahın kafatasına isabet ettiğinde çıkardığı ses herkesin korku ve tiksintiyle soluk soluğa kalmasına ve geri çekilmesine neden oldu.

Peki ya ben?

Orada öylece oturmuş, kendimi olacaklara hazırlamaya çalışıyordum, çünkü olacaktı.

Two ayağa kalkıp dikkatini bizim bulunduğumuz köşeye çevirdiğinde kendimi çok çabuk hazırlamam gerektiğini anladım.

"Ve şimdi parti gerçekten başlıyor," diye şeytani bir kahkaha attı, diğer silahlı adamlar neler olup bittiğini görmek için odaya girerken, çantalarını tutuyor ve yerde cansız yatan Bir Numara'ya aval aval bakıyorlardı.

"Ne oldu lan?" diye sordu İskoç bir ses.

"Birinin ona lanet olası yerinin neresi olduğunu hatırlatması gerekiyordu," diye homurdandı İki. "Ve bu oyunun en tepesinde değildi."

Önümüzde durmak için yürüdü, gülümsemesi genişlerken gözleri Jess'in üzerinde gezindi.

"Bir süreliğine babanın yanına gitme vakti geldi," diye alay etti ve Ava'yı Jess'in kucağından almak için uzandı. "Annemin arka odada bizim için yapması gereken bir şey var."

Ava şimdi yüksek sesle ağlamaya başladı, kolunu kurtarmaya ve annesine sarılmaya çalışırken ciyaklamaları havayı deliyordu. Vücudumu ikisinin üzerine attım. Ellerim işe yaramıyordu, kurtulmaya çalışırken bileklerimin derisi plastik bağa çarpıp yırtılıyordu. Ama vücudumla onları korumak için elimden gelen her şeyi yaptım. Jess'i almasına izin veremezdim. Alamazdı. Böyle bir şey olamazdı.

"Şimdi, şimdi. Bunu olması gerekenden daha da zorlaştırma," dedi İki, Ava'yı Jess'in ellerinden kurtarmaya çalışırken. "Annenin delikleri var ve onları kullanmamız gerekiyor."

Kendimi hasta hissettim.

Hayatımda daha önce hiç hissetmediğim türden bir öfkeyle hasta ve yanıyor.

Bu adam bugün ölecekti ve onu öldürecek kişi de ben olacaktım. Buna hiç şüphe yoktu.

"Hiçbir yere gitmiyor," diye homurdandım, Jess Ava'ya sarılıp beni ona doğru çekerken bedenimi kullanarak onların üzerine uzandım. Ben onunla yüzleşirken üçümüz bir olduk. "Sakın ona dokunma," dedim.

Hırladım ve sonra yüzüne tükürdüm, onu geri çekilmeye ve Jess ile Ava'dan uzaklaşmaya zorlamak için elimdeki tek şeyi kullandım.

"Ne var biliyor musun?" İki, yüzündeki tükürüğü koluyla silerek bana ters ters baktı. "Beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun."

"İyi," diye havladım ve ona tekrar tükürdüm.

Öfkeyle hırladı, beni kazan takımımın yakasından tutup odanın ortasına sürükledi.

Umurumda değildi.

Onu kızdırarak tam olarak yapmak istediğim şeyi yapmıştım. Onu Jess ve Ava'dan uzaklaştırmak. Tek istediğim buydu. Bundan sonra ne olacağı umurumda değildi.

Jess, "Lütfen ona zarar verme," diye seslenirken Ava'nın daha sert ağladığını duyabiliyordum.

Ama İki Numara dinlemiyordu.

Hiçbiri dinlemiyordu.

İki kişi beni odanın ortasında dizlerimin üzerine çökmeye zorladı ve silahını yüzüme doğrultarak üzerimde durdu. Ama ben başımı dik tuttum. Ölmekten korkmuyordum. Ama bugün onu da yanımda götüreceğim kesindi.

"Eğer kızların için kahramanı oynamak istiyorsan, onlara gerçek kahramanların başına neler geldiğini gösterelim." Bir adım öne çıktı ve silahını alnıma dayayarak tısladı: "Ve bil diye söylüyorum, benim hikâyemde kahraman beynini uçurur, sonra da kötü adam... yani ben... kızı sikerim." Kafasını eğdi ve kafası iyiymiş gibi konuşurken gözleri buğulandı. "Bunu izlediğinden emin ol," dedi ve dönüp doğrudan Jess'e baktı.

"Lütfen. Bunu yapmak zorunda değilsin. Lütfen, bırak gitsin," diye yalvardı Jess ama İki omuz silkti. Sonra diğerleri yanında dururken sırtıttı, silahlarını bana da doğrultmuşlardı, beni öldürmeye hazırdılar.

"Dört silah, bir kahraman. Ortalık kan gölüne dönecek," dedi İki kendini beğenmiş bir şekilde. "Son bir sözün var mı? Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Nefesim kesilmişti. Zihnim, göğsümde, kulaklarımda ve ruhumda çarpan kalp atışları kadar hızlı atıyordu. Gözlerinin içine baktım, son sözlerimin onun çöküşü olması için dua ettim. Bugün yaptıklarının cezasız kalmayacağını biliyordu. İmzasını attığında

Bu bankaya girdiği anda ölüm fermanını imzalamıştı. Ama kendi aşağılık, gaddar eylemleriyle bu ölümü milyonlarca kez daha kötü hale getirmişti ve son nefesini verdiği güne kadar peşini bırakmazken her şeyin ortaya çıkışını izlemek için sabırsızlanıyordum.

"Bir dakika bile huzur bulamayacaksın." Sakince konuştum. Her kelimesinde ciddi olduğumu bilmesini istedim. "Sana musallat olacağım. Kardeşlerim seni bulacak. Ve bulduklarında, *yalvaracaksın*, sana yumuşak davranmaları için *yalvaracaksın*. Ama yapmayacaklar."

"Sen ne dersen de," diye alay etti ama başımı salladım.

"Bana dört silah doğrultmuş olabilir ama seni parçalara ayırmaktan ve her bir parçana bir mesaj iliştirerek ailene teslim etmekten büyük zevk alacak dört kardeşim var."

"Peki bu mesaj ne olabilir?" Sırıtarak silahını alnıma daha sert bastırdı, diğerleri de onun yanında zayıf bir kahkaha attı.

"Kimse Brinton Malikanesi'nin askerlerine bulaşamaz."

Silah patlamadan önce söylediğim son şey buydu.

Her şey karmadan önceki son şey.

PART THREE

AFTER

Bölüm On Dört

JESS

Her şey çok hızlı oldu.

Her şey bulanıktı.

Bir an Ava kollarımda uyuyordu ve Tyler yanımdaydı, benimle konuşuyor, beni yatıştırıyor ve tüm bunların sona ereceğine dair bana umut veriyordu.

Ve sonra, bitti.

Hem de en kötü

şekilde.

Tetikçinin bana söylediği aşağılık sözler, bunların ne anlama geldiği, midemdeki acı verici, korkutucu, iç burkucu çalkantı ile birleştiğinde, tüm dünyam paramparça oluyormuş gibi hissettirdi. Bana yapmak istedikleri şeyin -yapacakları şeyin- geri dönüşü olmayan bir şey olduğunu biliyordum. Bu adamlarla değil.

Sanırım Tyler da bunu biliyordu.

Bu yüzden düşünmedi. Kendini karşıma atıp onlara yalvardı ve Tyler kimseye yalvarmadı.

Benim için canını vereceğini biliyordum.

Bunu yapmasını istemiyordum ama her şey benim kontrolüm dışındaydı. Her şey çok kısa bir sürede değişmişti. Zamanlayıcımızdaki kumlar hızla dökülüyordu.

Zaman dolmuştı.

Artık ikinci bir şans yok.

Tyler beni savunarak ve dikkatleri üzerine çekerek bize sadece zaman kazandırdığını biliyordu. Ve o adam Tyler'ı odanın ortasına sürükleyip diz çöktürdüğünde, bunu durduracak bir şey olması için ne kadar Tanrı varsa hepsine dua ettim. Ama görünüşe göre bugün dualarımı sadece şeytan dinliyordu.

Silahını Tyler'ın alnına dayayıp kan banyosundan bahsederken ve ona son bir sözü olup olmadığını sorarken zar zor bakabildim ama yine de gözlerimi kaçıramadım.

İşler nasıl bu noktaya gelmişti?

Kulaklarımdaki çınlama şiddetlendi ve korku beni hasta, çaresiz, parçası olmak istemediğim kötü bir film gibi hissettirirken vücudum titredi ama yine de durduramadım. Gözlerimi kapattığımda bile sesler kulaklarıma giriyor, beni rahatsız ediyordu. Beni bu adamların yarattığı cehenneme daha da sürüklüyordu. Sonsuz bir cehenneme. Hiçbir çıkış yolu yoktu.

Ava ağlarken ona sarıldım ama ben de ağladım. Yüksek sesle, utanmadan ağladım.

Onu yalnız bırakmaları için yalvarırken kalbim parçalanıyordu.

Ama çığlıklarım ve yalvarışlarım duyulmadı.

Hepsi boşunaydı.

Her yönden gelen bağırışları duyduğumda panik ve karmaşa vardı. Dehşete kapılmış ruh halimin sisi içinde anlayamadığım kelimeler haykırılıyordu.

Ve sonra...

Dünya dönmeyi bıraktı.

Bir el ateş edildiğinde her şey yavaşladı. Kurşunun sesi havayı ve kalbimi delip geçerken feryat ettim. Asla çıkmaması için dua ettiğim kurşun, ama çıkmıştı.

Gözyaşlarımdan etkisiyle ikisinin de yere düştüğünü gördüm.

Tyler yana doğru düşerek yere çarptı.

Ama daha sert düşen İki Numara oldu, tam gözlerinin ortasına isabet eden kurşunun şiddetiyle geriye doğru savrulurken vücudu sarsıldı.

Nefes nefese kaldım, başımı yana salladım, beynim önümde gelişen olaylara yetişmeye çalışıyordu. Ve orada, yerde yatan, uzanmış koluyla az önce ateşlediği silahı tutan Bir Numara'ydı.

İki'nin kafasına sıkılan kurşunu görünce kolunu gevşetti ve pişmanlık gibi görünen bir ifadeyle gözlerini kapattı. Bunun kendisinden birini öldürmek zorunda kaldığı için mi yoksa Tyler'a, hepimize olanlar için mi pişmanlık olduğu bir muammaydı. İki'nin yanında duran ve birkaç dakika önce Tyler'ı tehdit eden üç adam geri çekildi, Bir'e ve arka ofise doğru ilerlediler. Hata yaptıklarını biliyorlardı. Dışarıdan gelen sesleri ve polis köpeklerinin havlamalarını duyduğumuzda, bu adamlar için zamanın tükenmekte olduğunu anladık. Polis onları dışarı çıkarmaya hazırdı.

"Gitmemiz gerek. ŞİMDİ!" Bir Numara titrek bacakları üzerinde durarak diğerlerine bağırdı. Son kalan parayı almak için ofise doğru tökezlerken yüzünden kanlar akıyordu.

Tyler'ın yattığı yerde yavaşça ayaklarını sürüyerek bana doğru dönmesini izledim. Gözleri umut gibi bir şeyle benimkilere dikilmişti ve "İyi misin?" diye sordu.

Durmak bilmeyen gözyaşlarımın arasından başımı salladım.

Bu adam bizim için neredeyse bir kurşun yemişti ve bana iyi olup olmadığını soruyordu.

O başka bir şeydi.

Gözümün ucuyla adamların aceleyle parayı alıp kaçmaya hazırlandıklarını görebiliyordum.

"Rehineler ne olacak?" diye sordum panik içinde, onlar ofisten çıkarken.

"Bu ikisini alacağız," dedi Bir Numara, hâlâ masaların altına sinmiş olan iki banka çalışanını kastederek. "Ve yaşlı kadını. Ama adamı bırakın. Bize faydası yok. Tıbbi yardıma ihtiyacı var."

"Peki ya kadın ve kız?" Bir başkasının sorduğunu duydum. Kalbim durdu.

Ağzım kurudu.

Gözlerim Tyler'a sabitlenmişti, sanki cesedini çiğnemedi bizi alacaklarını söylemek istercesine başını sallıyordu ama kulaklarım tetikteydi, dinliyordum, gitmeleri ve bizi yalnız bırakmaları için dua ediyordum.

"Bırakın onları," diye ısrar etti Bir Numara ve o anki dehşete rağmen içime bir rahatlama yayıldı. "Bu üçüyle yeterince uğraştık ve biz çocuklarla uğraşmayız. En azından bugüne kadar yapmadık."

Adamlar inleyen rehineleri sürükleyerek arka tarafa götürürken, kaçış minibüsünden ve herhangi bir polis ateşinden korunmak için rehineleri önce nasıl dışarı iteceklerinden bahsederken Ava'yı kendime yakın tutarak olabildiğince hareketsiz kaldım.

Bankaya zorla giren polisin gürültüsü etrafımızdaki duvarlarda yankılanırken olduğum yerde donup kaldım, zar zor nefes alabiliyordum.

Tyler kendini oturur pozisyona itti ve bana tekrar sordu, "İyi olduğuna emin misin?"

"Olacağım," diye cevap verdim ve o da bana zayıf bir şekilde gülümsedi. "İyi olacağını biliyorum."

Birkaç dakika sonra silahlı polisler içeri daldı, silahları hazırda ama çok geç kalmışlardı. Geriye bir tek biz kalmıştık.

Binanın etrafını saran polislerin ve helikopterdekilerin silahlı adamları durdurmakta daha başarılı olmaları için dua ettim. Ya da belki de durduramayacaklardı ve korkakların kullandığı canlı kalkanlar kaçmalarına yardım edecekti. Bilmiyordum ama polisin bizi kurtarmak için içeri daldığını gördüğümde hissettiğim rahatlama, silahlarını Tyler'a çevirip "Yere yat" diye bağırmaya başladıklarında kısa sürdü.

Tyler dediklerini yaptı, elleri bağlı olmasına rağmen yüzüstü yattı. Ama şöyle bağırdı: "Tanrı aşkına rehinelere yardım edin. O yaşlı adam bacağından vuruldu. Yardıma ihtiyacı var. Kan kaybediyor. Şuradaki küçük kız ve annesini de buradan çıkarmanız gerek."

Onu görmezden geldiler, silahlarını çıkararak etrafında döndüler. İçlerinden biri diz çöktü ve daha fazla polis içeri doluşurken onu tuttu. Arka ofise doğru koştular ama orayı boş bulduklarında "Temiz" diye bağırdılar.

Aradıkları adamlar çoktan gitmişti. Ama görünüşe bakılırsa Tyler'ı bulmakla turnayı gözünden vurduklarını düşünüyorlardı.

Polislerden biri İki Numara'nın nabzını kontrol ettikten sonra, "Bu adam ölmüş," dedi.

"Şurada bir ölü daha var," diye seslendi bir polis, çilenin başında cep telefonu olan genç adamın vurulduğu masanın arkasından.

"Ama bunu yakaladık," dedi başka bir polis memuru ve Tyler'ın zaten bağlı ve kanlı bileklerini kelepçelemek için kelepçelerini çıkarırken Tyler'a haklarını okumaya başladı.

"O onlardan biri değil," diye bağırdım. "O hiçbir şey yapmadı."

Ama beni görmezden geldiler. Umursamadılar. Bugün bir tutuklama yapmak istiyorlardı ve Tyler onlarındı.

Ava hıçkırığa hıçkırığa ağırlarken, "Hepimize aynı kazan takımını giydirdiler," diye bağırdım. "Onlardan biri gibi görünebilir ama değil. Bileklerine bak. O da bizim gibi tutuldu. O hiçbir şey yapmadı."

Tyler'ın başında duran polislerden biri başını çevirdi ve bana, "Onun kim olduğunu biliyoruz. Bir şekli var. Eğer masumsa, karakolda sorularımıza cevap vermekte sorun yaşamaz. Ama bugün buradan elini kolunu sallayarak çıkamayacak. Bizimle geliyor."

"Sorun yok," diye nefes aldı Tyler, ama bana bakmak için başını çevirmeye çalıştığı anda, ona izin vermediler ve hareket edememesi için onu daha sıkı bağladılar.

"Neler oluyor anne?" Ava ağladı, ben de fısıldadım, "Her şey yolunda. Kötü adamlar gitti."

"Peki ya Tyler?" diye sordu, Tyler'ı yerden kaldırıp ayağa kaldıran polisleri izlemek için göz ucuyla bakıyordu.

"Benim için endişelenmeyin," diye seslendi Tyler ama polislerden biri onu bankanın dışına, bizden uzağa sürüklerken "Kapa çeneni," dedi.

"Tyler iyi. Şimdi polise yardım edecek," dedim ona, sanki her şey masummuş gibi davranmaya çalışarak.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Ava, beyaz yalanlarımın ne olduğunu anlamıştı ve yüzünü tekrar göğsüme gömdü.

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Benim de hoşuma gitmiyor ama her şey yoluna girecek. Artık her şey bitti. Eve gidebiliriz."

Kelimeleri söyledim ama arkalarındaki anlamı hissetmedim. Her şey bitmişti. Bir kâbus yaşamıştık ama asıl dehşetin daha yeni başladığını biliyordum.

Polis bölgeyi emniyete aldıktan sonra sağlık görevlileri içeri girdi ve doğruca yaşlı adama, Ava'ya ve bana yöneldi. Etrafımdaki polis konuşmalarını dinlemeye çalıştım, anlayabildiğim kadarıyla silahlı adamlar rehinelerle birlikte arka tarafa park etmiş bir minibüse binip kaçmayı başarmışlardı. Polis rehinelere zarar vermeden net bir atış yapamamıştı ve minibüs hızla uzaklaştığında kara kuvvetleri de onları takip etmişti. Helikopter de onları takip ediyordu ve onları yakalamaktan umutlu görünüyorlardı.

Adli tıp, sağlık görevlileri, polis, her yerdeydiler. Ve bana iyi olup olmadığımı, herhangi bir yaramız olup olmadığını sorduklarının farkındaydım, ancak tüm soruları sanki suyun altından soruluyormuş gibi geliyordu. Beynim duymuyordu ve dinlemek istemiyordu. Sadece oradan çıkmak istiyordum. Tyler'ın iyi olup olmadığını bilmek istiyordum. Ona elimden geldiğince yardım etmeliydim.

Sorularını duymazdan gelerek, "Gitmemiz gerek. Bir yere gitmem gerekiyor. Arkadaşımı aldılar."

Ama rehinelerden birini kastettiğimi düşünen sağlık görevlisi şöyle cevap verdi: "Polis tüm bu olanları olabildiğince güvenli bir şekilde sona erdirmek için elinden geleni yapıyor. Şu anda arkadaşınız için yapabileceğiniz en iyi şey, bırakın polis kendi işini yapsın, biz de kendi işimizi yapalım. İkinizi de kontrol etmemiz ve iyi olduğunuzdan emin olmamız gerekiyor."

"Hayır," diye tersledim, kimsenin beni dinlememesine sinirlenmiştim. "O tutuklandı ve hiçbir şey yapmadı. Buradan çıkmam gerekiyor."

Sayıkladığımı düşündüklerini biliyordum, bana acıyan bir gülümsemeyle "Ayakta durabiliyor musun? Ambulansta ya da hastanede kontrolden geçmek isterseniz bunu sizin için yapabiliriz. Ama ikinizi de muayene etmemiz gerekiyor."

Beni ayağa kaldırmak için uzandılar ama ben omuz silktim. Sonra içlerinden biri Ava'yı üzerimden almaya çalıştı ama ben tersledim, "Hayır. Ona dokunma. O iyi." Ve onu daha da sıkı sıktım.

"Sizi ve kızınızı kontrol etmemiz gerekiyor," dediler, şimdi daha sert konuşuyorlardı. "Lütfen hanımefendi. Ne diyorsak onu yapın."

Bana ve Tyler'ın ona verdiği anahtara yapışmış olan Ava'ya baktım. Gözlerini kapatmıştı ve bunu bulunduğumuz yerden kaçmak için kullandığını biliyordum. Tyler'ın ona yapmasını söylediği şeyi yapıyordu, onun büyüsunü kullanıyordu. Ve o anda, onu oradan çıkarmam gerektiğini biliyordum. Kalıp tartışmanın kimseye faydası yoktu.

İsteksizce ayağa kalkmaya çalıştım. Sonra, hayatımda yürüdüğüm en ağır bacaklarla, kucağımda Ava'yla çıkışa doğru ağır ağır yürüdüm. Sağlık görevlileri beni dışarı çıkardılar ve birkaç dakika önce çıkmak için her şeyimi verebileceğim odadan uzaklaşmaya zorladılar. Ama şimdi... her şey farklıydı. Her şey yanlış geliyordu. Böyle bitmemesi gerekiyordu.

Ava'nın gözleri hâlâ kapalıydı, küçük parmakları anahtarı o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyazdı.

Sağlık görevlilerinin bizi ambulansın arkasına götürmelerine izin verdim, orada bizi oturtular ve kontrollerini yapmaya başladılar.

"Ava, bebeğim," diye fısıldadım ona. "Anahtarı bana vermen gerekiyor.

Güzel bayanın seni kontrol etmesi gerekiyor."

Ama başını salladı, küçük bir gözyaşı dökerek, "Yapamam. Tyler'la konuşmak için kullanıyorum."

Boğazımdaki yumru şişti ve "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Tyler benimle, kafamın içinde. Onu bırakmak istemiyorum anne. Tek başına kalacak ve üzülebilir."

Kendimi nasıl toparladım bilmiyorum ama yumruk yaptığı elini okşadım ve ona şöyle dedim: "Senin iyi olmanı isterdi. Sana doktorun seni kontrol etmesine izin vermeni söylerdi, değil mi? O her zaman en iyisini bilir."

Küçük burun çekişleri beni kırdı.

"Gözlerimi açtığımda bundan hoşlanmıyorum," dedi ve sağlık görevlisi bana acıyan bir gülümseme verdi.

"Biliyorum ama artık her şey bitti. Tyler'ı istediğin zaman görebilirsin. Anahtarı sana bunun için verdi, hatırladın mı? Artık senin."

"Gerçekten mi?" Tek gözünü açtı, ben de başımla onayladım. "Söz veriyorum."

Bizi kontrol ettiler, travma sonrası muhtemelen şok geçireceğimizi söylediler ve bize yardımcı olabilecek bir uzmanın bilgilerini verdiler. Ancak ayrılmak için ne kadar ısrarcı olduğumu duyduktan sonra ve beni tutmak için bir sebepleri olmadığını bildiklerinden, sonunda gitmemize izin verdiler.

Ayrılırken yaşlı adamın sedyeyle çıkarıldığını gördüm. Başını çevirdi ve beni görünce acısına rağmen zayıfça gülümsedi. Hüzünlü, içi boş bir gülümsemeydi ama yine de gülümsedi.

Ben de gülümsemeye çalıştım ama yapamadım. Tek yapabildiğim boğazıma düğümlenen kayayı yutmak ve başımı sallayarak ona karşılık vermektir.

"Jess," diye tanıdık bir sesin arkamdan seslendiğini duydum. "Oh, Jess!

Tanrı'ya şükür iyisin."

Döndüğümde annem ve küçük kardeşimin polis kordonunu aşarak bize ulaşmaya çalıştıklarını gördüm.

Tanıdık yüzler görmek kendimi tuttuğum barajı yıktı ve hıçkırmaya başladım.

"Her şey bitti," dediler ikisi de yanımıza gelip bize sarılırken. "Artık güvendesin. Sana sahibiz. Her şey yoluna girecek."

On Beşinci Bölüm

TYLER

Polis sorgu odasındaki metal masaya otururken "Ben hiçbir şey yapmadım," diye tısladım. "CCTV'nizi kontrol edin. Yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Bu tam bir saçmalık."

Ama söyleyeceklerim onları ilgilendirmiyordu. Ben bilinen bir hırsızdım. Beni hapse attırmak için hep suçu üzerime atmak istedikleri bir kanunsuz katildim.

"Saçmalamayı kes Evans. Sen de bu işin bir parçasıydın. İtiraf et. Ne olduğunu biliyoruz. Her şey boka sardı. Her şeyi berbat ettiler ve seni arkalarında bıraktılar." Konuşan polis öne doğru eğildi ve ellerini masaya dayadı. "Öyleyse bize isimleri ver. Bize nerede olduklarını söyle, biz de bunu senin için çok daha kolay hale getirelim."

Yavaşça nefes aldım, kendimi bir kez daha tekrarlamaya hazırlanırken dişlerimi sıktım.

"Ben... yapmadım... lanet olsun... yapmadım."

Polis memuru öfkeyle yumruğunu masaya vurdu. "Bunun için ömür boyu hapis yatacaksın. Silahlı soygun mu? Rehine mi? Cinayet? Sana kitabı fırlatacaklar."

Konuşmadım. Söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

"Bize isimleri ver," diye zorladı. "Ve belki bir anlaşma yapabiliriz."

Tam öne doğru eğilip ona siktir olup gitmesini söyleyecektim ki kapı açıldı ve başka bir memur onları dışarı çağırdı.

Kayıtlara geçmesi için "Bu görüşmeye 18:27'de ara verilmiştir," dedi ve sonra ikisi de ayağa kalkıp gittiler.

Arkama yaslandım, nefesimi tutup tavana bakarken başımın arkaya düşmesine izin verdim. Geldiğimde bana atadıkları ve yanımda oturan nöbetçi avukatı görmezden geldim. Konuşmamam ve hiçbir şeyi itiraf etmemem gerektiğini biliyordum, bana hatırlatmasına gerek yoktu.

Yıllar gibi gelen bir süre boyunca çıplak duvarlara baktım. O küçücük odada oturup ayağımı yere vurarak kaderimi öğrenmek için beklemek bana sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Ama kapı açıldığında memurlardan biri, "Şanslısın ki kamera kayıtları doğru çıktı. Diğer rehinelerin ifadeleri de eşleşti. Görünüşe göre gitmekte özgürsün," dediğinde rahat bir nefes aldım.

Benim için şans mı? Evet, doğru.

İşin içinde şans falan yoktu. Hem de hiç.

Ayağa kalktım ve gitmek için kapıya yöneldim.

"Ama bir yere gitmeyi aklından bile geçirme," diye fısıldadı bana tehditkâr bir tavırla. "Seninle tekrar konuşmamız gerekecek. Tüm ifadeleri ince eleyip sık dokuyacağız. Kim bilir o zaman ne bulacağız."

"Beni töhmet altında bırakacak her şeyi bulacaksınız," diye karşılık verdim.

"Her neyse," diye cevap verdi bana tiksinti dolu bir bakış atarak. "Sadece irtibatta olacağımızı bil."

Benden bir bok alamayacaklardı. Onlara alabilecekleri her şeyi söylemiştim. Gerisi benim bilgimdi ve uygun gördüğüm en iyi şekilde kullanacaktım, çünkü eğer o şerefsizlere adalet yerini bulacaksa, bunu yapan ben olacaktım ve bunu kendi yöntemimle yapacaktım.

Sonunda serbest bırakıldığım için rahatlamış hissederek, omuzlarımı yuvarlayarak ve kollarımı sallayarak görüşme odasından çıktım. Resepsiyondaki bekleme alanına geldiğimde, bana bakan dört tanıdık yüzü gördüğümde bu rahatlama saf sevince dönüştü.

Önce Adam yanıma geldi, bana sarıldı ve kulağıma alçak sesle fısıldadı, "Başka bir şey söyleme. Eve gittiğimizde konuşuruz."

Ama şunu bil ki, o şerefsizler sana yaptıklarının bedelini ödeyecekler."

Başımı salladım, sonra Will, Devon ve Colton'a sarıldım.

"Seni görmek güzel," dedi Colton ve o anda hepsinin ne kadar endişelendiğini anladım. Bu kadar içten olmak ona göre değildi. Ama öyleydi.

"Burada olmak güzel," diye cevap verdim ama aklım burada değildi; iki kızdaydı. Biri bugün neler yaşadığını tam olarak anlayamayacak kadar küçüktü, diğeri ise muhtemelen tüm bunların içinde boğuluyordu. Kardeşlerimi görmek istediğim kadar o kızları da görmek istiyordum. İyi olduklarından emin olmak istedim.

Ayrılmak üzereydik ki bizim yaşlarımızda bir adam ayağa kalktı ve "Tyler sen misin?" diye sordu.

Yanımdaki diğerlerinin savunmaya ve saldırıya hazır bir şekilde kaskatı kesildiklerini hissettim. "Kim bilmek istiyor?" Ben daha konuşmadan Adam sordu.

Adam Adam'a baktı, tekrar bana odaklanmadan önce yanakları kızarmaya başlamıştı.

"Ben Toby. Toby Porter. Jess'in kardeşiyim."

Bir kardeşi olduğunu bile bilmiyordum.

"Nasıllar?" Herhangi bir bilgi kırıntısı için çaresizce ağzımdan kaçırdım. Diğerleri geri çekildi, onu tanıdığımı öğrendikten sonra onunla konuşmama izin verdikleri için mutluydular... bir bakıma.

"İyi durumdalar. Şimdilik annemlerde kalıyorlar," dedi, sonra durakladı ve ekledi, "Jess buraya gelmemi istedi. Senin iyi olduğundan emin olmak istedi. Kendisi de gelebilirdi ama Ava'yı bırakmak istemedi. Ama senin bu işin bir parçası olmadığını söylemek için durmadan karakolu arıyordu. Yardım etmek istedi."

Ona ne cevap vereceğimi bilemeden başımı salladım. Jess'le konuşmak istiyordum ama bugünden sonra kapısında yüzümün ne kadar hoş karşılanacağını bilmiyordum. Yardım etmeye çalıştığı için minnettardım ama belki de beni görmek düşünmek istemediği anıları tetikleyebilirdi. Görmek isteyeceği son kişi ben olabilirdim. Bunun farkına vardığımda göğsümde bir sızı hissettim.

"Onlarla ilgilendiğin için teşekkürler," diye ekledi Toby. "Ava durmadan senden bahsetti."

"Öyle mi?" diye sordum ama gözlerinin hafifçe donuklaştığını fark ettim.

"Konuştuğu zaman yani. Şu anda biraz... sessiz. Ama artık bizimle birlikteler. İyi olacaklar."

Bu hiç hoşuma gitmedi. Ava sessizdi. Ama muhtemelen yaşayabileceği en kötü travmayı daha yeni atlatmıştı. Hiç kimsenin, özellikle de onun gibi küçük bir kızın yaşamaması gereken bir travma. Bu yüzden etkilenmesi beklenen bir şeydi.

"Söyle onlara..." Kekeleydim. "Söyle onlara..." Ne diyeceğimi bilemedim. Doğru kelimeleri bulamıyordum. Belki de hiç kelime yoktu.

"Onlara dışarıda olduğunu söyleyeceğim," diye cevap verdi. "İyi şanslar, Tyler." Elini sıkmam için bana uzattı ve konuşma şeklinden beni bir daha görmeyi beklemediği anlaşılıyordu. Her şey bitmişti.

Gitmek için döndü ve ben de onun uzaklaşmasını izledim.

"Hadi. Gidelim," dedi Adam, sessizliği bozarak. "O zaman yarın bir plan yaparız."

Yarın.

Bir dakika sonrasını düşünemiyor gibiydim. Evet, bir plan yapmamız gerekiyordu.

Ve evet, o şerefsizler bunu ödeyecekti.

Ama benim için her şey burada bitmiyordu.

Jess ve Ava'nın iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Toby'yi görmek, ondan haber almak yeterli değildi.

Beni orada isteyip istemediğini kendim görmeliydim. Kızlarımın iyi olduğundan emin olmalıyım.

On Altıncı Bölüm

TYLER

Hepimiz akıl hastanesinin bizim katındaki açık planlı yaşam alanında

otururken Adam, "Her şey sırayla," diye açıkladı. "Orada kaç kişi vardı?"

İşle ilgili şeyler için duvara yerleştirdiğimiz beyaz tahtaya döndü ve onu sildi.

"Beş," diye yanıtladım ve beyaz tahtayı beş bölüme ayırmak için bir kalem kullandı. "Birden beşe kadar olan sayıları birbirleriyle konuşmak için kullandılar."

"Daha da iyisi," dedi ve her kutuya sayıları yazdı. "Her biri hakkında bize ne söyleyebilirsin?"

Nefes aldım; beynime kazıdığım küçük bilgiler artık dışarı çıkarılmaya hazırды.

"İki en kötüsüydü. En vahşisi."

Colton, "O zaman ilk olarak onun peşine düşeceğiz," diye cevap verdi ama ben başımı salladım.

"O öldü."

Adam numarasının üzerine çarpı işareti koyarken ofladı ve nefesinin altında mırıldandı, "Çok kötü. Onunla tanışmak isterdim. Sana yaptığı karşılamanın bir milyon kat daha kötüsünü ona göster."

"Bir Numara tarafından vuruldu," diye devam ettim ve Adam tahtanın o bölümüne doğru ilerledi, başını çevirdi ve

ayrıntılı. "O liderdi ama onda bir şey vardı, rehineleri koruyordu." Adam tahtaya notlar yazmaya başladı ve ben de ekledim, "Kim olduğumu biliyordu. Benim adımı kullandı." Adam anında durdu ve yüzünü bana döndü.

"Seni tanıyor muydu? Nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Belki de sadece beni duymuştur. Bizi. Onu tanıyamadım. Kar maskesi taktığını biliyordum ama ne konuşması ne de tavırları tanıdık geliyordu. Buranın yerlisiydi. Herhangi biri olabilirdi."

Başını salladı, derin düşüncelere dalmıştı. "Yani, Bir Numara lider. Başka bir şey var mı?"

"Üç'ün bileğinde bir dövme vardı. Siyah, dikenli tel desenli."

Adam tahtaya not almaya devam etti. "Yerel dövme sanatçılarına sorup böyle bir şey yaptıklarını hatırlayıp hatırlamadıklarını öğrenebiliriz."

"Bu zor bir ihtimal olabilir," diye araya girdi Will. "Bryony'nin dükkanında yapılan bazı tasarımları gördüm ve bu oldukça yaygın bir tasarım." "Ama bilekte?" Adam meydan okudu. "Şansımız yaver gidebilir "Belki," diye yanıtladı Will.

Will, "Belki," diye cevap verdi ama sesi pek umutlu çıkmıyordu.

"Dört ve Beş," dedim tahtayı başımla işaret ederek. "İskoçlardı."

"Buralarda fazla İskoç olamaz," dedi Adam. "Etrafa soracağım. Bakalım bizimkilerden bir şey duyan var mı?"

"Sıkı bir grup değillerdi. Bizim gibi değillerdi. Bir Numara'nın İki Numara'yı orada tuttuğu için pişman olduğunu söylediğini duydum. İki yeni bir adamdı, Holmes adında biri tarafından önerilmişti. Holmes'un, her kimse, artık bu tür işler yapmadığını söyledi. İşteki tetikçilerden biri değildi ama İki Numara'ya kefil olmuştu."

Adam, Holmes adını büyük harflerle Bir Numara'nın altına yazdı. "O zaman buradan başlıyoruz. Bir Numara'nın tanıdığı adam. *Holmes*." Tahtaya dikkatle bakarak ismi daire içine aldı. "Birileri onun kim olduğunu bilecek. Brinton Malikânesi'nden değil, yoksa adını çoktan öğrenmiş olurduk. Ama biri bilecek." Tahtaya vurdu. "Şu ana kadarki en güçlü ipucumuz bu. Devon..."

Devon oturduğu yerden ayağa fırladı. "Çoktan hallettim. Bana bırakın," dedi ve Will ile Colton'a kendisine katılmalarını işaret ederek odadan çıktı.

O sırada Adam'ın karısı Liv içeri girdi, bana sarılmak için yanıma geldi ve bir fincan çay yapmak için mutfığa yöneldi. Çaydanlığı açarken bana döndü ve "Çay ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Ty," dedi Adam daha yumuşak bir ses tonuyla. "İhtiyacın olan bir şey olursa, herhangi bir şey... sadece bana haber ver. Biz senin için buradayız."

"Ben iyiyim." Öne doğru oturdum, yere bakarken ellerimi birleştirdim.

"İyi görünmüyorsun," diye araya girdi Liv. "Ve bu sorun değil. Çok şey atlattın."

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil," dedim ona, mutfak tezgahına yaslanırken ona bakarak. "Ben bu adamlarla çalışıyorum." Adam'a doğru başımı sallayarak gülümsedim. "Çok daha kötülerini yaşadım ve diğer ucundan gülerек çıktım."

Liv bir bardağa sıcak su doldururken üzgün bir ifadeyle, "Şu anda gülmüyorsun," dedi.

"Aklımda bir sürü şey var."

"Onları yakalayacağız," diye güvence verdi Adam, melankolik ruh halimi olmadığı bir şeymiş gibi algılayarak ve başımı salladım.

"Yakalayacağımızı biliyorum. Bu konuda endişelenmiyorum."

"Ama endişeleniyorsun." Liv hazırladığı çay bardağını aldı ve ben reddetmeme rağmen önümdeki sehpayı koymak için yürüdü. "Bizimle konuş. Yardımcı olabiliriz."

İçimi çektim, ikisine de bakmadan önce elimi çenemde gezdirdim.

"Orada, bankada biri vardı. Yıllar öncesinden tanıdığım biri. Başka bir rehine ve onun kızı. Aklımda onlar var. Hepsi bu."

Adam gelip yanıma oturdu. "Endişelendiğin Jess mi? Karakolda bahsettiğin kişi mi?" Başımı salladım.

"O Alfie'nin kızı," dedim. "Biliyorsun, Alfie Porter. Birimdeki."

"Alfie'yi hatırlıyorum," diye cevap verdi Adam, o adamın o zamanlar hepimiz için ne ifade ettiğinin farkındalığı gözlerinde parlıyordu. "Ama kızını hatırlamıyorum."

Hafızamı tazelemek için havamda değildim, bu yüzden omuz silktim, onu tanıdığımı söyledim çünkü ben atılmadan önce aynı okula gitmiştik ve öylece bıraktım. Her zamanki gibi Adam zorlamadı. Ne zaman yeterince yalnız bırakacağını biliyordu.

"Neden gidip onu görmüyorsun?" Liv sordu.

Derin bir nefes daha aldım.

"Bilmiyorum. İstiyorum."

"O zaman yap," diye ısrar etti Liv. "Nerede yaşadığını biliyor musun?"

Onun saflığına alçak sesle, ironik bir kahkaha attım. "Nerede yaşadığını biliyor muyum? Elbette biliyorum. Herhangi birini, herhangi bir zamanda, herhangi bir günde bulabilirim. Döner dönmez nerede olduğunu öğrendim."

"O zaman ne bekliyorsun? Git ve onu gör. İçini rahatlat."

Adam'ın bir nefes verdiğini duydum ve "Belki de birkaç günlüğüne bırakmalısın," dediğinde ona hak vermek zorunda kaldım. İstemiyordum ama sağduyum en eski arkadaşımı dinlemem için bana bağıırıyordu.

"Neden dinlesin ki?" Liv sorguladı.

"Çünkü kısa bir süre önce kardeşiyle konuştu. Çünkü annesine uğrayacaklar. Ve olanları bir süreliğine unutmak isteyebilirler. Ty'ı duydun. Küçük bir kızı var. Ona odaklanmaları gerekiyor. Şimdi oraya gitmek iyi bir fikir olmayabilir. Bazen tozun dumana karışmasına izin vermek daha iyidir."

Liv mırıldandı. "Biliyor musun, bir kez olsun kocamın haklı olabileceğini düşündüğümü söyleyeceğim."

"Onun yanıldığını hiç görmedim," diye cevap verdim. "En azından sık sık."

"Böyle durumlarda doğru ya da yanlış diye bir şey yoktur," dedi Adam. "Sadece kararlar vardır. Bunların kötü kararlar olup olmadığı tamamen sana ve ona bağlıdır. Ama yürekten hareket ederseniz, yanlış olamaz. Kendinize sadık kalırsanız, her zaman doğru olacaktır."

"Filozof kocama bir bakın." Liv gözlerinde parlayan sevgiyle ona sırtıttı.

"Ben sadece gerçeği söylüyorum," diye cevap verdi ve sonra bana dönerek, "Ona git. Ama mümkünse onları sindirme fırsatı bulduğunda git. Şu anda şokta olacak. Ama etrafında bir ailesi, bir güvenlik ağı var. Buna engel olmak istemezsiniz. Ama zamanla, neler yaşadığını anlayan biriyle konuşmak isteyecektir. Ve o kişi sen olacaksın."

Kendimi delirtip beklemekten vazgeçmem tam üç gün sürdü. Bir süre ailesinin yanında kaldığını biliyordum ama bugün erken saatlerde kendi 'araştırmam' sayesinde kendi evine geri döndüğünü öğrendim. Ve orada Ava'yla tek başına olduğu düşüncesi bana doğru gelmiyordu.

Ayrıca Ava'yı yeniden kreşe götürmeye başladığını ve hayatını normale döndürmeye çalıştığını öğrendim. Onları izlemek için kendi yöntemlerim vardı. Asla belli etmezdim ama vardı.

O gün öğleden sonra arabamla şehrin öbür ucuna, onun yaşadığı yeni siteye gittim. Evlerinin önünde durdum ve dışarıda oturup doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşündüm.

Eve bakarken Ava'nın yatak odasının penceresindeki pembe perdeleri ve sevimli oyuncakları görebiliyordum. Şu anda içerideydiler. Bunu biliyordum. Bir saat kadar önce hızlı bir alışveriş gezisinden dönmüşlerdi. Ama onları pencerede görmemiştim ve burada olduğumu da bilmiyorlardı.

Heyecanlanacak bir adam değildim ama arabamda otururken öyle hissediyordum. Odaklanamıyor gibiydim. Kendimi sorguluyordum ve bu da başlı başına beni sinirlendiriyordu. Bu yüzden kendimi zor tuttum ve arabanın kapısını açtım, dışarı çıktım ve kapattım. Sonra kısa yoldan ön kapılarına doğru yürüdüm, siyah cilalı tahtaya vurduktan sonra geri çekilip ellerimi ceplerime soktum.

Etrafa baktığımda, temiz, bakımlı evleri ve bakımlı bahçeleriyle sessiz, huzurlu bir bölge olduğunu görebiliyordum. Çiçekler büyüyor, kuşlar cıvıldıyordu. Ava gibi bir kızın büyümeyi hak ettiği türden bir bölgeydi. Sonra mideme bir pişmanlık kayası çarptı. Belki de artık böyle olmayacaktı, çünkü bu huzur birkaç gün önce bozulmuştu. Hayatın acımasız olduğunu çok genç yaşta öğrenmişti. Ve bundan onun adına nefret ediyordum. Jess için de. Bu adil değildi.

İçeriden gelen belli belirsiz ayak seslerini duydum ve sonra kapı açıldı. Orada durmuş bekliyordum, Jess'e bakıyordum, o da gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Saçları dağınık topuz yapılmıştı, yalınayaktı, üzerinde beyaz bir tişört ve gri bir eşofman vardı ve hayatımda onun kadar güzel görünen birini görmediğime yemin edebilirdim. Ama gözleri yaşardığında, buraya gelmekle doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorgulamaya başladım.

"Tyler," dedi nefes nefese kalarak. Sonra daha da ağlamaklı hale gelerek elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım. Burada olduğuna inanamıyorum."

On Yedinci Bölüm

JESS

Buraya geldiğine inanamadım. Kapıyı açtığımda görmeyi beklediğim son kişiydi. Ama onu görmek içimde günlerdir bastırdığım duyguları uyandırdı ve bunu inkâr edemezdim. Onun burada olması başıma gelen en güzel şeydi. Şimdiye kadar.

Gözlerimde biriken yaşlara engel olamıyordum ve onları gördüğünde yüzünde beni üzmüş olabileceğini düşündüğü paniklemiş bir ifade belirdi. Üzmemişti.

"Tyler," dedim boğazımdaki yumrunun arasından konuşmaya çalışarak. Kendimi toparlamaya çalışmak için elimi ağızıma götürdüm. "Aman Tanrım. Burada olduğuna inanamıyorum. Seni görmek çok güzel."

"Öyle mi?" diye sordu, kendinden emin değildi. Bu beni şaşırttı.

Tyler hiç emin olamamıştı. En azından benim bildiğim kadarıyla.

"Tabii ki öyle." Kendimi ona doğru fırlatmak, ona sarılmak, kollarımı ve bacaklarımı etrafına dolamak ve asla bırakmamak istedim. Ama minnettar bir gülümsemeyle yetindim ve eve girmesine izin vermek için geri çekildim. "Ava senin burada olduğunu görünce çok sevinecek. Durmadan senden bahsediyor." Bunu duyunca yüzünde beliren gülümseme kalbimi kabarttı.

"Nasılsın?" diye sordu, yanımdan geçip koridora adım atarken gözleri içime işliyordu.

"İyiyim," diye cevap verdim, aniden berbat görüldüğümün farkına varmıştım. Kendime olan güvenimi kaybetmemek için içsel bir savaş verirken dağınık topuzumdaki saçları düzeltmeye çalıştım.

Beni izlerken kaşlarını kaldırdı.

"Konuştuğun kişi benim. Lafı dolandırmaya gerek yok Jess. Gerçekten nasılsın?"

İçimi çektim, anında onun varlığının rahatlığını hissettim.

Nasıl görüldüğün umurunda değil Jess. Seni ve Ava'yı kontrol etmek için burada.

Kapıyı kapattım, her şey olduğundan beri taktırdığım tüm ekstra kilitleri çevirdim.

"Her günü geldiği gibi kabul ediyorum. Harika değil ama başaracağız." Başını salladı, düşünceli düşünceli dudağını ısıırıyordu.

"Gerçekten iyi görünüyorsun," dedi ve sonra kızardı. "Yani... iyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Bunu söylemen çok nazikçe." Omuz silkti.

"Nazik değil. Sadece gerçekçi."

Birbimize baktık ve o anın yoğunluğu beni sıcak ve huzursuz hissettirdi. Bu uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi. Aslında böyle duyguların benim için geçmişte kaldığını düşünüyordum, özellikle de Ava'nın babası gittikten ve anne olduktan sonra. Ama işte buradaydık.

Boğazını temizledi ve ikimizin de içinde kaybolduğu transı bozdu. "Ya Ava? O nasıl?"

Ona saçmalayamazdım. Ne anlamı vardı ki?

"O iyi değil." Hemen yüzü düştü. "Benimle olduğu sürece günler iyi geçiyor ama pek iyi uyuyamıyor. Kötü adamların geri gelip bizi alacağını düşünüp duruyor."

Bir an durdum, bir sonraki kısmı anlatıp anlatmamayı düşündüm ama sonra siktir et dedim.

"Takıntı haline getirdiği oyuncak ayı pikniği için kreşte kalmak istemedi. Onu aldım ama gitmeme izin vermedi ve diğer çocuklarla oynamak istemedi. Bir süre daha kaldım ve

onu katılmaya teşvik ettim ama bu ona fazla geldi, biz de ayrıldık. Onu gereksiz yere strese sokmak istemedim."

Her şey olup bittiğinden beri en çok kimseye açıldığım andı bu, kendi aileme bile. Sorduklarında, onlara harika vakit geçirdiğini söyledim. Onlara yalan söylemek daha kolaydı, ama Tyler'a değil. Ona gerçeği söylemek daha kolay geldi. Anlayacağını biliyordum.

"Anlıyorum," dedi, konuşurken koridorumun ahşap zeminine bakıyor, ayağını sürüyerek dalgın görünüyordu. "Doğru hissettiğin şeyi yapmalısın. Onu zorlayamazsın. Daha çok erken."

"Sanırım beni gözünün önünden ayırırsa bana ya da kendisine kötü bir şey olacağını düşünüyor."

"Tabii ki öyle düşünüyor." Bana baktı ama gözlerinde gördüğüm acıma değildi, sadece kabullenmeydi. "Onun dünyası paramparça oldu. Ama zamanla onu tekrar bir araya getireceğiz. Düzeltilebilir."

Biz.

'Tekrar bir araya getireceğiz' demişti ve bunu duymak kalbimi sızlattı, içimi bir sıcaklık kapladı. Bize yardım etmek istiyordu. Ve o anda ben de yardım etmesini istedim. Başka kimseye güvenmiyordum. Bu konuda değil. Neler yaşadığımızı biliyordu. Bunu ondan daha iyi kime anlatabilirdim ki?

"Düzelebilir mi? Düzeltilebilir mi yani?" Ne diyeceğini duymayı bekleyerek sordum. Annem gibi psikiyatristlerden mi bahsedecekti? Ya da ağabeyimin önerdiği gibi daha güvende hissetmek için ailemin yanına taşınmam gerektiğini mi söyleyecekti? Hepsi iyi niyetliydi ama yapmak istediğim şey değildi.

"Tabii ki. Bu zaman alacak... ve sevgi. Orada olmak ve konuşmak. Birbirimize yardım etmek. Ama bunu yapabiliriz. Ava eninde sonunda unutacak. Peki ya sen? Sen güçlüsün. Bunu yeneceksin. Sana güveniyorum."

"Birinin inanmasına sevindim." Gülümsedim. "Annem elinden gelse beni hapse attırırdı, ağabeyim de burayı sattırır ve ev hapsinde yaşamamız için bizi anneme geri gönderirdi."

"Herkesin başa çıkma yolları vardır," diye cevap verdi. "Sen sadece kendininkini bulmalısın. Ama nasıl gideceği sana bağlı. Kendin için doğru olanı yapmalısın."

Ona bakarken derin bir nefes aldım. Çok tanıdık geliyordu, evim gibiydi ama yine de onunla daha günler önce yeniden bağlantı kurmuştum. Bana baktığında, sanki dünyaya gösterdiğimden daha fazlasını görebiliyordu. Taktığım maskelerin ardındaki yalanları, göstermeye çalıştığım özgüvenin altındaki gerçekleri görebiliyordu.

Koridorumda dururken, o alanı paylaşırken, sanki eve bir huzur havası getirmiş gibi hissettim. Omuzlarım gevşemiş, kaslarım daha az gerilmişti. Her şeyi daha iyi hissettiriyordu. Daha sakin. Yarışan, öfkeli beynim, o burada, önümde dururken daha az gürültülü, daha az kaotik görünüyordu. Bana çaresizce ihtiyaç duyduğum ama istemediğim bir teselli sunuyordu.

Bir süre rahat bir sessizlikten sonra, televizyonun çizgi film oynadığı koridora bakmak için döndü. Ava'yı kanepede yatarken bırakıp gelip kapıyı açmıştı.

"Gidip onu görmek ister misin?" diye sordum, o da gülümsedi, gözleri parlıyordu.

"Her zaman."

Oturma odasına doğru kısa bir mesafe yürüdük ve Ava yanımda kimin durduğunu görünce koltuktan fırlayıp kendini ona doğru attı.

"Tyler!" diye bağırdı, onu yakalaması için kollarını havaya kaldırdı, o da yakaladı.

Ve içimdeki her şey, onu bu kadar sıkı tuttuğunu ve onun da ona sarıldığını görmekten memnuniyetle kıvrandı.

"Geleceğini biliyordum," dedi Ava ona ve güldü. "En sevdiğim kızları özlemişim."

"Biz de seni özledik," dedi ve ben de onun kadar dürüst olabilmeyi diledim. Keşke ona şu anda aklımdan geçen her şeyi anlatabilseydim.

Ava kayarak onun kollarından kurtuldu, sonra elini uzatarak onun elini tuttu ve onu kanepeye doğru götürdü.

"Çizgi film izleyeceğiz," diye duyurdu. "Benim yanıma oturabilirsin."

"Peki annem nerede oturuyor?" Bana baktı ve ben de Gözlerinde bir parça muziplik gördüğüme yemin edebilirdim.

"Şuraya oturabilir." Ava karşısındaki koltuğu işaret etti.

Kaşlarımı çattım. İlk kez beni ikinci plana atmıştı.

Oturdum, Ava'nın Tyler'a izlediğimiz çizgi film hakkında gevezelik etmesini ve sonra ona nerede olduğu, neden bizi daha önce görmeye gelmediği, ne yaptığı hakkında milyonlarca soru sormasını izledim, her soru yoğun ve hızlı bir şekilde geliyordu.

Tyler ona dürüstçe cevap verdi, tüm dikkatini ona verdi, yorumlarını ve sorularını ciddiye aldı ve ona kendisi için önemli olduğunu gösterdi. Onun için önemli olduğunu.

Bir süre sonra Tyler arkasına yaslanıp rahat bir şekilde ona, "Annem bana kreşteki oyuncak ayı pikniğine gitmek istemediğini söyledi" dedi.

Yüzü düştü ve kanepenin bir köşesine sürünerek başını koluna yasladı.

"Neden gitmek istemedin?" Tyler sessizce, çekingen bir tavırla sordu. Onun konuşmasını istiyordu ama onu zorlamıyordu.

"Gitmek istemedim," dedi, ona gerçekten cevap vermeyerek.

"Bunu biliyorum," diye cevap verdi. "Ama neden? Bunu dört gözle bekliyordun. Prenses ayıyı yanına aldın mı?"

Başını salladı.

"Ve senin yaptığın yeni kıyafetini?"

Yine başını salladı.

Tyler başını salladı.

"Kafam karıştı." Alnını kırıştırdı ve ona endişeli bir bakış attı. "Neden arkadaşlarınla eğlenmek istemedin?"

"Annemden ayrılmak istemedim."

Tyler dönüp bana baktı ve sonra oturup onları izlediğim yeri işaret etti. "Ama annen orada seninleydi."

"Evet, bunu biliyorum." Ava bıkkın bir şekilde iç çekti. "Ama onunla kalmak zorundayım. Eğer gidip oynarsam, ben bakmazken bir şeyler olabilir."

Tyler ona "Hiçbir şey olmayacak," demeye çalıştı ama Ava sadece başını salladı.

"Olabilir," diye karşılık verdi, kollarını kavuştururken inatçılığı tam gaz devam ediyordu.

"Ya ben oradaysam?" Tyler onunla yüzleşmek için döndü. "Annemi benimle bırakıp oynar mısınız?"

Tyler'ın söylediklerini düşünürken küçük gözleri kocaman oldu.

Sonra Tyler ekledi, "Anneme bakabilirim. Annemin bana ihtiyacı olduğundan değil. O güçlü bir anne. Sen şanslı bir kızsın. Ama ona göz kulak olurum."

Ve Tanrım, gözyaşlarım yine lanet olası gözlerimden akmakla tehdit ediyordu.

"Ben de sana bakabilirim," dedi.

"Nasıl?" Ava kaşlarını çatı. "Bizimle yaşamıyorsun. Bizim bir babamız yok. Sadece ben ve annem varız."

Şu anda kalbim parçalanıyordu.

"Çünkü beni istediğin zaman arayabilirsin ve orada olacağım." "Numaranı bilmiyorum."

Kıkırdadı. "Ava, sen çok zeki bir kızsın." "Biliyorum," diye kendinden emin bir şekilde cevap verdi ve ben de güldüm.

Tyler yana doğru eğildi, kot pantolonunun cebine uzandı ve bir cep telefonu çıkardı. Ekranı dokunmaya başladı ve sonra telefonu Ava'ya uzattı.

"Bu telefonu alabilirsin."

Ava'nın gözleri kocaman açılmıştı, elindeki telefona sanki değerli bir altınmış gibi bakıyordu.

"Eminim annemde bunun için yedek bir şarj aleti vardır ya da bir dahaki gelişimde getirebilirim." Annesi telefonu tutarken o da ekrana dokunmak için eğildi. "Numaramı programladım, gördün mü? Tyler. Ve buna bastığında" -bir kez dokundu ve başka bir telefon çalmaya başladı, ikinci cep telefonu- "doğrudan bana geliyor. Yarasa araması gibi."

"Ne gibi?" Ava onun Batman göndermesi karşısında hayretten şaşkınlığa geçti.

"Yarasa araması. Batman gibi. Bir süper kahraman hattı." Bu cevap hoşuna gitmişti ve kendi kendine sırıttı.

"Bunu alamayız," dedim telefonu işaret ederek.

Tyler hiçbir şey olmamış gibi, "Bu sadece bir kullan-at telefon," diye cevap verdi. "Sende olmasını tercih ederim. Böylece bana ihtiyacın olduğunda haberim olur."

Kendi telefonunu kaldırdı ve tuşlamaya başladı, sonra Ava'ya bakacak şekilde çevirdi. "Sizi telefonumda 'kızlarım' olarak kaydedeceğim. Tamam mı?"

Ava heyecanla başını salladı.

Benim kızlarım.

Kalbimin daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum.

"Güzel." Tyler dik oturdu ve ellerini kalçalarına vurarak, "Şimdi her şey halloldu, sanırım piknik yapmamız gerekiyor," dedi. Ava'nın yüzüne döndü. "Hepimize yetecek kadar ayın var mı?"

"Evet," dedi Ava heyecanla.

Bana bakmak için döndü.

"Pastanız var mı, yoksa sipariş mi vermem gerekiyor?"

Kasabada teslimat yapan bir tatlı dükkânı var."

"Pastam var," dedim ona, her şeyden bunalmış hissederek.

"Harika. Ve bugün güzel bir gün. Arka bahçede piknik yapmak için mükemmel bir gün."

Ayağa kalktı ve her zaman kanepenin arkasında tuttuğum battaniyeyi kaptı. "Hadi o zaman. Birileri pikniği kaçırdı ve şimdi bunu telafi edeceğiz."

Ava ellerini çırpı, sonra odasından oyuncaklarını almak için merdivenleri koşarak çıktı. Orada şaşkın şaşkın dururken Tyler döndü ve bana göz kırptı.

"Küçük adımlar," dedi. "Tek yapman gereken küçük adımlar atmak. Oraya varacağız. İyi olacağız."

Ve işte yine o kelimeyi kullanıyordu, 'biz'. Hoşuma gittiğini inkar edemezdim. Hatta bayıldım. Başımı salladım ve gülümsedim.

"Teşekkür ederim. Sanırım onu şimdiye kadar gördüğüm en mutlu hali bu."

Bana sırtı ve sonra başını yana eğdi. "Gamzelerin olduğunu nasıl fark etmedim? O zamanlar

Çocuklar, onları hiç görmedim." Belki yanağıma dokunmak için elini kaldıracak oldu ama sonra tekrar yanına indirdi.

"O zamanlar senin yanında hiç gülümsediğimi sanmıyorum," diye cevap verdim düşünmeden ve bunun kulağa ne kadar kaba geldiğine içten içe hayıflandım.

Çok yavaşça gözlerini kapadı ve başını salladı. Sonra fısıldadı: "Sana gülümseyecek bir şey vermedim. Ama umarım bunu değiştirebilirim."

"Zaten yaptın," diye nefes nefese kaldım.

On Sekizinci Bölüm

TYLER

Küçük arka bahçesinde oturduk, pasta yedik ve Ava'nın olmak istediği prenses olmasına izin verdik. İkisini de izledim ve daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim.

Gurur belki?

Bir aidiyet duygusu?

Yuva?

Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama bir şeyi biliyordum.

Seviyordum

O.

"Sizi serbest bıraktıklarından beri polis sizinle temasa geçti mi?

Gidelim mi?" Ava'nın oyuncak ayısını salıncağa oturtmasını ve sürekli düşmesine rağmen onu itmeye çalışmasını izlerken Jess sordu.

"Onlara bir ifade verdim. Hepsi bu kadar. Benden alabilecekleri tek şey bu. Onlarla bir daha konuşmayacağım."

Sessizce mırıldandı.

"Dün onlarla konuştuğumda tutuklamaya yakın olduklarını söylediler," dedi umutlu bir sesle. Ben umutlu değildim. "Vurulan kişinin kimliğini tespit ettikten sonra, diğerlerinin yakalanmasının an meselesi olduğunu söylediler."

Gazete haberlerini görmüştüm. İki Numara'nın kim olduğunu da biliyordum.

Leon Quaid.

Onu tanı mı yordum. Hiç birimiz tanı mı yorduk.

Buralı değildi ama artık adını bili yorduk ve bu da bize daha fazla ipucu sağlı yordu. Bir kaç ufak tefek olaydan dolayı içerideydi ve ortaklarının izini sürmeye başla mı ştık. Diğerlerini yakalamaya çok yakla şmı ştık. Polisten bile daha yakındık.

"Yakalandıklarında memnun olaca ğım. Ben yeterince kötü hissediyorum ama diğer rehinelerin nasıl hissetti ğini hayal bile edemiyorum."

Aldıkları rehineleri elleri ve ağı zları ba ğlı bir şekilde yol kenarına at mı şlardı. Daha sonra polis helikopteri minibüsü takip et mi ş, ancak hava kötü leşince ve onları takip etmek çok tehlikeli hale gelince takibi bırakmak zorunda kal mı şlardı. Zavallı rehinelerde kesikler, çürükler ve ömür boyu sürece k psikolojik yaralar vardı ama çeteyi buldu ğumuzda çok daha kötü şeyler yaşayacakları dı. Bu kesin bir şeydi.

"Hiç bir şey için endişelenmene gerek yok," diye Jess'e güvence verdim. Sonra aklıma bir fikir geldi. "Güvenlikte çalışan bir arkada şım var. Ondan yarın buraya gelmesini ve sana iyi bir CCTV sistemi kurmasını isteyece ğim. Yeni pencere kilitleri takacak, kapıları güvence altına alacak. Bu işte en iyisidir. Sizin için tüm evi gözden geçirecek ve işi bitti ğinde kendinizi daha iyi, daha güvende hissedece ksiniz. İkimiz de hissedece ğiz."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Başını öne eğdi. "Bu halimizle iyiyiz."

"Bunu yapmak istiyorum. Lütfen. Beni eğlendir. Hem zaten bana bir iyilik borcu var."

Başını salladı ve isteksizce, "Teşekkür ederim. Ama parasını ben ödeyece ğim."

"Hmm.

Görece ğiz."

Ödemeyecekti.

Bunu yapmak istedim.

Ona muhtemelen... hayır, kesinlikle ikisinin de iyi oldu ğundan emin olmak için o güvenlik kamerasına girece ğimi söylemedim. Ürkütücü olmak için değil, sadece içimi rahatlatmak istedim. CCTV'nin bir uzantısı gibi. Kendi kişisel koruması. Yirmi dört-yedi el altında.

"Onların peşinden gidiyorsun, değil mi?" diye sordu birden, sesi alçak ve ciddi ydi, nefes aldım.

"Evet. Ve onları polisten önce bulaca ğız."

Yüzünü bana döndü.

"Sonra ne olacak?"

"Sonra her şeyi yoluna koyacağım. Bir daha kimseye zarar vermeyecekler." Kaşlarını çatı ve onaylamaz bir tavırla başını salladı.

"Sonra polis seni tutuklar ve yıllarca hapis yatarsın. Buna değer mi? Hayatını mahvetmeye değer mi?" Bir seksen yapıp onunla aynı fikirde olmamı bekliyordu ve bunun beni biraz etkilediğini inkâr edemezdim. Ama böyle bir konuda karar verdiğimde, kararımı değiştiremezdim.

"İntikam almak için mi? Sana huzurunu geri vermek için mi? Ava'ya kötü adamların kazanamayacağını göstermek için mi? Evet. Evet, buna değer. Evet, buna değer. Çok daha azı için çok daha fazlasını yaptım."

Bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını tırnaklarını yemesinden ve bana bakmaktan kaçınırken oflayıp puflamasından anlayabiliyordum.

"Ne iş yaptığını bilmek istediğimi sanmıyorum. Karanlıkta kalsam daha iyi."

"Katılıyorum," diye cevap verdim. "Tek bilmen gereken güvende olduğun. Benimle her zaman güvende olacaksın."

Onları bırakmak istemiyordum ama misafirliğimi de fazla uzatmak istemiyordum. Hava karardığında, yarın güvenlik görevlisi geldiğinde onları göreceğime söz verdim. Ava'ya sarıldım, sonra gitmek için kalktım. Ama güvenlik ekibimizdeki adamlardan birine bir mesaj gönderip gece boyunca evi gözetlemeleri için bir nöbet listesi hazırlamalarını istemeden önce değil. İşimi şansa bırakmayacaktım.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Her şey için teşekkürler," dedi Jess beni kapıya kadar geçirirken.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Burada olmak istedim" dedim, sonra kapının önünde durdum ve dönüp ona baktım.

Yanaklarında buraya geldiğim zamankinden daha fazla renk vardı ve gözleri ışıltısını biraz olsun geri kazanmıştı. Bu bir başlangıçtı.

"Yarın görüşürüz gamzeli." Ona sııttım, sonra yanağından öpmek için öne doğru eğildim. Kendimi durduramadım ve bu bana dünyadaki en doğal şeymiş gibi geldi.

Yüzü çok yumuşaktı, vanilya kokusu ve onun kokusu yakınımda kalmak istememe neden oldu. Onu içime çekmek için. Benim gibi hissettiriyordu.

Küçük bir kahkaha attı, utancını gizlemeye çalışırken başı yere eğildi.

"Gamzeler mi?" Kirpiklerinin altından bana bakarken kaşlarını çatı. "Sanırım bu çok şirin."

Ona yakıştığını, sevimli *olduğunu* söylemek istedim ama bir sürüngen gibi görünmek istemedim, bu yüzden aptal gibi sııttım ve kapıyı açıp dışarı çıktım.

"Herhangi bir sorun olursa beni ara, tamam mı?" Beni onaylamasını bekledim, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anladığından emin olmak için gözlerim büyüdü.

"İyi olacağız... ama evet, sana ihtiyacımız olursa ararım." Bu benim için yeterince iyiydi.

"Yarın görüşürüz," dedim ve gitmek için döndüm.

Kapıda durdu, ancak ben içeri girdikten sonra kapıyı kapattı.

Araba.

Motoru çalıştırmadan önce, telefonumun ping sesini duydum ve mesajlarımı kontrol ettim. Adam'dan gelen bir mesajdı.

ADAM

Holmes için bir adresimiz var. Şimdi oraya gidiyoruz. Sana yerini gönderirim.

BEN

Yola çıkıyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

TYLER

Adam'ın kullandığı minibüsün yanına park **ettim**, diğerleri de içindeydi.

Camımı indirerek, "İçeride mi?" diye sordum.

"Hayır. Ama bu daha da iyi," dedi Adam. "İçeri girip onu bekleyebilir ve hiç beklemediği bir anda yakalayabiliriz."

Başımı salladım. "Kendimizi tanıtmanın en iyi yolu."

Araçlarımızdan indik ve kapüşonlarımızı yukarı çekerek arazinin arka tarafındaki ara sokağa yöneldik. Holmes ıssız bir yerde, yıkık dökük bir kulübede yaşıyordu. Etrafındaki tek şey tarlalar ve ineklerdi. Evde olduğu ve ziyaretçilerin geldiğini duyabildiği zamanlar için mükemmeldi. Etrafta çığlıklarını duyacak kimse yokken pusuya düşmek üzereyken o kadar da harika değildi.

Çit boyunca ilerledik, burada kurduğu güvenliği bozmamaya dikkat ettik. Ben yokken Will güvenlik kameralarına girmeyi ve sistemleri devre dışı bırakmayı başarmıştı. Ama böyle bir işte sizi başka nelerin beklediğini asla bilemezsiniz. Asla çok dikkatli olamazdınız.

Çitleri aştıktan sonra arka kapıya doğru ilerledik. Kilidi kırdım ve kendimizi içeri attık, her odayı kontrol ederek mekanın kesinlikle boş olduğundan emin olduk. Tatmin olduğumuzda,

oturma odasına gittik ve karanlıkta arka duvarın önünde durup bekledik.

Will, "Bu gece evde olsa iyi olur," diye fısıldadı.

"O lanet olası yüzünü gösterene kadar burada kalacağım. Ne kadar süreceği umurumda değil," diye karşılık verdim ve bunda ciddiydim. İntikam zamanı gelmişti.

"Bu adam hakkında başka bir şey biliyor muyuz?" Devon sordu.

"Sadece çeşitli çetelerle bağlantıları olduğunu biliyoruz," diye yanıtladı Adam. "Birkaç çetede parmağı var ama biraz yalnız biri. Bir sürü tanıdığı olan bir hiç. Bu gece onu dışarı çıkardığımızda özlenmeyecek bile."

Sonunda, bir arabanın ışıkları pencereden oturma odasına girdi ve durduğumuz yerin karşısındaki duvarı aydınlattı. Sonra ışıklar kayboldu ve bir arabanın kapısının kapanma sesini, ardından da çakıllı yolda ayak seslerini duyduk.

Adam dikkatle pencereden dışarı baktı ve bize "Yalnız" diye onayladı.

Sonra anahtar ön kapıya girdi.

Evine girdi, ayakkabılarını çıkarıp anahtarlarını masanın üzerine atarken bir şeyler mırıldandı. Oturma odasının kapısı açılıp ışıklar yandığında hemen harekete geçtik. Colton ve Will onu kollarından tutup yere yatırırken ben de kapıyı arkasından kapattım.

Zayıf bir direniş gösterdi ama şansın kendisine karşı olduğunu biliyordu; ne anlamı vardı ki?

Will ve Colton, soygunda benim üzerimde kullanılan kablo bağlarıyla onun ellerini arkadan bağladıktan sonra ayağa kaldırdılar, silah olup olmadığını kontrol ettiler ve tahta bir yemek sandalyesine oturtular.

"Kimsin lan sen? Ne istiyorsunuz?" diye sordu, bize hırlarken tükürükleri havada uçuşuyordu.

"Şimdi, şimdi," diye cevap verdi Adam, önünde durup kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Misafirlerini böyle karşılayamazsın." Başını yana eğdi. "Tekrar denemek ister misin, yoksa sana biraz terbiye mi vermem gerekiyor?"

Holmes dişlerini gıcırdattı, bir sonraki hamlesini düşünerek derin derin nefes alırken burun delikleri açıldı.

"Ne... istiyorsun?" diye sordu daha sakın ama hâlâ kırılmış ve öfkeli bir tonda.

"Bu biraz daha iyi." Adam öne doğru eğildi, yüzünü Holmes'un yüzüne dayadı ve ekledi, "O yüzden doğrudan konuya girmeme izin ver. Düzüşmekten nefret ediyorum." Adam'ın gözleri donuklaşmıştı. Bu adamın işini bitirmeye hazırdı. "Bize Brinton Malikânesi'ndeki banka soygununun isimlerini vereceksin."

"Brinton Malikânesi'ndeki banka soygunu hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye tükürdü Holmes ve Adam bir adım geri çekilip Holmes'un suratına yumruğunu indirdi, Holmes'un kafası yana savruldu ve burnundan kan sızmaya başladı.

"Seni uyarmıştım." Adam parmaklarını esneterek Holmes'a sırtıttı. "Sana biraz terbiye vereceğimi söylemiştim. Şimdi, yeniden başlayalım, olur mu? İsimler."

Holmes gözlerini ona dikti. "Size az önce söyledim. Herhangi bir soygundan haberim yok."

"O zaman hafızanı tazeleyeyim," dedim ve ilerledim. "Pazartesi sabahı, beş adam Brinton Manor'da bir banka soydu. O adamlardan biri öldürüldü. Kendi çetesi tarafından vuruldu. Ama aslında çetenin bir parçası değildi, değil mi? Biliyorum, çünkü içlerinden birinin seni dinlediği ve tavsiyenden sonra onu işe aldığı için pişman olduğunu söylediğini duydum." Şimdi öne doğru eğilip yüzüne vurma sırası bendeydi. "O yüzden saçmalamayı kes ve bana onun kim olduğunu söyle."

Yutkundu, gözleri bendeydi ama düşündüğünü, konuşup konuşmamayı merak ettiğini anlayabiliyordum.

"Bunu senin için kolaylaştırmama izin ver," diye devam ettim. "Bize o isimleri vereceksin. Ama onları senden almamızın ne kadar süreceği tamamen sana bağlı. Bütün gece vaktimiz var..." Getirdiği silahları masanın üzerine yerleştirmeye başlayan Devon'a dönüp baktım. "Ve oynayacak bir sürü silahımız var. Umarım acı eşiğin yüksektir dostum. Çünkü bu gece seni sonuna kadar test edeceğiz."

Devon yaklaşırken el matkabını açtı ve sonra hiç uyarmadan Holmes'un sol kalçasına bastırarak etini deldi.

Holmes çığlık attı, matkap kot pantolonunu, derisini ve kaslarını kesip kemiğe çarptığında bir vınlama sesi çıkararak koltuğunda sarsıldı.

"Fuuuuccckkkk!" diye bağırdı, acısından çılgına dönmüştü, yüzü bükülüp buruşurken ter döküyordu. Bayılmak üzere olduğunu düşündüm. Sanırım Devon da aynı şeyi düşündü çünkü matkabı çekti ve Holmes öne doğru yığıldı.

"Ben... bilmiyorum... hiçbir şey..." diye soluk soluğa çırpındı.

İstediğimiz cevap bu değildi ve biz de onun peşini bırakacak değildik.

"O zaman belki de onu kafandan çıkarıp kendimiz bulmalıyız," diye tısladım ve Colton bir adım öne çıkarak bana bir av bıçağı uzattı.

Başında durdum, bıçağı alnına bastırdım, derisini yavaşça kestim ve o anda, "Dur. Lütfen. Konuşacağım."

Durdum.

Konuşmadı.

Sadece nefes nefese kaldı.

Bıçağı tekrar kafasına bastırdım ve gözlerini sıkarak kapattı.

"Qu... Quaid," diye kekeledi. "Leon Quaid." Bu şerefsiz yüzünden kendimi kaybediyordum.

"Bunu zaten biliyoruz. Adı bütün gazetelere çıktı. Bize kullanabileceğimiz gerçek isimleri vermeye ne dersin? Haydi." Bıçağı daha sert soktum. "Saçmalamayı kes."

Will elinde bir penseyle yanıma geldi ve Holmes'un çenesini kavrayıp dişlerinden birine takabilmek için zorla açtı. Holmes Will'den kurtulmaya çalışarak başını şiddetle salladı ve "Konuşacağım. Konuşacağım. Lütfen."

Will'e bir an için geri çekilmesini söylemek için başımı salladım ve bekledik.

"Bana tanıdığım biri olup olmadığını sordular. Sert bir adam istediler. Ben de onlara Leon'u verdim."

"Kim? Kim istedi?" Üstüne gittim.

"Adını bilmiyorum." Will elindeki kerpetenle ilerleyince Holmes'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ona Hayalet diyorlar," dedi, kelimeleri karıştırarak.

"Dur tahmin edeyim, hiç görülmediği için mi?" Gözlerimi devirdim.

"Ne zaman ortadan kaybolacağını biliyor. Başkalarının da nasıl ortadan kaybolacağını biliyor," diye ekledi.

"Ve? Başka?" Ben ısrar ettim.

"İşte bu kadar. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım. Gerçek adını hiç kullanmaz. Ama işleri hallediyor. İnsanlar ona güvenir."

"Peki bu Hayalet'i nerede bulabiliriz?" Adam bir testere alıp havada çevirerek keskinliğini incelerken sordu.

"Siz onunla temas kurmazsınız, o sizinle temas kurar."

"Bu yeterince iyi değil." Adam ileri atıldı ve testereyi Holmes'un sağ bacağına dayadı. Sonra testereyi ileri geri hareket ettirmeye başladı, acı çığlıklarını duymazdan gelerek odaklandı ve sormaya devam etti: "Daha fazlasına ihtiyacımız var. Bize bir telefon numarası, adres, herhangi bir şey verin."

"The... İskoç çocuklar," diye bağırdı Holmes ve Adam'a durmasını söylemek için elimi uzattım.

"Konuş." Bekledim. Dört ve Beş numaraları kastettiğini biliyordum.

"Onlar kardeş. Rory ve Anton Brown. İşin içinde olduklarını biliyorum."

"Gördün mü..." Adam geri çekildi, sırtırken testeresinden kan damlıyordu. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

"Neredeler?" "Neredeler?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Saklanmaya gittiler." Adam testereyi tekrar kullanmaya hazır bir şekilde kaldırdı ve Holmes ağzından kaçırdı, "Ama anneleri Faraday Park'ta yaşıyor. Yirmi iki, Grange Crescent. Oraya gidersen, onları bulursun. Hayalet'e ulaşmanın anahtarı onlar. Ama tüm bildiğim bu." Konuşurken başını salladı. "Bildiğim tek isimler bunlar. Yemin ederim."

Ona inandım ve bize şimdilik yetecek kadar bilgi vermişti.

"Onu tutalım mı? Daha fazlasını biliyor olabilir mi?" Colton sordu ama Adam başını salladı.

"Bize yeterince bilgi verdi. Bu işi bitirelim."

Devon başını salladı ve bıçağıyla Holmes'un sandalyesinin arkasında durup boğazını kulaktan kulağa kesti.

Holmes guruldayarak öne doğru yığılırken kan serbest kaldı.

"Görünüşe göre Faraday Park'a bir ziyarette bulunuyoruz," dedi Adam. "Ama önce şu pisliği temizleyelim, olur mu?"

Birkaç saat sonra, izimizi kaybettirdiğimizden emin olduktan sonra evin arka kapısından çıktık. Adam cebinden bir çakmak çıkardı, alevi tutuşturmak için çakmağı çaktı ve koridora fırlatarak alevlerin serbest kalmasını sağladı. Evin her santimetresine benzin dökmüştük. Holmes'un cesedine de. Polis buraya geldiğinde, onlara yardımcı olacak tek bir DNA parçası bile kalmayacaktı.

Will, "Temizlenme zamanı," dedi ve ara sokağa, arabanın ve minibüsün park edildiği yere doğru ilerledik. Ateşin sıcaklığı sırtımızı ısıtıyordu. Camların kırılma sesi kulaklarımıza müzik gibi geliyordu.

Arabama binerken Adam, "Evde görüşürüz," dedi ve ben de başımı sallayarak uzaklaşmalarını izledim.

Ayrılmadan önce telefonumu kontrol ettim ve 'My Girls'ten bir mesaj aldığımı gördüm. Kalbim ağzıma fırladı ve bu gece ilk kez paniğe kapıldım.

Ne olmuştu böyle?

Ama mesajı açtığımda, Ava'nın Jess'in kucağında oturmuş, küçük pembe bir gecelik giymiş bir fotoğrafını gördüm. Sarı saçları kabarıktı ve her ikisinin de muhteşem yüzleri bana sırıtıyordu. Altında 'İyi geceler Tyler' yazıyordu. Ben de 'Tatlı Rüyalar' diye yazarken yüzümdeki sırıtışı engelleyemedim.

Bunu yapmamın sebebi onlardı. Tüm bunların anlamlı olmasının nedeni.

Onlar... her şeydi.

Yirminci Bölüm

TYLER

Ertesi sabah Jess'lere doğru yola çıktım. Uyandığımda yaptığım ilk şey ikisine de günaydın mesajı göndermek oldu, ardından da evin dışına yerleştirilmiş olan güvenliği arayıp bilgi aldım. Sessizdi. Ama onlar söz konusu olduğunda işimi şansa bırakamazdım.

Diğerleri Brown'ın annesinin yaşadığı evde keşif yapmak için Faraday Park'a gidiyorlardı. Bunu bensiz de yapabileceklerini ama bir şey olursa arayacaklarını söylediler. Onları yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissettim ama Jess'in evinde olmam gerekiyordu. Orada olmak istiyordum. Güvenlik şirketinin bugün onun evinde çalışmaya başlamasını ayarlamıştım ve neler olup bittiğini tam olarak bilmek istiyordum. Bu ve onun yanımda olması daha iyi hissettiriyordu.

Güvenlik şirketinin minibüsleriyle gelmesiyle aynı anda evlerinin önünde durdum.

Mükemmel zamanlama.

Dışarı çıktım, adamın elini sıktım ve sonra ön kapıya doğru ilerledim. Jess bizi pencereden görmüş olmalıydı çünkü ben kapıyı çalmaya fırsat bulamadan kapı açıldı.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu nefes nefese, etrafımda kamyonetten ekipmanlarını indiren adamlara bakarak.

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Koridora çıktım, alnından öptüm ve bunun onu nasıl kızarttığını görünce gülümsedim.

Demek alın öpücükleri tutmuştu. Not aldım.

"Bu sana dün bahsettiğim güvenlik şirketi. Evde çalışmaya başlamak için buradalar."

"Bu kadar erken geleceklerini düşünmemiştim."

Eve girebilmeleri için kapıyı aralık bıraktı ve Ava'nın kahvaltı masasında oturmuş mısır gevreğini yediği mutfığa kadar beni takip etti.

"Sana söylemiştim," dedim omzumun üzerinden. "Bana bir iyilik borçları vardı."

"Büyük bir iyilik olmalı," diye mırıldandı ama cevap vermedim. Ona polis dosyalarını hacklediğimi ve onlar için başka yasadışı şeyler yaptığımı söylemek muhtemelen pek hoşuna gitmeyecekti. Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyiydi.

Bunun yerine Ava'nın oturduğu yere doğru yürüdüm, ağzında Coco Pops ile bana bakıyordu.

"Tyler!" diye ciyakladı yutkunduktan sonra, ama sonra yüzü düştü ve yanımdan geçerken mutluluğunun yerini saf bir panik ifadesi aldı.

Döndüğümde iki güvenlik görevlisinin mutfığa girdiğini gördüm ve neden paniklediğini hemen anladım.

Çömeli kollarımı ona doladım ve "Sorun yok prenses. Bu adamlar benim arkadaşlarım. Korkmana gerek yok. Evine bazı özel kameralar yerleştirmek için geldiler."

"Tamam," diye fısıldadı bana ve sonra kaşlarını çatarak sordu, "Fotoğrafımızı mı çekecekler?" Alçak sesle kıkırdadım ama gözleri annesinde kaldı, iyi olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Onlar o tür kameralar değil," diye cevap verdim, onu sakinleştirmek için yanağını okşadım. "Bunlar güvenlik kameraları, muhtemelen kreşte kullandıklarınız gibi."

Bunu söylediğimde neşelendi, çünkü biraz daha anlamıştı. "Yani kapıda kimin annesinin ya da babasının beklediğini görebiliyorsun?" diye haykırdı.

"Aynen öyle."

Bu açıklamadan memnun görünüyordu ve Coco Pops'larını tekrar yemeye başladı, süt çenesinden aşağı damlarken bana sırtıttı. Sildim, sonra ayağa kalktım ve Jess'e baktım.

"Eğer bu hoş değilse," dedim ona. "Onlara gitmelerini söyleyeceğim. Seni üzmemek istemem." Ama gerçekten hayır demesini umuyordum. CCTV'nin kurulmasını gerçekten istiyordum, böylece ikisine de göz kulak olabilecektim. Onların güvenliği üzerinde kontrol sahibi olmam gerekiyordu. Neler olduğunu bilmemenin bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyordum.

"Hayır, sorun değil. Bizi hazırlıksız yakaladın," dedi ve dolaptan bir kâse daha çıkarıp Ava'nın karşısındaki masaya koydu. "Bu yaptığın çok hoş bir şey Tyler. İkimiz de gerçekten minnettarız. Teşekkür ederiz. Şimdi otur ve seni beslememe izin ver."

Birlikte kahvaltı ettik, sonra da güvenlik ekibiyle birlikte birkaç saat geçirdik, evi didik didik inceledik, zayıf noktaları ve yeni kilitlerin ve güvenlik önlemlerinin takılabileceği yerleri belirledik. Evin önüne ve arkasına CCTV yerleştiriliyordu ve Jess'in duyamayacağı bir yerdeyken oturma odasına da erişebilecek bir şey kurmasını söyledim.

Sonra delme işlemi başladı ve Ava televizyondaki çizgi filmlerini duyamadığı için sızlandı. Ben de ikisini de dondurma yemeye götürmeyi teklif ettim.

Yirmi dakika sonra üçümüz kasabadaki bir tatlı dükkanında özel bir kabinde oturuyorduk. Ava her şeyi sipariş etti: kurabiye hamuru, knickerbocker glory ve hepsini yıkamak için çilekli milkshake. Jess ona bunu yapamayacağını söyledi ama ben Jess'e "Sorun değil. Bırak istediğini alsın. Bu benim ikramım."

Jess bana bilmiş bir bakış atarak, "Eve dönerken arabanın arkasında kusarken bunu söylemeyeceksin," diye karşılık verdi ama umurumda değildi. Bununla başa çıkabilirdim. Daha kötülerini de temizlemiştim.

Jess muzlu dondurma sipariş etti, bense sadece vanilyalı dondurma ve kahve istedim.

"Vanilyalı mı?" Garson kız siparişlerimizi aldıktan sonra masamızdan uzaklaşırken Jess kaşlarını çattı. "Seni hiç vanilyalı seven biri olarak düşünmemiştim."

"Benim vanilyalı bir yanımla yok, ama bunu kendin keşfedeceksin," dedim, kelimeler sanki bana adımı sormuş gibi doğal bir şekilde döküldü.

Jess kızardı ve siparişimizi çoktan vermiş olmamıza rağmen okumak için menüyü eline aldı. Utanmaya başlamasını çok sevimli buldum.

"Bunu benden saklanmak için mi kullanacaksın?" Ben sırtıttım, o da sırtışını bastırarak hafifçe indirdi. Ava garsonun verdiği etkinlik kâğıdını boyamakla meşguldü ve konuştuklarımızdan tamamen habersizdi.

"İstesem bile senden saklanabileceğimi sanmıyorum," dedi menüyü yerine koyup gözlerini bana dikerek.

Masanın karşısında otururken ona hayatı hakkında sorular sormak istedim. Ava'nın babasına ne olmuştu?

Şimdi neredeydi?

Endişelenmem gereken biri miydi?

Kafamda bir sürü soru dönüp duruyordu ama onları sormadım. Ava'nın yanında bunları dile getirmek doğru gelmiyordu.

Onun yerine dirseklerimi masaya koydum, çenemi ellerime yasladım ve sordum: "Boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlanırsın? Bana Jess Porter'ın boş zamanlarından bahset."

Jess güldü.

"Boş zaman mı? O da ne demek? Ben bekar bir anneyim.

Gecelerim yok

kapalı."

"Bir şeyler yapmalısın." Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdım ve bekledim.

Bir şey için, herhangi bir şey. Tüm bunların altında kim olduğuna dair küçük bir külçe.

"Hayır," diye cevap verdi. Yanıtında pişmanlık ya da olumsuzluk yoktu ama başını eğdi ve masadaki çatal bıçak takımını ve peçeteleri yeniden düzenlemeye başladı. Kendini huzursuz hissettiği belliydi ve bunu bilmek içime sinmiyordu.

"Jess, kendine zaman ayırmalısın," dedim sessizce, kaşığının pozisyonuyla uğraşırken eline dokunmak için masaya uzandım.

Ama ben ona ulaşmadan elini masadan çekti ve kucağına koydu, iç çekerek pencereden dışarı baktı. "Bu değil

Onu terk etmek için doğru zaman. Şimdi olmaz. Tüm bu olanlardan sonra olmaz."

"Tam zamanı," dedim ama aslında ne demek istediğini anlamıştım. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. "Hayat devam ediyor Jess," diye ısrar ettim, kendimi sahtekâr gibi hissetmeme rağmen.

Bu kızları aklımdan çıkaramıyordum. Onları görmeden bir gece geçirmeye dayanamıyordum. Eğer Jess kız kıza bir gece geçirseydi, muhtemelen kıskançlıktan çıldırırdım.

"Biliyorum," diye fısıldadı, sonra ayağa kalktı, bana gülümserken tüm olumsuz düşüncelerden sıyrıldı.

"Annen Ava'yı bir gece misafir eder mi?" diye sordum. Resmini boyarken Ava'ya baktım, kendi dünyasında kaybolmuş bir şekilde mırıldanıyordu. "Ava büyükannesini görmeyi çok seviyor, bunu bana kendisi söyledi."

Ava bana bakıp başını salladı, sonra boyamaya devam etti ve bizi konuşmamız için yalnız bıraktı.

"Bence büyükannemden gece vardiyasına kalmasını istemeliyiz," dedim. "Bir gece izin yapmayı hak ediyorsun, Jess."

Jess iç çekti. "Eğer bir gece iznim olsaydı, muhtemelen onu uyumak için kullanırdım." "İki gece izin o zaman." O kadar kolay pes etmeyecektim.

"Annemin bir spa gününe ihtiyacı var," diye ilan etti Ava etkinlik kağıdına bakarken, az önce tamamladığı bölümdeki çizgilerin renginin solmasına yüzünü buruşturarak.

Jess kıkırdadı. "Bir spa *saati* daha gerçekçi olurdu."

"Saat, gün, gece," diye belirttim. "Ne kadar uzun olursa olsun, bir şeyleri çözmemiz gerekiyor." Ava'yı dürtmek için masanın üzerinden uzandım. Söylediklerimin ne anlama geldiğini gerçekten anlamadığını biliyordum, bu yüzden onu bildiğim tek yolla hazırlıyordum. Jess'i gözünün önünden ayırmaktan hoşlanmıyordu ama ben onun yeniden güvenmeyi öğrenmesini istiyordum. İkisinin de zamana ihtiyacı vardı. "Annen bir ikramı hak ediyor, değil mi?"

Ava başını salladı. "Annem ikramları sever. İkimiz de severiz."

"Ve bugün, bu ikiniz için bir ikram. Ama bazen annenin kendi başına bir ikrama ihtiyacı olur," diye tekrarladım.

Ava sadece mırıldandı ve resmini bitirmeye geri döndü ama tohum ekilmişti. Bunu anlayabiliyordum.

Jess'e baktım, hafifçe gülümsedi ve sonra başını eğdi. "Belki," dedi nefesinin altından.

"Kesinlikle," diye cevap verdim.

"Garsonun dediği gibi resmimi yarışma kutusuna koyabilir miyim?" Ava memnun bir sırtıyla arkasına yaslanırken konuyu değiştirerek sordu.

"Elbette tatlım. Üzerine adınızı ve bilgilerinizi yazayım, sonra yukarı çıkarız," dedi Jess, kâğıdı alıp arkasına yazarak.

Ama Ava dönüp bana baktı ve "Tyler'ın seninle evlenmesini istiyorum" dedi.

Ben."

Jess konuşmak istedi ama o daha konuşmadan ben "Sorun değil" dedim.

tartışmak. "Hadi prenses. Kazanan resmi tezgâhın üzerindeki kutuya koyalım."

Kabinden kayarak çıktım ve Ava'nın oturduğu yerden kalkmasını bekledim. Sonra küçük elini benimkinin içine soktu ve bana gülümsedi, diğer eliyle de resmini tutuyordu.

"Gerçekten kazanacağımı düşünüyor musun?" diye fısıldadı, sanki çok yüksek sesle konuşup uğursuzluk getirmek istemiyormuş gibi.

Bunu yapmazsa dükkânı yakacağımı söylemek istedim ama ona bilmiş bir bakış attım ve "Gördüğüm en iyi film" dedim. Sevilmeyecek ne var? Her yerinde kazanan yazıyor."

Giriş kutusunun bulunduğu tezgâha yaklaşırken, birincilik ödülünün ne olduğuna baktığımdan emin oldum - bir Lego seti. Bunu aklımda tutarak, Ava'nın kâğıdı iyi şans getirsin diye öper gibi öpmesini, sonra parmak uçlarında durup kutuya atmasını izledim.

Yanımızdaki bir kadının "Küçük kızın tıpkı sana benziyor," dediğini duydum ve nasıl cevap vereceğimi bilemeden ona bakakaldım. Onun benim olmadığını kabul etmek hoşuma gitmiyordu.

Sonra belli bir şekilde hissederek, "Teşekkür ederim," diye ağızımdan kaçırdım. Gurur, belki? İnsanların onun benim küçük kızım olduğunu düşünmesi hoşuma gidiyordu, çünkü öyle hissediyordum.

Ava'ya baktım ve o da elimi tutarken bana gülümsedi. Ama tek kelime etmedi.

Sonra bir adam kadının yanına geldi ve onu uzaklaştırmak için elini dirseğine koydu. Kaşları çatıktı ve gözleri sürekli kadından bana bakıyordu.

Onlar uzaklaşırken, adamın nefesinin altında mırıldandığını duydum: "Ona ne dedin? Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kız arkadaşı, karısı, her kimse, benim gibi biriyle konuştuğu için mutlu değildi.

Bir hırsızla.

Kötü bir adamla.

Ama umurumda değildi. Çünkü söylediği şey beni harekete geçirmişti.

Ava'nın benim olduğunu düşünüyordu ve hiçbir şey bunu benim için mahvedemezdi.

O akşam, güvenlik firması Jess'le her şeyi gözden geçirdikten ve bana tüm güvenlik kameralarına erişim şifrelerini gizlice verdikten sonra birlikte kanepeye oturduk. Ava aramıza sıkışmıştı ama yorgunluğuyla savaşıyor esnemeye devam ediyordu.

"Neden yukarı çıkıp pijamalarını giymiyorsun?" Jess ona sordu. "Sen yorgun bir kızsın Ava. Yatağa ihtiyacın var. Yukarı gelip sana masal okuyacağım."

Ama Ava ağzından kaçırdı, "Hayır! Yorgun değilim." Bir esnemeyi daha bastırıyordu.

Ona yan gözle baktım ve dedim ki, "Ben yorgunum. Birazdan gitmem gerekiyor. İkiniz de biraz dinlenin."

"Ama ben gitmeni istemiyorum," diye inledi Ava.

"Peki ya..." Jess'e baktım ama devam etmeye karar verdim. "Sana bir masal okusam, sonra da annen seni yatırsa? Bu nasıl bir uzlaşma?"

Ava başını çevirip annesine baktı.

"Tyler bana bir hikaye okuyup beni yatırabilir mi?" diye sordu, yavru köpek gözleriyle annesine yalvarıyordu.

Jess iç geçirdi, bana baktı ve sonra başını salladı. "Olur. Ama sadece bir hikâye. Ve Tyler'dan sonra seni ben yatıracam. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Ava sırtıttı ve henüz yere değmeyen bacaklarını tekmeledi.

"Tamam, hadi bakalım. Git ve pijamalarını giy. Hazır olduğunda Tyler gelecek."

Ava yumruğunu havaya kaldırdı, sonra koltuktan fırladı, merdivenleri koşarak çıktı ve bize doğru bağırdı, "Hazır olduğumda sizi arayacağım."

Jess zamanı özür dilemek için kullandı, sanki Ava'ya masal okuyup yatağına yatırmak zor bir şeymiş gibi. Gerçekten öyle değildi. Ona söyledim ama yine de telaşlandı. Ava üst kattan, "Ben hazırım," diye bağırdığında, ayağa kalkıp merdivenleri çıkarken yüzümdeki sırtışı engelleyemedim.

Üzerinde pembe ahşap harflerle 'Ava' yazan kapıyı açıp içeride durdum ve etrafıma bakındım.

Ava odasında yere oturmuş, istediği kitabı bulmak için kitaplığına bakarken, "Vay canına, burası çok pembe bir yatak odası," dedim.

"Pembe benim en sevdiğim renk," diye açıkladı seçtiği kitabı çekip çıkarırken.

"Hiç tahmin etmezdim."

Yatağının kenarına oturdum ve o da pembe domuz pijamalarıyla zıplayarak yanıma geldi.

"Ne okuyoruz?" Küçük tombul elleriyle tuttuğu kitaba bakarak sordum.

"En sevdiğim kitap, '*Room on the Broom*'. İçinde cadı ve tüm hayvanların olduğu kitap. Annemin yaptığı gibi özel sesler çıkarabilir misin?"

Sanki hayatımın performansına hazırlanıyormuşum gibi boğazımı temizledim ve "Elimden geleni yaparım. Ama annem kadar iyi olacağımdan emin değilim."

Ava yanıma yerleşti ve ben de tüm gücümü o seslere vererek hikayeyi okumaya başladım. Ava başını omzuma yasladığında, hissettiklerim yüzünden neredeyse okumayı bırakacaktım. Kolumu ona doladım, başının üstünü öptüm ve sonra devam ettim.

Sonunda Ava, yatma zamanı rutinini çizmek için yapabileceği her türlü hileyi kullanmaya başladı, son desendeki çiçekleri saydı

Sonra bana başka bir hikâye seçip seçemeyeceğini sordu. "Annem bir tane dedi ve biz her zaman annemin dediğini yapmalıyız.

diyor," diye hatırlattım ve yüzünü buruşturdu ama benimle tartışmadı.

Ayağa kalktım, kitabı yatağının başucuna koydum ve içine girmesi için yorganı geri çekmeye başladım.

Uzanırken o tatlı sesiyle "Tyler?" diye sordu.

"Evet, prenses?" Onu pembe yorganıyla örterek cevap verdim.

"Bugün dondurmacıda, kutuya resmimi koyduğumuzda, o kadın senin bana benzediğini söyledi."

Yutkundum, ağzından ne çıkacağından emin değildim. Bana baktı, bir şey söylememi beklerken küçük kirpikleri dalgalanıyordu.

"Evet, öyle yaptı," dedim, bunun son olacağını düşünerek.

"Bu şu anlama mı geliyor..." Durdu, sonra daha kısık bir sesle ekledi, "Sen benim gerçek babam mısın?"

Kendimi kamyon çarpmış gibi hissettim. Midem bulandı ve sorduğu şeyi düşünmek için bir an durdum. Yalan söylemek istediğim için değil, gerçek canımı yaktığı için.

Tekrar yatağının kenarına oturdum ve konuşmadan önce derin bir nefes aldım.

"Babanı tanımıyorum. Sen ve annen için burada olmadığını biliyorum." Kelimelerimi dikkatle seçerek yutkundum. "Ve bu ikiniz için de adil değil." Büyük mavi gözleriyle bana baktı, sanki her şeyi düzeltecek bir şey söylememi bekliyordu. Duymak istediği sözleri söylememi. Ben de içimden geldiği gibi konuştum. Tek yapabildiğim buydu.

"Biliyor musun? Keşke senin baban olsaydım. Bence sen tanıdığım en güzel, en nazik, en komik, en inanılmaz yetenekli küçük kızsın. Ve ne zaman senin yanında olsam, beni çok mutlu ediyorsun. Eğer senin baban olsaydım, dünyanın en şanslı babası olurdum."

Başını salladı ama gözlerinden hayal kırıklığının aktığını görebiliyordum. "Ve sadece sahip olduğun tüm harika insanları düşün

Hayat," diye devam ettim, onun moralini düzeltmeye çalışarak. "Anne, büyükanne, Toby Amca."

"Toby amcamı tanıyor musun?" diye sordu heyecanla, onu yatırmaya çalıştığım yatakta doğrulup otururken.

"Tanıyorum."

"Çok komik biri." Kendi kendine kıkırdadı.

"Öyle," diye kabul ettim, adamı tanımıyor olmama rağmen. "Ve senin de benim."

"Benim bir babam yok ama bir Tyler'ım var" dedi ve eğer ben o anda ona dünyayı verebilseydim, verirdim. "Her zaman."

Gülümsedim ve yatağın öbür ucuna uzanıp onu yastık. İşte o zaman onu gördüm. Soygun sırasında ona verdiğim anahtar yastığın altında saklıydı. Onu aldım ve elimde tuttum. "Her gece yastığının altında bununla mı uyuyorsun?" diye sordum.

Ava'nın gözleri kocaman oldu. "Geri vermek zorunda mıyım?"

"Tabii ki hayır. Ama artık güvende olduğunu biliyorsun, değil mi? Sana kötü bir şey olmayacak."

İçini çekti ve ben de oturup bana açılmasını bekledim.

"Bazen," dedi sessizce. "Kötü rüyalar görüyorum. Ya da kafamın içinde onları, kötü adamları düşünüyorum ve geri geleceklerinden korkuyorum."

"Gelmeyecekler. Sana söz veriyorum."

"Ama yine de kafamda onları görüyorum. Onları orada istemiyorum, sadece geliyorlar."

"Bu yüzden mi anahtarı kullanıyorsun?"

"Kesinlikle." Her şey mantıklıymış gibi başını salladı. Ve üç yaşındaki zihninde anlamlıydı. Bu bir dikkat dağıtmaydı. Ve belki bir gün, bu oyalanmaya artık ihtiyacı olmayacaktı. Ya da belki de bunu aşmasına yardımcı olacak biriyle konuşması gerekecekti. Her iki durumda da, onun için burada olacaktım. İkisi için de.

İçini rahatlatmak için anahtarı yastığının altına geri koydum ve ona, "Bir dahaki gelişimde sana anahtarı içinde saklayabileceğin bir şey getireceğim. Seveceğini düşündüğüm bir şey."

"Hediye mi?" diye sordu, gözleri parlayarak.

"Sayılır. Özel bir şey."

Yorganının altına sokulurken yüzü aydınlandı.

Eğildim ve başını öptüm.

"İyi geceler, prenses."

"İyi geceler, Tyler."

Yatağının yanındaki lambayı kapattım ama o, "Aşağıda bir gece lambam var. Onu takabilir misin? Onsuz uyuyamıyorum."

"Elbette prenses," dedim ve eğilip lambayı yaktım. Sonra yavaşça odasından çıktım. Ama kapıyı açtığımda, "Bugün babammışsın gibi davranmak hoşuma gitti" diye fısıldadığını duydum. Ve kalbimin ikiye ayrıldığını hissettim.

Ona bakmak için döndüm ama o çoktan yuvarlanmış ve uyumaya başlamıştı.

"Ben de," diye fısıldadım olabildiğince sessizce. "Ben de."

Bölüm Yirmi Bir

JESS

Elimde değildi. Onu yukarı kadar takip etmek zorunda kaldım, tabii ki onun haberi olmadan, sadece bunun bir parçası olabilmek için.

Ava'nın yatak odasının dışında durup onları dinlemedim çünkü ona güvenmiyordum.

Hayır. Dinledim çünkü

Dinledim çünkü birbirleriyle etkileşimlerini duymayı seviyordum. Çünkü onları bir arada görmek bana özel bir his veriyordu. Güvenli bir his.

Ve başka bir şey.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

Sanki iki kişilik küçük ailem kök salıyor, değişiyordu. Bu beni korkutuyordu ama heyecanlandırıyordu da.

Başımı kapıya yaklaştırmak duvara yaslandım ve Ava'nın en sevdiği kitabı seçtiğini duyabiliyordum. Tyler ona kitap okurken, tüm hayvanlar için özel sesler çıkarırken ve cadının bölümüne her geldiğinde kıkırdarken gülümsemem daha da büyüdü. Sevimli olmanın ötesindeydi. Kalbimi ısıttı ve bütün gün onların sohbetini dinleyebilirdim.

Ama sonra her şey değişti.

Ava tatlıcıda bir kadının Tyler'ı babasıyla karıştırdığından bahsetti ve ona öyle olup olmadığını sorduğunda kalbimdeki o sıcaklık bir anda söndü. Nefesimi tutarken göğsüm daraldı.

Zavallı kızım.

Ben ne yapmıştım?

Başından beri ona karşı dürüst olmalıydım. Kafası çok karışıklı.

Ona gerçek babası hakkında çok fazla şey anlatmayarak doğru olanı yaptığımı düşünüyordum. İyi bir adam değildi ama bunu bilmesini istemiyordum. Onu bir sır olarak saklamanın gerçeklerden daha iyi olduğunu düşünüyordum; ben hamileyken beni terk etmiş ve tüm ilişki boyunca beni aldattığı bir kızla İspanya'ya taşınmıştı. Ava doğduğunda ona söylemişim ve o da bana onunla bir daha iletişime geçmememi söylemişti. Umurunda değildi ve bu işe bulaşmak istemiyordu. O zamanlar beni tehdit etmiş, para için ona gelmeye çalışırsam, bana ya da Ava'ya zarar vereceğini ima edecek şekilde benimle ilgileneceğini söylemişti.

Onun gibi bir adamla ilişkiye girerek çok aptallık, çok körlük etmişim. Ama artık bunu değiştiremezdim. Sadece durumu en iyi şekilde değerlendirmeliydim, ki bunu yaptığımı sanıyordum. Ama burada, sahanlığımda durmuş, kızımın Tyler'a gizlice babası olup olmadığını sormasını dinliyordum.

Her şeyi berbat etmişim.

Gözlerimdeki yaşları tutarken ses çıkarmamaya çalıştım. Tyler'ın cevabı o kadar mükemmeldi ki ağlamak istedim. Küçük kızımı çok az tanıyordum ama onunla gerçek babasının asla konuşamayacağı kadar sevgi ve saygıyla konuşuyordu. Ve durumu bu kadar düşünceli ve hassas bir şekilde ele aldığı için minnettarlığın ötesindeydim. O kadar minnettardım ki, o duymasa da söylemem gereken sessiz bir 'teşekkür ederim'i ağızımdan kaçırdım.

Sonra Ava'nın anahtarı hakkında konuşmaya başladılar ve Tyler ona güvende olduğuna dair güvence verdi ve zaten parçalanmış olan sinirlerim tamamen paramparça oldu. Kendimi zor tuttuğumu, küçük ailemi bir balonun içinde tuttuğumu biliyordum, oysa belki de bu en iyi şey değildi. Belki de annemin önerdiği gibi Ava'nın biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı.

Tyler'ın iyi geceler dediğini duydum, sonra Ava'nın odasındaki ana ışığı kapattım ve panikledim, beni dışarıda sinsice onların anını dinlerken bulmasını istemiyordum.

Ben de döndüm ve sürünerek merdivenlere yöneldim. Yarı yolda, kendi evimde gizlice dolaşarak ne yaptığımı merak ettim. Dinlememde yanlış bir şey yoktu. O benim kızımdı. Burası benim evimdi. Benim ailemdi. Benim kurallarım.

Ama ben orada durup yukarı çıkmaya hazırlanırken, Tyler merdivenlerin başında belirdi.

"Annesinin ona iyi geceler öpücüğü vermesi için hazır." dedi ve ben de başımı salladım.

"Teşekkürler." Sonra onu görmeye giderken merdivenlerde yanından geçtim. Tyler aşağıya indi ve ben de gözlerimi kapadım.

Yarın başka bir gündü.

Daha iyi olmanın, daha iyisini yapmanın ve Ava'ya ihtiyacı olanı vermenin zamanı gelmişti. Ona iyi geceler öpücüğü verdikten sonra aşağıya indim ve

Tyler ön kapının yanındaki koridorda duruyordu.

"Bu gece için teşekkür ederim," dedim ve ekledim. "Bugün için teşekkür ederim. Her şey için."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diye cevap verdi. "Burada olabildiğim için mutluyum. Beni içeri aldığın için. İlk geldiğimde kapıyı suratıma çarpacağını düşünmüştüm."

"Şaka mı yapıyorsun? Asla kapıyı suratına çarpmam. Seni gördüğüme çok memnun oldum."

Alt dudağını ısırarak bir süre bana baktı ve sonra ne söyleyeceğinden emin değildim. Ama sonra kaşlarını çattı, başını salladı ve gitmek için kapıya doğru ilerledi. Ama açmak için kolunu kaldırdığında durdu ve arkasını dönüp bana doğru yürümeye başlamadan önce "Siktir et," dediğini duydum.

Avını yutmaya hazır, sinsi bir panter gibi hareket ettiğini görünce geri çekildim. Gözlerinde yanan kararlılık midemi bulandırdı ve içimde milyonlarca kelebeğin çılgınca çırpınmasına neden oldu. Sert vücudu beni iterek sırtımı arkamızdaki duvara çarpmama neden oldu. Sonra alnını benimkine dayadı ve gözlerimin içine baktı. Her şeyi gören bir bakış.

saçmalık, tam ruhuma. Kaçamadığım kavurucu bir bakış. Kaçmak istemedim.

"Bunu yapma," dedi alçak ve emredici bir sesle.

"Ne yapmak?" Nefes nefese cevap verdim, vücudunun sıcaklığı beni güçsüz ve muhtaç hissettiriyordu.

"Bunu. Kendinden şüphe et. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Hiçbir şeyden şüphe etmiyorum," dedim, o anda yalan söylediğimi biliyordum ama anlamamasını umuyordum.

"Beni kandıramazsın. Yüzünün her yerinde bu yazıyor."

Ellerini başımın iki yanındaki duvara koydu ve yüzünü indirerek daha da yaklaştı.

"Nerede o?" diye sordu ve kaşlarımı çattım, bu kadar kafa karıştırıcı olmasına biraz sinirlendim ama aynı zamanda kendimi tamamen tahrik olmuş hissettim.

"Kim nerede?"

"On dört yaşında, hiçbir şeye aldırmayan ve kendini savunan o kız nerede? Benim karşımda dimdik duran ve bana ne düşündüğünü söyleyen kız."

Dişlerimi sıktım, öfkem yüzeyimin altında kabarmaya başlamıştı. Beni sorgulamasından hoşlanmamıştım. Onu kendimden uzaklaştırmak istiyordum. Ama sonra, derin nefes almaya başladığımda, gözlerimi suçlayıcı bir şekilde ona dikerek, "Ah! İşte orada. Orada bir yerde olduğunu biliyordum."

"Bunu neden yapıyorsun? Neden şimdi?" Başımı eğdim ve ona dik dik baktım, yaşadığımız günden sonra neden benimle kavga etmeye çalıştığını anlamaya çalışıyordum.

"Çünkü yukarıda Ava'ya söylediğim her kelimeyi duyduğunu biliyorum. Çünkü ürkek ve tereddütlüsün. Doğru şeyi yapıp yapmadığını bilmiyorsun ve kendinden şüphe ediyorsun. Ama sana bir şey söyleyeyim. Yıllar önce tanıdığım kız, başkalarının ne düşündüğünü sikine takmazdı. O bankada başına gelenlerin kendisi ve küçük kızı için kurduğu hayatı mahvetmesine izin vermezdi. Çünkü o güçlüdür. O zamanlar bana nasıl haddimi bildireceğini ve beni nasıl dize getireceğini biliyordu. Ve eğer onu serbest bırakırsan ve her şeyi fazla düşünmeyi bırakırsan bunu hala yapabilir."

Bir an durdu, gözleri benimkilere dikilmişti.

"Jess, bu dünyaya bir kız getirdin... tek başına. Bu eve, bu hayata sahipsin ve Ava'yı üç yıl boyunca kimsenin müdahalesi olmadan büyüttün. Seçimlerin, onun için yaptıklarının hepsi doğrudu, çünkü bak ne kadar harika bir kız oldu. Ve bu senin sayende. Bunu siz yaptınız. Bu yüzden hikayendeki bir kırılmanın, bir boka yaramayan bir grup kar maskeli eziğin bunu mahvetmesine izin verme. İzin vermeyeceğim. Ama bu öfkeyi kendin için hissetmeni istiyorum. Kendinden iki kat büyük bir çocuğa karşı durup ona iğrenç bir hırsız diyecek kadar cesur olan o kızı oyuna geri çek. Sen bundan daha iyisin, Jess. Güçlüsün. Şimdi bunu göster. Dövüş. Üst kattaki kız için savaş. Kafanın içinde olup bitenlere karşı savaş. Ama en önemlisi, kendin için savaş. Çünkü sen yarım bir hayattan daha iyisini hak ediyorsun. Lanet olası dünyayı hak ediyorsun."

Kıpırdamadı, ellerini duvara dayayıp beni içine hapsetti.

"İyi geceler demek için iyi bir yol," diye soludum ve ellerini duvardan çekti, yüzümü ellerinin arasına alırken tam da benim alanıma girdi.

"Bana kalsa hiç iyi geceler demezdim," diye hırladı ve bana yırtıcı bakışları bacaklarımı güçsüzleştirdi.

Kendimi bir uçurumun kenarında durmuş, dönüp kaçmak mı yoksa kenardan atlamak mı gerektiğini düşünüyormuşum gibi hissettim. Ama ben bu kararı veremedim Tyler benim yerime verdi.

"İşleri aceleye getirmek istemiyorum Jess. Burada inşa ettiğimiz şey benim için çok şey ifade ediyor. Bunu mahvetmek istemiyorum."

Bana gülümserken başparmakları yanaklarımı nazikçe okşadı.

"Savaşacağım. Savaşıyorum," dedim kararlı bir şekilde ve çenemi kaldırarak ona baktım. "Kim olduğumu yanlış anlama. Nezaketimi zayıflık olarak algılama."

"Kesinlikle olmadığın tek şey bu Jess. Zayıf değilsin. Sadece yoldan çıktığını düşünüyorum. Tekrar yoluna girmene yardım edebilirsem, ederim."

"Her zaman kolay olmuyor," dedim kendimi açıklamaya çalışarak. "Ama elimden geleni yapıyorum."

Tyler başını salladı, yanağını okşadı ve bana öyle bir şekilde baktı ki, yıllardır özlediğim bir şekilde içim parladı ve ateşlendi.

"Öylesin," diye fısıldadı. "Ama her şeyi kendin yapmak zorunda değilsin. Yardım isteyebilirsin. Yardım etmek istiyorum. Bana ihtiyacın olursa buradayım. Her şey için."

Vücudu bu kadar yakınken, dudakları dudaklarımdan sadece bir fısıltı uzakta dururken nefesi yüzümü yelpazelerken, daha fazlasını istemek istedim. Elini tutup üst kattaki yatak odama çıkmak istedim. Vücudumda, kalbimde ve kalçalarımın arasında hissettiğim acıyı hafifletmeye nasıl yardımcı olabileceğini bana göstermesini istedim. Üç yılı aşkın süredir seks yapmamış bekâr bir anneydim. Bana yardım edebileceği pek çok yol vardı. Ama hiçbir şey söylemedim. Hareket etmedim. Sadece bekledim.

Sonra burnunu burnuma değdirmek için biraz öne eğildi ve ben de gözlerimi kapatıp onun kokusunun tadını çıkararak iç çektim. Olabileceklerin ipucu o kadar yakındı ki, neredeyse tadını alabiliyordum.

"Böyle sesler çıkarmaya devam edersen kendimi daha fazla tutamayacağım," diye fısıldadı.

"Kendini tutmana gerek yok," diye cevap verdim ve anında ağzını benimkine çarparak istediğini aldı. İkimizin de istediğini.

Acımasız ve güçlü bir şekilde başladı, emredici dudaklarıyla beni öperken başımı tuttu. Uzun zamandır hayalini kurduğum, nasıl hissettireceğini, tadının nasıl olacağını merak ettiğim dudaklar ve hayal kırıklığına uğratmadılar. Bir öpücükle beni büyülemişti.

Dili benimkine değdi ve öpücüğü derinleştirirken ağzımın içine doğru inledi. Ama sonra, ikimizin de başlangıçta hissettiği aciliyet kayboldu, yerini dillerimiz okşarken ve alay ederken, dudaklarımız birbirine doğru kıvrılıp kayarken bir hassasiyet aldı. Kollarımı kaldırdım, ellerim boynuna dolanırken o da ellerini önce kalçalarımın, sonra daha aşağıya, kırıma götürdü. Ona yeterince yaklaşmıyordum, daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını. Kırımı sıkarken kalçalarımı ona doğru salladım ve tekrar inleyerek beni daha yakına çekti.

Küçük koridorumun karanlığında, kendi yarattığımız bir cennette kaybolurken birbirimize sarıldık. Üzerimizdeki gücü beni onun içinde erimeye, onun bir parçası olmaya itiyordu. Her santimetrekaremi istila etmesini istedim. O lanet olası bir fatihdi ve ben mümkün olan her şekilde ona boyun eğmeye hazırdım. Bu anın bitmesini hiç istemiyordum.

Bir iç çekişle dudaklarını çekti ve yavaşça gözlerimi açtığımda onu bana şaşkınlıkla bakarken buldum.

"Seni uzun süre bekledim," dedi. "Ama beklediğime değdin."

Nefes nefese, "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordum. O da hafifçe kaşlarını çatı. "Her zaman doğru şeyi nasıl söyleyeceğini nasıl biliyorsun?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. Bir süre sonra ekledi: "Ama seninleyken kelimeler, duygular, hepsi orada oluyor."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Bunu söyledikten sonra zaten muhtaç olan bedenim onu arzuladı. Ama sonra başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve bana, "Cumartesi. Annenden bu gece Ava'yı almasını iste ve Cumartesi günü seni dışarı çıkaracağım. Tartışmak yok."

Başka zaman olsa itiraz ederdim ama hâlâ büyüüne kapılmış bir şekilde başımı salladım ve "Tamam" dedim.

Öne doğru eğildi ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurduktan sonra, "Fikrimi değiştirmeden ve bir daha asla ayrılmadan önce gitmem gerek" dedi. Sonra geri çekilerek bana sert bir bakış attı ve hatırlattı: "Kapıyı kilitle. Alarımın kodunu ayarla. Ve iyi uykular anne. Sabah geleceğim."

Kapıyı açtı ve çıkarken omzunun üstünden bana öldürücü bir gülümseme fırlattı. Sonra patikadan karanlığa doğru ilerledi.

"İyi geceler Tyler," diye seslendim geceye, bir yanım fikrini değiştirip geri dönmesini umuyordu.

"Tatlı rüyalar, güzelim," diye karşılık verdi.

Ve sonra arabasına bindi.

Ön kapıyı kapattım, gülümserken kapıya yaslandım ve sonra kendi kendime güldüm.

Kahretsin, bu yıllardır başıma gelen en ateşli şeydi.

Ama Cumartesi?

Bunun daha da ateşli olacağını biliyordum.

Ava'nın iyi olması ve büyükannesinin yanına yerleşmesi için dua ettim. Ama sonra Tyler haklı çıktı. Hayatımızı yeniden rayına oturtmam gerekiyordu ve Ava'ya güvenini geri vermek bu listenin en başında geliyordu. Annemin yanında iyi olacaktı. Buna bayılırdı. Fazla düşünmeyi bırakmalı, onun için bir danışmanlık ayarlamalı ve hayatına devam etmesine yardım etmeliydim. Bir şeyler yaşamıştık, ama eninde sonunda diğer ucundan güçlenerek çıkacaktık. Başka türlü olmasını istemezdim.

Ayrıca Tyler yanımızdayken her şeyin yoluna gireceğini de biliyordum.

Yirmi İkinci Bölüm

TYLER

Kendimi dünyanın tepesindeymişim gibi hissederek arabama bindim ve tek yaptığım günlerdir istediğim gibi Jess'i öpmekti. Ergenlik çağındaki halime karşı dürüst olursam, belki daha da uzun. Ama telefonumun cebimde titrediğini hissedip onu çıkardığımda ruh halim çok çabuk değişti.

Birden fazla cevapsız arama ve Adam'dan bir mesaj vardı.

ADAM

Sana ihtiyacımız var. Depo.

Bu gece bir şeyler olacağını hissetmiştim. İçgüdülerimi dinlemeliydim. Anında asker moduna geçerek cevabımı yazmaya başladım.

BEN

Yola çıkıyorum.

Bizim depo oldu karşısında Kasaba, üzerinde a kullanılmıyor, yıkık dökük bir sanayi sitesi. Yakınlarda hiç ev yoktu ve kimse

araziye hiç girmemiştik, bu yüzden bizim için mükemmeldi. Daha önemli işlerimizi yapabileceğimiz özel bir yer.

Yoldan saptım ve çukurlarla dolu ve çöplerle dolu engebeli bir patikaya girdim. Nadiren kullanılan bu yol beni depomuza götürecekti. Sonuna ulaştığım da minibüsümüzün yanına park ettim ama dışarıda kimse yoktu. Burası ıssız ve karanlıktı, yapmak üzere olduğumuz şey için ideal bir ortamdı. Kardeşlerim zaten içerideydi. Umarım bensiz başlamamışlardır.

Arabadan çıktım, yalnız olduğumdan emin olmak için etrafıma bakındım, sonra deponun kapısına yöneldim, cebime koymadan önce telefonumu son bir kez kontrol ettim ve kapıdan içeri girdim.

İçeri doğru ilerlerken, boğuk acı çığlıklarını ve kardeşlerimin alçak, tehditkâr seslerini duyabiliyordum. Ana odaya girdiğimde, kollarından zincirlerle tavana asılmış iki adam gördüm, ayakları çimento zemini sıyrıyordu ama sadece sıyrıyordu. Ter içinde kalmış ve kan sıçramış yüzlerini tanıyamadım ama tanımama da gerek yoktu. Kim olduklarını zaten biliyordum.

Brown kardeşler. Dört ve beş numaralar.

İkisi de kot pantolon giymişti ama hepsi bu kadardı ve çıplak gövdelerinin durumuna bakılırsa arkadaşlarım partiyi başlatmak için birkaç kırbaç ve kamçı yemişlerdi bile.

"Bensiz başlamışsınız," dedim Adam'ın yanına doğru ilerleyerek.

"Başladık. Ama en azından sensiz bitirmedik," dedi Colton sırtarak ve bıçağını havaya fırlatarak, lanet olası bir sirkte numaralar yapan bir palyaço gibi yakaladı. Cehennem sirkinde.

"Ne oldu?" Adam'a dönerek sordum.

"Şanslıydık," diye cevap verdi Adam, asılmış adamlara bakarak. "Çünkü bu ikisi lanet olası moronlar. Onları birkaç saat önce annelerinin evinden çıkarken yakaladık."

Will, "Turnayı gözünden vurduk," diye ekledi ama Devon sadece ofladı.

"En yakın polis karakoluna gidip teslim olabilirlerdi. Daha hafif bir cezayla kurtulabilirlerdi.

Onlar. Bizde öyle bir şans yok. Bundan en iyi şekilde yararlanacağız."

"Ama kendini ele vermenin neresi eğlenceli?" Colton sırttı. "Kovalanmak çok daha iyi. Gerçekten kan pompalanmasını sağlıyor, biliyor musun?"

Colton dilini çıkardı, bıçağının ağzını bir ucube gibi yaladı ve başını eğip iki adama bakarak inledi.

"Ama Holmes yere yattıklarına yemin etmişti," dedim, bu olayın nasıl geliştiğine pek inanamayarak. "Ortalık yatışana kadar saklanacaklarını söylemişti."

"Buna sadık kalacaklarını düşünürdünüz, değil mi?" Adam cevap verdi. "Ama görünüşe göre bu ikisi o kadar aptalmış ki buradan çıkış biletlerini yeterince erken almamışlar. Görünüşe göre yarın gidiyorlarmış. Ve şu ana kadar toplayabildiğimiz kadarıyla çetenin geri kalanı çoktan ülkeyi terk etmiş. Ya da bu ikisi öyle diyor. Ama ağızlarından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmiyorum. Bu yüzden sana burada ihtiyacımız var. İşleri biraz hızlandırmamız gerekiyor."

Ne demek istediğini biliyordum. Konuşmuyorlardı. Yöntemlerin yoğunlaştırılması gerekiyordu. İşler çirkinleşmek üzereydi.

Açıklığa kavuşturmak isteyerek, "Peki, açıklar mısınız?" diye sordum. "Bir ve Üç numaralar hakkında bir şey söylediler mi?"

"Üç'ün Portekiz'de olduğunu söylediler. Adını hatırlayamamaları komik gerçi. Peki ya Bir? Evet, Hayalet'i biliyorlar, ama o kadar zor yakalanıyor ki, onun hakkında bildikleri tek şey bu... kod adı. Ki bu da saçmalık. Biz de biliyoruz, onlar da biliyor. Ve bu gece bize her şeyi anlatacaklar, beyinlerinden kendim kesip çıkarmak zorunda kalsam bile."

Diğerlerinin elinde bıçaklar, lastik demirleri ve palalar vardı, hepsi de sorgulamaya devam etmeye hazır. Odanın köşesine doğru yürüdüm ve ucu kıvrık bir kasap bıçağı aldım. Dilimlemek ve kesmek için mükemmeldi. Sonra iki adamın önünde durmak için yürüdüm. Ama onlar benim için adam değildi. Onlar Jess ve Ava'yı rehin alan hayvanlardı. Beş Numara, İki Numara'nın elinde telefon olan genç adamı öldürmesine yardım etmişti. Dört Numara tepemizde dikilmiş, iki kızımın tehdit altında hissetmesine neden olmuştu. Bu iki hayvan, ben bankanın ortasında yere diz çökmüşken silahlarını bana doğrultmuştu.

Masum rehineleri kaçış minibüslerine binmeye zorlamışlar, onları korkutmuşlar, işkence etmişler, sonra da lanet hayvanlar gibi yolun kenarına bırakmışlardı.

Bu gece burada her ne olduysa, bunu hak etmişlerdi.

Bunu incittikleri ve öldürdükleri masum insanlar için yapıyorduk.

Bunu intikam için yapıyordum. Kızlarım için.

İlk adama doğru yürüdüm, bana meydan okurcasına bakarken gözlerim onunkileri delip geçti.

"Sen hangisisin?" Başımı eğip konuşmasını bekleyerek sordum.

Konuşacağını sanmıyordum ama yutkundu, başını yana çevirdi ve kanlı tükürüğünü yere tükürdü. Sonra kendine özgü İskoç aksanıyla "Siktir git" dedi.

Bıçağımı kaldırıp boynuna dayadım ve ucunun derisine girdiği yerden sızan kan damlasını izledim. "Tekrar deneyelim, olur mu? Kim? Lanet olsun. Sen kimsin?"

Homurdanarak burnundan nefes alıp verirken çenesi titredi, sonra bıçağı boğazına daha sert bastırdığımda, "Ro... Rory."

"Rory?" Tekrarladım, tıslayıp dişlerini göstererek başını benden uzaklaştırmaya çalışırken bıçağım daha derinlere saplanıyordu. "Peki sen kaç numaraydın?"

Hemen cevap vermedi, ben de bıçağımı hareket ettirdim, ucunu tam kalbinin üzerine yerleştirdim, hafifçe ilerledim ve onu konuşuracak kadar baskı uyguladım.

"Ben... Ben... Ben Dört Numara'ydım." Sözcükleri ağzında geveliyordu ama meydan okuma hâlâ gözlerinde yanıyordu.

Sağıma doğru adım attım ve hırlayan diğerinin önünde durdum, burun delikleri derin nefes alırken alevlendi, sanki benimle her şeyiyle savaşmaya hazırды. Bıçağımı kaldırdım ve ona doğrulttum.

"Demek sen Anton olmalısın. Lanet olası Beş Numara."

Gövdesinden ter damlıyordu ve diğerlerinin daha önce açtığı rastgele kesiklerden kanla karışmıştı. Elinde bir bıçak olduğunu fark ettim.

Göğsünün sol tarafında 'Saygı' yazan bir dövme vardı. İronik bir kahkaha attım ve bıçağımı ona dayayarak sııttım.

"Komik." Bıçağı derisine saplarken ona ters ters baktım. "O masum insanları tehdit ederken hiç saygı gösterdiğini hatırlamıyorum. Ya da Leon Quaid'in bir adamın kafasına kurşun sıkmasına seyirci kaldığında." Bıçağımı çevirerek yaklaştım ve daha sessiz, daha ölçülü bir tonda konuştum. "Ve kesinlikle silahını kafama doğrulttuğun zaman da değil. Bunu hatırlıyor musun?" diye sordum ve o da başını salladı. "Bu dövmeyi hak ettiğini düşünüyor musun?"

Cevap vermesini bekledim ama vermedi.

"Anladığınızı sanmıyorum," diye cevap verdim onun yerine. "Bence bu lanet bir şaka. Bence sen de bir şakasın. O yüzden bu konuda bir şeyler yapalım, tamam mı? Bedenini bu şekilde yalanlarla kaplı olarak annene geri gönderemeyiz, değil mi?"

Annesinden bahsettiğimde gözleri büyüdü, ama bıçağımı ona saplayıp derisindeki kelimelerin etrafını kestiğimde çığlık attı ve gözlerini kapattı, vücudu titriyor ve kasılıyordu, bıçağımdan kaçmaya çalıştı ama başaramadı.

İnledi ve küfretti, ben her tarafını kesip dövmeyi vücudundan sökünce tükürdü. İğrenç, kanlı derisini kirli zemine bıraktım, açıkta kalan kasları göğsünün üzerinde parlıyordu. Ve sonra gülümsedim.

"Çok daha iyi."

Beş Numara zincirlerinden sarkmış, başı öne eğilmiş, tıslıyor, düzensiz nefes alıyor ve acıdan bayılmamaya çalışıyordu. Ama bu gece bitmeden çok daha kötü hissedecekti. İşimiz bitmeden önce hâlâ kat etmesi gereken uzun bir yol vardı.

Kanlı bıçağımı tutarken ve deri şekillendirme tekniklerime hayran kalırken profesyonel bir ses tonuyla, "Bunu hallettiğimize göre artık işe koyulalım," dedim. "İsimlere ve adreslere ihtiyacımız var. Bize bunları verirseniz bu iş sizin için çok daha çabuk biter."

"Ben isim ve adres falan bilmiyorum," diye tükürdü Anton, damarlarında dolaşan adrenalinin etkisiyle vücudu titriyordu.

"Evet, biliyorsun amına koyayım," diye tersledim. "Onları almak için senden daha fazla parça koparmam mı gerekiyor? Çünkü yapacağım." Bıçağımı karnının üzerine koydum. "Geriye hiçbir şey kalmayana kadar seni oyacağım."

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi Adam, yanıma gelerek. "Diğeri de doğrayalım derim." Rory'yi işaret etti. "Sonra da parçaları ona verelim." Anton'a başıyla işaret etti. "O konuşmazsa, belki diğeri konuşur." Rory'nin önünde durmak için hareket etti. "Aletini kesip kardeşine yedirirsek, belki bu onu konuşmaya teşvik eder?"

Her iki adam da zincirlerinin içinde çırpınmaya başladı.

"Bilmediğimiz bir şeyi sana veremeyiz," diye hırladı Rory.

"Ama işte burada yanılıyorsunuz," diye cevap verdi Adam. "ünkü biliyorsunuz. O işte tam olarak kiminle çalıştığınızı biliyorsunuz. Ve anlıyoruz, ispiyoncu olmak istemiyorsun. Ama kurallar değışti. Ve eninde sonunda konuşacaksın. Herkes konuşur. Mesele sadece vazgeçmeden önce ne kadarını kabul edeceğin."

Anton, Adam'a ters ters baktıktan sonra yere kan tükürdü. "Bunun bedelini ödeyeceksiniz. Hepiniz ödeyeceksiniz. Bunun yanına kâr kalacağını mı sanıyorsun gerçekten?"

Adam sırtıttı ve ona yaklaştı. "Zaten yaptık." Sonra Will'e başıyla işaret etti, o da Rory'nin arkasında durup pantolonunu indirmeye başladı.

Rory'nin siki ortaya çıkınca Adam bıçağını alıp tabanına bastırdı ve bıçak kan akıtınca Rory domuz gibi ciyakladı.

"Hayır! Siktir... lütfen. Yapma." Rory kelimelerini çıkaramıyordu ve başı titriyordu, Adam'a, bana, dinleyecek herkese yalvarırken gözleri aresizdi.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum!" Anton bağırdı ama Adam dinlemiyordu ya da umurunda değildi. Muhtemelen ikincisiydi.

Bıçağı keserek Rory'nin bacaklarından kan akmasına neden oldu ve yalvarışları deli bir adamın saçmalıklarına dönüşürken titremeleri şiddetli kasılmalara dönüştü. Kaybedecek her şeyi olan bir adamın.

"Tanrı aşkına, dur artık!" Anton kükreyerek kardeşi için yalvardı ama Adam ele geçirilmiş bir şeytan gibi kıkırdadı.

"Durmamız için bir neden verildiğinde duracağız," dedi o soğukkanlı, sakın ses tonuyla.

Biraz daha baskı, daha fazla kan ve duvarlarda yankılanan kan dondurucu çığlıklar... ve sonra Anton kırıldı.

"Tamam, dur! Konuşacağım. Sadece lanet olası dur. Onu rahat bırak."

"Emin misin?" Adam bıçağını olduğu yerde tutarak cevap verdi. "Her şeye yeniden başlamak zorunda kalmaktan nefret ederim. Daha yeni ısınıyordum." Sonra başını çevirip Anton'a dik dik baktı. "Konuşsan iyi edersin ve buna değeceğini emin ol, yoksa boğulacağın şey onun sikinden fazlası olur."

Anton başını eğdi, duyamadığımız bir şeyler mırıldandı ama Colton arkasına geçip bir tutam saçını yakaladı ve başını geriye itti.

"Madem ispiyonlayacaksın," diye kulağına alay etti Colton. "En azından bunu biraz omurgalı bir şekilde yap... tabii eğer kaldıysa."

Anton dişlerini sıktı, yutkundu ve sonra, "Con Hinds. Aradığınız kişi o. Ama onu bulamayacaksınız. Günler önce ayrıldı. Portekiz'e gitti. Ve orada nerede saklandığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Kaç numaraydı?" Ben sordum ve Anton cevap vermeden önce bir an durdu, "Üç."

Adam, "Bize bir adres lazım," diye ekledi ama Anton sadece başını salladı.

"Sana daha önce de söyledim; orada nerede saklandığını bilmiyorum." "Ama bir ailesi olmalı," diye üsteledim. Şimdi konuştuğuna göre ondan öğrenebildiğim kadar çok şey öğrendim.

"Minchum'da yaşıyor. Crosby Close. Ama tüm bildiğim bu. Yemin ederim."

"Peki ya Hayalet?" O altın külçeyi almak istediğim için sordum.

"Bilmiyorum."

"Yeterince iyi değil!" Adam havladı, bıçağını tekrar Rory'nin aletine götürdü ve yavaşça keserek Rory'nin tıslayıp çırpınmasına neden oldu.

"Telefonum!" Anton çığlık attı ve Adam onun konuşmasına izin vermek için durdu. "Telefonumda onun numarası var. Onunla nasıl iletişim kuracağımı bilmemin tek yolu bu. Elimde ne bir isim, ne bir adres, hiçbir şey yok. Onunla iletişim kurmamızın tek yolu telefondur."

Adam uzaklaşırken Rory bağlarının içinde yıldı, başı öne eğildi. Dönüp cebinden bir telefon çıkaran Devon'a baktı ve "Kod?" diye sordu.

Anton yenilgiyle, "Beş, altı, beş, dokuz," diye cevap verdi.

Devon numaraları tuşladı ve Anton'un telefonunda gezinmeye başladı.

"Hangi isimle kayıtlı? Çünkü burada Hayalet diye biri yok."

Anton, "Sadece D harfi," dedi.

Devon, Will'e baktı ve söze gerek duymadan odanın köşesine doğru yürüdü, çantasından koli bandı çıkardı ve adımlarında bir çalımla Anton ile Rory'nin zincirlendiği yere doğru yürüdü. Sonra bandı çekip çıkardı ve Rory'den başlayıp Anton'a geçerek ağızlarını bantlamaya başladı. Colton onun yanında duruyor, ağızlarını kapalı tuttuklarından ve işleri zorlaştırmadıklarından emin oluyordu.

Devon, "Çekimde yer almak istemiyorsanız geri çekilin," diye bağırdı ve hoparlörden çalan telefonun sesini duyduğumuzda zincirlenmiş kardeşlerden uzaklaştık. Birkaç kez çaldıktan sonra cevap verildi ama ilk başta kimse konuşmadı. Saniyeler geçti ve sonra hırçın bir ses, "Neden çaldırıyorsun lan? İyi bir şey olsa iyi olur."

Devon telefonu yerden alıp Rory ve Anton'a doğrultarak, "Çok iyi," diye cevap verdi. "İnanılmaz bir şey."

Devon, Hayalet'e neler olduğunu göstermek için facetime'ı kullanıyordu ve ikisini de iyi bir şekilde çekmek için yaklaştığında, "Sıra sende *Bir Numara*. Senin için geliyoruz."

Telefon kapandı. Bağlantımızı kesmişti. Ama önemli değildi. Bizi duymuştu.

Geleceğinde ne olduğunu görmüştü.

Mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde almıştı.

"Seninle tekrar çalışmak isteyeceğini sanmıyorum." Devon sırtarak telefonun sim kartını çıkardı, kırdı ve sonra telefonu yere fırlatarak ekranı kırdı ve işi bitirmek için botunu kullandı.

"Bu işi bitirmeliyiz," dedi Adam. "Ve sonra bu ikisini bir mesaj olarak göndermemiz gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Ben sordum.

"Yani onları mesaj olarak Üç Numara'ya, Con Hinds'e göndereceğiz. Elimizde adresi var. Onun için geldiğimizi söylemek için bu ikisini oturma odasına asmaktan daha iyi bir yol var mı? Portekiz'den döndüğü zaman için bir sürpriz, çünkü dönecek... eninde sonunda."

Canlı demek istemedi, ki benim için sorun değildi. Ve o gece sonunda boğazlarını kestiğimizde, onlara hak ettikleri cezayı vermek için biraz daha zaman harcadıktan sonra, Adam her ikisinin de göğsüne 'Gönderene İade' kelimelerini kazımdan büyük zevk aldı.

"Biz de isimlerimizi kazıyalım mı?" Will sordu. "Kime bulaştıklarını bilsinler diye mi?"

"Ve sürprizi ele mi verelim?" Devon cevap verdi. "Hiç şansımız yok." Colton göz kırparak, "Bazen az şey çok şeydir," dedi.

Daha sonra depoyu boşaltıp cesetleri kamyonete yüklerken telefonumdan Jess'in evinin güvenlik kamerası bağlantısını açtım. Geceyi cehennemde yaşayarak geçirmiş olabilirdim ama cennetin küçük bir tadına ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Onu gördüğümde kalbim burkuldu ve bana bunu neden yaptığımı hatırlattı. Oturma odasında televizyonu hâlâ açıktı ve huzur içinde kıvrılmış yatarken yüzünü aydınlatıyordu. Kanepesinde uyuyakalmıştı. Kanepenin arkasında bir battaniye görebiliyordum ve oraya gidip o battaniyeyi almayı ve onu örtmeyi her şeyden çok istiyordum. Onu sıcak tutmak. İçgüdülerim bana bunu yapmamı söylüyordu. Kilidini aç, bugün ayarladığımız güvenliği atlat ve içeri gir. Onu rahat ettir. Onu güvende tut. Ama kafamın içindeki sessiz bir ses, *"Bunu yapma. Eğer uyanırsa, onu korkutacaksın. Hâlâ soygun sırasında olanları atlatmaya çalışıyor. Hâlâ savunmasız."*

Ya Ava uyanıp adamların geri geldiğini düşünürse? Oraya gitmem bencillik olurdu. Bana açılmalarını sağlayarak ilerleme kaydetmiştim. Ama bu güvenin sarsılması fazla zaman almazdı ve bu asla olmasını istemediğim bir şeydi.

Bu yüzden aşırı korumacı dürtümle ve her şeyi kontrol etme ihtiyacımla savaştım. Kızlarım için neyin doğru olduğuna odaklandım. Ama daha sonra, sabahın erken saatlerinde yatağımda uyuyakaldığımda, telefonum yanımdaki yastığın üzerindeydi, böylece Jess uyurken onu izleyebiliyordum.

Onu görebileceğimi bilmek, ona ulaşamamamı telafi etti.
onu.

Ama uykuya dalarken göğsümde hâlâ bir ağrı hissediyordum. Bir acı.
sadece onun rahatlatılabileceğini biliyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

JESS

Bir gece önce kanepede uyuyakaldıktan sonra boynum tutulmuş ve bacaklarıma kramp girmiş bir şekilde uyandım. Bu şekilde ilk kez uyanmıyordum. Sanırım bilinçaltımda, bir şey olması ihtimaline karşı alt katta uyumanın daha iyi olduğunu hissediyordum. Küçük kızımı ve evimizi korumanın, tetikte ve daha uyanık olmanın bir yoluydu bu. Gerekirse harekete geçmeye hazırdım. Zaten her zaman Ava'dan önce uyanırdım, böylece kahvaltıya başlayabilir ve yatağımda uyumadığım gerçeğini gizleyebilirdim. Aşağı indiğinde süper düzenli bir anneyi krep ya da waffle yaparken bulurdu. Kendimi göstermekte iyiydim. Görünüşüm her şey yolunda gibi görünebilirdi ama kafam? O farklı bir hikayeydi.

Bu sabah ikimiz için kızartma yapmaya karar vermiştim: domuz pastırması, çırpılmış yumurta, sosis, her şey.

Ava mutfığa girdiğinde tembelce, "Pişirme kokusu alıyorum," dedi, üzerinde hâlâ pijamaları vardı, gözlerini ovuştururken bukleleri etrafa dağılmıştı.

"Şimdiye kadarki en iyi kahvaltıyı hazırladım," dedim gururla, ses tonumu neşeli tutarak.

Güne olumlu bir notla başlamayı her zaman sevmişimdir. Bu şekilde bitirmeye de çalışırdım ama son zamanlarda bunu yapmak zordu.

"Otur bakalım," dedim ona. "Yiyebildiğin kadar yemeye çalış."

Tabağı önüne koydum, sonra kapının çalındığını duydum.

Ocağı kapattım ve ellerimi silmek için bir mutfak havlusu aldım.

"Ziyaretçi mi bekliyoruz?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Kreşteki tüm arkadaşlarına kahvaltı becerilerimin ne kadar harika olduğunu söyledin ve şimdi bir ordu için yemek yapmak zorunda mı kalacağım?"

Ava delirmişim gibi kaşlarını çatarak bana baktı. Kıkırdadım ve onu kendi kendine mırıldanmaya bırakarak kapıya doğru yürüdüm.

Kapıya vardığımda, güvenlik firmasının önceki gün yerleştirdiği casus deliğini kullanarak dışarıda kimin olduğunu gördüm ve sonra gülümsedim, onu ayakta beklerken gördüğümde karnım beklenti ve gerginlikle yuvarlandı.

Yüzüme yapışmış kocaman bir sırıtışla kapıyı açtım. "Bu sabah erkencisin."

"Uyuyamadım," diye cevap verdi Tyler. "Çok fazla ekran karşısında kaldım sanırım." Göz kırptı ve ben de kenara çekilerek eve girmesine izin verdim.

"Pastırma kokusu mu alıyorum?" diye sordu heyecanla, mutfağa doğru ilerlerken. Sonra Ava'nın masada oturduğunu görünce gülümsedi. "Günaydın, kısa şeyler."

Ava'nın gözleri ona bakarken parladı. "Ben kısa değilim. Çocuk odamdaki en uzun boylu benim. Jacob dışında. Ama ben kısa değilim. Bu aptalca bir isim. Bana hep prenses diyorsun."

Tyler kısık bir kahkaha attı. "Bana göre kısasın. Ve bence çok şirin... prenses."

Kız ona gülümseyerek karşılık verdi, çok sevdiği bu lakabı kullandığı için mutluydu.

"Benim için biraz kahvaltı ayırdın mı?" diye sordu, tabağına bakarak.

"Anneninkini paylaşabilirsin," diye yanıtladı Ava, tabağından bir şey almayacağını belli ederek.

Dolaba doğru yürüdüm ve bir tabak daha çıkardım.

"Sorun değil. Yeterince yaptım," dedim ve onun için bir tabak hazırlamaya başladım.

Tyler, Ava'nın yanına, benim oturduğum koltuğun karşısına oturup kahvaltıya hazırlanırken kaşlarını salladı. "Görünüşe göre

tam zamanında geldi."

"Kusursuz bir zamanlaman var," dedim, tabağı onun önüne koyarken sırtarak.

Karşısına oturdum ve ikisinin de pişirdiğim yemeği yediğini görmekten büyük bir memnuniyet duydum.

"En çok sosisleri seviyorum," diye açıkladı Ava, yemek için parmaklarıyla bir tane aldı.

"Bıçak ve çatal lütfen Ava," diye azarladım onu. Ofladı, gözlerini devirdi ama isteksizce de olsa dediğimi yaptı.

"Benim favorim pastırma." Tyler sırtarak parmaklarıyla bir parça pastırma aldı. "Ve bu mükemmel pişmiş. Güzel ve çıtır çıtır, tam sevdiğim gibi."

Ava, Tyler'a yan gözle bakıp dirseğiyle onu dırterken gözleri doldu. "Bıçak ve çatal, Tyler. Yoksa annen seni bir daha kahvaltıya davet etmez."

"Sorun değil." Güldüm ve Ava bana ters ters baktı.

"Neden Tyler parmaklarıyla yiyebiliyor da ben çatal bıçak kullanmak zorundayım?"

"Çünkü o bir yetişkin. Sen bir çocuksun. Benim çocuğum. Ve sana söyleneni yapmalısın."

Tyler yana doğru eğildi ve fısıldadı, "Ben küçükken görgü kurallarını hiç öğrenmedim. Senin gibi değil. Annenin dediklerini yapmalısın, yoksa benim gibi bir mağara adamı olursun." Ve bir sosis aldı ve bir hayvan gibi dişleriyle ikiye bölerken hırladı.

Gözlerimi devirdim, sonra başımı salladım. "İkinizi hiçbir yere götüremem. Mağara insanları."

"Ben mağara kadını olmak istiyorum," dedi Ava koltuğunda zıplayarak, elinde sosis dolu çatalıyla.

"Şimdiden yolu yarıladsın bile." Ben de ona sırttım.

Kahvaltı aynı şekilde devam etti. Ava Tyler'la kıkırdıyor ve sınırları olabildiğince ince bir şekilde zorlamak için küçük yollar deniyordu. Ama Tyler onu her zaman geri çekiyor, bana karşı saygılı olmasını ve doğru olanı yapmasını hatırlatıyordu. Birlikte gerçekten çok tatlılardı.

Bitirdiğinde Ava, "Masadan kalkabilir miyim lütfen anne?" diye sordu. Başımı salladım ama Tyler atıldı, "O mücveri bırakacak mısın? Onu tabağında bırakamazsın. Bu yasalara aykırı." "Ne yasası?" Kaşlarını sertçe çattı.

"Kanun..." Tereddüt etti. "İngiltere." Şimdi gerçekten geriliyordu. Ava bile buna inanmıyordu.

"Bu uydurma," dedi ona ama Tyler omuz silkti.

"O z a m a n benim almamın bir sakıncası yok," dedi ve tabağındakini çalıp ısırıldı.

Ava kıkırdadı. "Büyükanneimin köpeği Ruby gibisin. Her zaman tabağımdan yemek çalar."

Ava televizyonu açmak için oturma odasına doğru dans ederken, "Daha kötülerini de duydum," diye cevap verdi.

"Televizyon yok," diye seslendim ona, inledi. "Dişlerini fırçalayıp yıkanana ve giyinene kadar olmaz."

Koridorda tepinirken ofladığını duydum ama Tyler seslendi, "Ava, yukarı çıkmadan önce buraya gelebilir misin? Odana götürmek isteyebileceğin küçük bir şeyim var senin için."

Ava birkaç dakika sonra ortaya çıktı, masanın yanında durmuş, ne olabileceğini merakla bekliyordu.

"Bana hediye mi aldın?"

"Sana bir hediye getirdim. Ama *satın* almadım. Bana uzun zaman önce çok özel biri tarafından verildi."

Elini cebine attı ve çıkardığı şeyi gördüğümde tüm havam ciğerlerimi terk etti ve ne olduğunu anladığımda kalbim küt küt atmaya başladı.

Cüzdanım.

Yıllar önce sokakta tartıştığımızda ona fırlattığım çanta.

Önü çiçeklerle işlenmiş, fermuarlı pembe ipek bir çantaydı ve okulda yemek parası olarak kullanırdım.

"Çok güzelmış," dedi Ava, çantayı ondan almak için uzanırken, küçük parmaklarını çiçek desenlerinin üzerinde gezdirirken.

Konuşamıyordum. Ağzım kurumuştü. Neler oluyordu böyle?

Zamanda geri gidiyormuşum gibi hissediyordum ama her şey değişiyor, bildiğimden farklı bir tarihe dönüşüyordu. Daha iyi bir tarihe.

"Anahtarı içine koyabilirsin diye düşünmüştüm. Yastığının altında sakladığın. Özel bir anahtar için özel bir çanta." Tyler çantayı açarken Ava'yı dikkatle izliyordu ama havada dolaşan duyguları hissedebiliyordum. Söylemek istediği sözler, ben onları duymaya hazır olduğumda dökülmeyi bekliyordu. Sadece bizim için söylenmiş sözler.

"İçinde biraz da para var." Ava elini içine sokup paraları çıkardı ve masanın üzerine koyup baktı.

"Bu bir hazine olmalı," diye haykırdı Tyler. "O cüzdan bana yıllar yıllar önce verildi ve ben hiç açmadım. O paralar şimdi nadir bulunuyor olabilir. Onları anahtarla birlikte orada saklamalısın."

Nefesimin kesilmesine engel olamadım.

Bunca yıldır sakladığına inanamıyordum. Hiç açmamıştı.

Söyleyecek söz bulamıyordum.

"Onları saklayacağım," dedi Ava, sanki som altından yapılmışlar gibi her bir parayı çantaya geri yerleştirerek. "Teşekkür ederim Tyler." Ava ona gülümsedi, o da ona gülümsedi.

"Sanırım o çanta hep senin içindi. Seninle tanışana kadar onu saklıyordum."

Kahretsin, kalbimin telleriyle nasıl oynayacağını biliyordu.

Ava başını eğdi, ne demek istediğini pek anlamamıştı. Sonra onu odasına götürmek için sabırsızlanarak Tyler'ın üzerine atıldı, ona sarıldı, sonra bir kez daha, "Teşekkür ederim," dedi ve mutfaktan koşarak çıktı, küçük bacakları merdivenlerin her basamağına basıyordu.

Tyler'ın gözleri yavaşça benimkileri buldu ve birbirimize baktık.

On dört yıl önce, o çantayı ona fırlatmış ve ne kadar hırsız olduğunu düşündüğümün bir hatırlatıcısı olarak saklamasıyla ilgili bir şeyler haykırarak hışımla çekip gitmiştim.

Ve onu elinde tuttu. Tıpkı yıllar önce o gün olduğu gibi saklamıştı.

"Saklamışsın," dedim sessizce, sesim duygusallıktan çatlıyordu.

"Elbette sakladım," diye cevap verdi. "O benim hatırlatıcımdı."

Gözlerim yere eğildi. "O zaman söylediklerimde ciddi değildim."

"Evet, kastettin. Ama haklıydın. Yine de onu bu yüzden saklamadım."

Bakışlarımı kaldırıp ona baktım. "Neden sakladın?"

Nefes aldı, dirseklerini masaya koydu ve parmaklarını dikleştirerek bana baktı. "Bana daha iyi bir insan olabileceğimi hatırlatmak için. Ve inandığı şeyi savunacak cesareti olan birini hatırlamak için."

Sözleri içimden kalbime doğru bir iz bırakarak nefes almamı zorlaştırdı. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Seni tekrar görmek için on dört yıl beklediğime inanamıyorum." Bunu söylediğinde içimden kopmak isteyen küçük çılgılığı tuttum.

"O zamanlar ne kadar tatlı ve nazik olduğunu nasıl fark edemedim?" Fısıltıyla sordum.

Hüzünlü bir gülümsemeyle cevap verdi: "Muhtemelen senin gamzelerinin olduğunu fark etmememle aynı sebepten. Göstermek istediklerimizi gösterdik ve saklamak istediklerimizi sakladık. O zamanlar birbirimizi tanı mıyorduk."

İçimi çektim, kalbim duygularla çarpıyordu. Beynim karıştı. "Keşke tanı saydık. Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum."

Başını
salladı.

"Ben de
öyle."

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun? Az önce yaptığın şey... Söyleyecek kelime bile bulamıyorum."

"Kelimelere ihtiyacın yok. Ben zaten biliyorum," diye cevap verdi, gözlerindeki ışık bana anladığını söylüyordu.

Beni o zaman da görmüştü, şimdi de görüyor.
Gerçek beni.

Bir an geçti ve sonra fısıldadı, "İşe yaradı. Denedim.
Hayır... Daha iyisini yapmaya, daha iyi olmaya çalışıyorum."

"Denemekten fazlasını yapıyorsun." Elini tutmak için öne uzandım, elimi tutarken gülümsedi ve başparmağını

parmak eklemlerimin üzerinden. "Bizim için çok şey ifade ediyorsun Tyler. Sana minnettarım."

"Benim için tahmin edebileceğinizden çok daha fazla şey ifade ediyorsunuz," diye cevap verdi, sesi hırçın ve duygu doluydu. "Ama belki Cumartesi gecesi benimle dışarı çıktığında, sana söylemek yerine gösterebilirim. Eylemler konusunda sözlerden daha iyiyimdir."

Sözleri oldukça mükemmeldi, bu yüzden aklında ne gibi eylemler olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum.

Kendi kendime sırtarak o eylemleri hayal ederken başını eğdi ve "Annenden bebek bakıcılığı yapmasını istedin, değil mi?" diye sordu.

Onun bu hevesi karşısında kıkırdadım. "Bana bir şans ver. Dün gece sordun ve saat daha sabahın sekiz buçuğu. Ama bugün soracağım. Söz veriyorum."

"Güzel." Ayağa kalktı. "Çünkü sen sormazsan ben soracağım. Gecemizi yaşıyoruz. Ve kim bilir..." Eğildi ve başımın üstünü öptü, sonra fısıldadı, "Bir geceden sonra, beni tutmak istediğine karar verebilirsin."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bunu bilmek için bir geceye ihtiyacım yok." Onu istiyordum.

Benim olmasını çok istiyordum.

Ve bana söylediği tüm sözler, verdiği güvence, kalbimin etrafına ördüğüm tüm duvarları yıkıyordu.

Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi, ben de onu öptüm.

Ama sonra Ava'nın mutfığa girmesiyle an bozuldu ve Tyler sarsılarak yanaklarında suçlu bir kızarıklıkla ayağa kalktı.

"Annemi mi öpüyordun?" Ava gülmeye başladı.

"Annemin gözündeki bir şeyi kontrol ediyordum," diye yalan söyledi Tyler ama yüzündeki sırıtiştan Ava'nın onun açıklamasını tercih ettiğini anlayabiliyordum.

Ama tipik Ava tarzında, beyni başka bir şeye yöneldi ve Tyler'ın elini tuttu.

"Gel ve benimle Örümcek Adam'ı izle," dedi ve Tyler onu takip etti ama bana baktı.

"Ben çağrıldım. Ama daha fazla göz kontrolü için bana ihtiyacın olursa seslenmen yeterli."

"Annemi sonra öpebilirsin. Şimdi televizyon zamanı," dedi Ava ve ben güldüm.

"Her zaman zamanımı kaçıyorum," diye mırıldandı.

"Bence zamanlaman mükemmel," diye fısıldadım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

TYLER

Günü kızlarımla geçirdim, Ava'yla oynadım, o sevimli haliyle bana patronluk taslamasına izin verdim. Ve Jess'in gözlerindeki bakışla bizi izlemesini izledim. Bu bakış, onun da en az benim kadar bundan zevk aldığını gösteriyordu.

Beni burada istiyordu.

Ve Ava'yla kurduğumuz arkadaşlığı seviyordu.

Her zaman gelişigüzel yere atılmış, parçaları eksik ve ben dahil kimsenin tamamlamak için zaman ayırmadığı bir yapbozdan ibaret olan hayatımın yavaş yavaş bir araya geldiğini hissediyordum. Parça parça. Adım adım.

Jess ve Ava ile birlikte, kendimle ilgili benim bile bilmediğim sırları ortaya çıkarıyordum. Gerçekten sevdiğim bir yanıma. Besleyici, sevgi dolu, koruyucu bir yanıma.

Beni yanlış anlamayın, kulüpte kardeşlerimle yaşadığım hayatı seviyordum. Ama geçmişte, aklımın bir köşesinde daha fazlasını istediğime dair içimi kemiren bir his vardı. Her zaman bir şeylerin eksik olduğunu hissedirdim. Belki onlar da hayatlarının bir noktasında böyle hissetmişlerdi. Ama artık eşleri vardı. Yerleşmişlerdi, geleceklerini düşünüyorlardı.

Peki ya ben?

Ben bekardım.

İtiraf etmeliyim ki dört mutlu çiftle birlikte yaşamak her zaman kolay değildi. Onları bir arada görmek, birbirlerinin yanında olmak. Yalnızlık çekebiliyordum. Sık sık onların sahip olduklarına sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederdim. Ama Jess ve Ava ile çok daha fazlasına sahiptim.

Onlar bir aileydi.

Ve ben de onların benim ailem olmasını istiyordum.

Ava esnemesini bastırırken Jess, "Yatma vakti uykucu," diye şarkı söyledi. Benimle birlikte yerde oturmuş, Peppa Pig yılan ve merdiven oyunu oynuyordu ve son kareye henüz ulaşmıştı.

"Ama daha erken," diye mızızlandı, biraz somurttu ve zarlari öfkeyle oturma odasına fırlattı.

"Hey," dedim biraz sertçe ama haddimi aşacak kadar değil. "Annenin sana söylediklerini dinle." Zarlari almak için uzandım ve kaşlarını çatarak zarlari almaya çalışırken zarlari elimde tuttum. "Başka bir gün tekrar oynayabiliriz ama yatma saatleri önemli."

"Ve yeterince uyumadığında ne kadar huysuz olduğunu biliyorsun." Jess ona sert bir bakış attı ve Ava ofladı.

"Sen her zaman huysuzsun," diye tersledi Ava.

"Hey!" Ona sert bir bakış attım ve gözleri kocaman oldu. "Annenle böyle konuşma."

Ava yutkundu ve gözyaşlarına boğulacağını sandım. Kesinlikle gözlerinden yaşlar akıyordu. Ama kendini tuttu, burnunu çekti ve "Özür dilerim anne," dedi. Sonra ayağa kalktı ve bana sarılmak için yanıma geldi.

Kollarımı onun küçük bedenine doladım, sıcaklığından ve yumuşak sarı buklelerinin çilek kokusundan gelen bir sakinlik hissettim. Daha önce hiç bilmediğim bir koruyuculuk her gözeneğime sızdı.

"Git ve yatmak için hazırlan," diye fısıldadım ona, başının üstüne bir öpücük kondurarak.

"Tamam," diye şarkı söyledi, tekrar tatlılık moduna geçti. "Anne, bu gece kabak ve sıkma hikâyesini alabilir miyim?"

"Elbette," diye yanıtladı Jess.

"Peki Tyler bana okuyabilir mi?"

Kusursuz derecede kötü bir zamanlamayla telefonum çaldı ve cebimden çıkardığımda ekranda Adam'ın adını gördüm.

"Şu aramayı yapmama izin verin, sonra tamamen sizin olacağım," dedim ve ayağa kalkıp mutfığa doğru yöneldim. Arka kapıyı açtım, böylece onların bahçesine geçip biraz daha mahremiyet içinde konuşabilecektim.

Telefonu açtığımda, arka planda kulüpten gelen hafif müzik sesini duyabiliyordum.

"Ne oldu?" Jess'ten ayrılma düşüncesi midemde bir düğüm oluşturunca sordum. Daha önce hiç hissetmediğim bir düğüm.

"Sana bir ekran görüntüsü gönderiyorum. Bunu görmen gerek," diye cevap verdi Adam, sesi son derece ciddi, tonu kesikti.

"Eve gelmemi istiyor musun?"

"Henüz değil. İhtiyacın olduğunu düşünmediğin sürece hayır," diye söze girdi ve ekran görüntüsü bana ulaştığında ping sesini duydum.

Açmak için dokundum ve bir e-posta gördüm.

Kime: ANoblePsycho@ftmail.com

Kimden: Satan@ntmail.com

Mesaj: Siktir git

Oturma odama bıraktığın mesajı aldım ve neye başladığın hakkında hiçbir fikrin yok. Yaptığına pişman olacaksın. Siktirin gidin, orospu çocukları. Sizin için geliyorum.

Adam'a "Görünüşe göre Portekiz seyahati sona erdi," dedim ve o da mırıldanarak onayladı.

"Onu bulmalıyız," diye havladı. "O bizi bulmadan önce," diye cevap verdim.

"Bunun için endişelenme. Her halükarda hiç şansı yok, ama önde olursak bizim için daha kolay olur. Konuşmayı biliyor ama yürümeyi bilmiyor. Etrafa sordum, hiç kimse değil. Onunla başa çıkabiliriz."

"İşimi şansa bırakmak istemiyorum," dedim ve mutfak penceresinden Jess'in evine bakarak içerideki iki kızımı düşündüm. Artık önceliğim onlardı.

"Ve olmayacağız da. Her şey kontrol altında. Bana güvenin. Ben ilgileniyorum."

Adam'a güveniyordum. Ama tüm bunların yatağa atılmasına ihtiyacım vardı, çünkü onlardan ikisinin hâlâ etrafta dolaştığını ve istedikleri her şeyi yapmakta özgür olduklarını bilmeyi kaldıramazdım.

Bankadaki rehineleri korkutmuşlar, masum insanları vurmuşlar ve kafama silah dayamışlardı. Ama en kötüsü, bu adamlar diğerlerini Jess'e zarar vermekle tehdit etmiş ya da buna seyirci kalmışlardı. Üç yaşındaki kızı metrelerce uzaktayken ona tecavüz etmekle. Sadece bunu düşünmek bile kanımı kaynatıyor ve öfkemi destansı seviyelere çıkarıyordu. Onlara bunu ödetmek istiyordum. Ödemek zorundaydılar. Böyle bir şey cezasız kalamazdı. Onun ve kendim için intikamımı almalıydım.

"Her şey sona erecek," dedim. "Ve gözlerinin içine bakıp yaptıkları şey yüzünden kanlarının akmasını izlemek için sabırsızlanıyorum."

Telefonu kapattım ve kapıyı iterek açtım, içeri girdiğimde Jess'i mutfakta yüzü kar gibi solgun bir halde buldum.

"Aramamı dinliyor muydun?" diye sorduğumda endişeyle yutkundu.

"Pek sayılmaz. Ava'ya bir bardak su getirmek için gelmiştim. Sadece son kısmını duydum." Sonra kekelemeye başladı, "Çok özür dilerim. İsteyerek yapmadım. Sadece sesin çok yüksekti. Ve..."

Ona doğru bir adım attım ve vücudunun hafifçe gerildiğini fark ettim.

"Benden korkmana gerek yok. Asla," dedim ona, konuşurken gözlerim yumuşuyordu.

"Bunu biliyorum," dedi sessizce, sonra gözlerinde parlayan hüznle bana bakarak ekledi, "Ama yapabileceklerinden korkuyorum. Polisle başının derde girmesini istemiyorum Tyler. Seni kaybetmek istemiyorum."

Ona doğru ilerledim, onu kollarıma aldım ve kendime çektim. "Böyle bir şey olmayacak. Hiçbir yere gitmiyorum. Söz veriyorum."

İçimde eridi, sıcak vücudu benimkine yakındı, ama iç çekerek, "Buna söz veremezsin. Kimse veremez. Ve eğer peşlerinden gidersen, sana zarar verebilirler. Her şey olabilir. Sadece... Bunu düşünmeye dayanamıyorum." Sonra paniğe kapıldı, vücudu gerildi ve "Ya buraya gelirlerse?" dedi.

"Gelmezler. Buna cesaret edemezler. Burada güvendesin. Sen varsın." Alnından öptüm ve ona bakmak için arkama yaslandım.

onu kollarıma aldım. "Ne yaptığımı biliyorum ve yanımda işlerinde çok iyi olan dört arkadaşım var. Bunu söylemenin benim için kolay olduğunu biliyorum ama duyduklarını unutmaya çalış. Bunun aramıza girmesine izin verme."

"Aramıza girmeyecek," diye cevap verdi. "Keşke bunu polisin halletmesine izin verseydin. Dün onları aradım ve ellerinde birkaç ipucu olduğunu söylediler. Bana ayrıntıları söyleyemediler ama üzerinde çalışıyorlar." "Ellerinde hiçbir şey yok." Başımı salladım. "İşte bu yüzden

Ne yaptığımızı. Yaptıklarının yanlarına kalmayacağından emin olmak için, çünkü işi polise bırakırsak çok uzun sürer. Yaptıklarını tekrar yapmalarına izin veremeyiz. Ne yaşlı adama, ne banka çalışanına, ne diğer rehinelere, ne de sana yaptıklarına."

"Ben iyidim," dedi, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ava biraz ürkek ve yapışkan ama bunu atlatacağız. Danışmanlığa başlıyoruz."

"Sen iyisin. Ama her şey çok farklı olabilirdi."

İçini çekti ve gülümsedi ama bu gözlerine ulaşmadı.

"Az önce bana söylediğin şeyi sana söyleyeceğim," diye fısıldadı. "Duyduklarını unutmaya çalış. Beni tehdit eden adam öldü. Yapacağını söylediği şey gerçekleşmedi."

Ona cehennemdeki ateşi ısıtan tek kişinin o olmadığını söylemek istedim. Çoktan birkaç tanesini daha seçip hediye paketine koyarak Şeytan'a geri gönderdiğimizizi söylemek istedim ama yapmadım. Onun yerine başımı salladım ve dediğini yapacağımı düşünmesine izin verdim. Böylesi daha iyiydi.

"Bak, suyu Ava'ya götürüyüm, ona söz verdiğim hikayeyi okuyayım, sonra biraz daha konuşuruz," dedim ve Jess başını salladı, kollarımdan çıktı ve pembe bir su şişesi çıkarmak ve suyla doldurmak için dolaba gitti.

"Seni birden fazla okumaya ikna etmesine izin verme," dedi ve şişeyi bana uzattı.

"Denerim. Ama konu Porter kızlarına gelince, kendimi kontrol edemiyorum." Omuz silktim, o da sessizce güldü, başını salladı ve yanımdan geçerek oturma odasına doğru ilerledi.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ama Ava'nın odasına vardığımda çoktan uyumuştı.

Kapının eşiğinde durup bir süre onu izledim, yanaklarına dökülen küçük kirpikleri, yastığının üzerine dökülen sarı bukleleri ve yumuşak nefes alış veriş sesleri.

Bu küçük kız için ölebilirim diye düşünürken göğsümde bir sancı hissettim ve acıyan yeri ovarak ağrıyı hafifletmeye çalıştım.

Sonra su şişesini yavaşça yatağının başucuna koydum, koridora doğru bir adım attım ve kapısını olabildiğince yavaş ve sessizce kapattım.

Son iki piç için hesaplaşma günü yeterince yakın olamazdı.

Yirmi Beşinci Bölüm

JESS

Tyler iyi bir adamdı, bunu biliyordum. Ama geçen gece telefonda konuşurken onu dinlemek bana onun başka bir yönü olduğunu hatırlattı. Engellediğim bir yanını. Kabul etmek istemediğim bir yönü.

Asker tarafı.

Doğru olanı yapmak istiyordu ve bunu yapmanın yolunun bizi tutan adamlara kendi adalet tarzını dayatmak olduğunu düşünüyordu. Tartışmak istemedim ama tüm kalbimle de aynı fikirde değildim. Ve onlara önce polisin ulaşması için dua ettim. Adalet doğru bir şekilde yerini bulsun diye. Tyler'la daha yeni bağ kurmuştum ve bencilce, bunun yakın zamanda bitmesini istemiyordum.

Tyler'ın hayatımızın bir parçası olmasına izin vererek doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşünerek birkaç gün geçirdim. Ama Tyler elinde Ava'nın en sevdiği kurabiyelerden oluşan bir kutuyla kapımızda belirdiği ve günü bizimle geçirip geçiremeyeceğini sorduğu anda, endişelerim kafamda 'başka bir günün stresi' yazan bir kutuya itildi. Eğri büğrü gülümsemesine bir kez baktım ve gitmiştim.

O gece Ava'ya bir masal daha okuduktan sonra oturma odasına geldiğini duydum ve bana, "Şimdiden uyudu," dedi.

Kanepede yanıma otururken, "Uyuyacağını biliyordum," diye cevap verdim. "Onu çok yordun."

"Umarım ikiniz için de durum böyle değildir," dedi, bakışlarının sıcaklığını hissettiğimde sesinde bir ima vardı.

Havadaki gerilim daha da arttı. Orada oturmuş, ellerime yapacak bir şeyler vermek için televizyonun kumandasıyla uğraşırken nasıl başa çıkacağımdan emin olamadığım gergin cinsel gerilim kıvılcımları.

İlk hamleyi ben mi yapmalıydım?

Bu beni çaresiz mi gösterirdi?

Ama sonra geçen gece beni öptüğünü ve beni dışarı çıkarmak istediğini hatırladım.

Hay sikeyim.

Gariplikten nefret ederdim.

Ama sonra, uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattığında ve kolunu kanepenin arkasına koyduğunda gariplik ortadan kalktı.

"Buraya gel. Çok uzaktasın," dedi ve ben de ona yaklaşmak için kanepeye doğru kaydım.

Kolunu hareket ettirerek omuzlarıma doladı ve beni daha da yakınına çekti. Ona bu kadar yakın olmak hoşuma gidiyordu, sıcaktı, sonsuza dek içinde yaşayabileceğim bir koza gibiydi. Konuşmadım, sadece ona baktım ve elini yüzümü okşamak için kaldırdı, başparmağı yanağımda hafifçe kayıyordu.

"Sende neyi sevdiğimi biliyor musun?" diye sordu.

"Neyi?" diye nefes nefese kaldığımda kalbim göğsümde tekledi.

"Ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorsun. Her gün güçlüsün, tüm bunları bir arada tutuyorsun." Gözleriyle etrafımızdaki odayı işaret ederek ne demek istediğini gösterdi. "Anne olmak, onu her zaman ilk sıraya koymak." Yüzünü benimkine yaklaştırarak fısıldadı: "Bir kez olsun *seni* öncelememe izin vermeni istiyorum. Çünkü sen" -alnımdan öptü- "en muhteşemisin" - burnumun ucuna bir öpücük kondurdu -"Zeki"-dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi-"şimdiye kadar tanıdığım en güzel, en seksi kadın."

İçimi çektim, dudaklarımız birbirine o kadar yakındı ki nefeslerimiz dans etti ve sonra beni öptü.

Gözlerimi kapattım, dudaklarının hissinde boğuluyordum. Onun sıcak tadı, dilinin şehvetli baştan çıkarıcılığı

Benimkini sıvı ipek gibi. Onu öpmek doğal ve mükemmel hissettirdi ve sonra öpücük derinleşti, ağzı benimkine daha sert bastırdı. Her his, her duygu yoğunlaştıkça, tırmandıkça, kontrol edemediğimiz bir cinsel gerilim kartopu gibi büyüdüğüçe öpücüğün içinde inledim. Ve o da inledi. Doyamıyorduk.

Kollarımı boynuna doladım, sanki canımı kurtarmak için ona tutunuyordum. Şehvet denizinde boğuluyordum ve o benim tek can simidimdi. Şu anda istediğim, hayır, *ihtiyacım olan* tek şey. Beni iterek kanepeye uzanmam için ikna ederken vücudunun ağırlığını hissettim. Bedenimin geriye düşmesine izin verdim ve o da kendini üzerimde tuttu. Ama öpüşmeyi kesmedik; ayrılmak istemiyorduk.

Onu kendime çektim, o üzerime uzanırken bacaklarım açıldı. Bana olabildiğince yakın olmasını istiyordum. Sonra parmaklarımı saçlarında gezdirdim, tırnaklarım tenini sıyırdı ve onu zevkle inletti.

Onu istiyordum.

Onu çok fena istiyordum.

Kalçalarımın arasında biriken ıslaklığı hissedebiliyordum, ağrım artıyor, yanıyor, bana dokunması için yalvarıyordum.

Çenemi öpmeye başladı, boynuma doğru ilerliyordu ve ben inledim, "Siktir. Tyler. Seni istiyorum."

Boynumu yaladı ve öptü, sonra kulak mememi ısırdı ve inledi, "Seni o kadar çok istiyorum ki Jess. Tahmin bile edemezsin."

Bacağını beni dürtmek için kullandı, beni daha geniş açmaya zorladı, dizini itti, böylece kalçalarını ihtiyacım olan yere yerleştirebildi.

Dizlerimi kaldırdım, bacaklarımı beline doladım ve kalçalarını amıma dayayarak istediğim lezzetli sürtünmeyi sağladı, ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bunu arzuluyordum.

Kot pantolonundaki sertliği hissedebiliyordum ve kalçalarımı çevirerek ona doğru sürtündüm. Daha sert, daha yakın, daha hızlı, daha fazla gitme ihtiyacı, bana karşı sallanırken, kıyafetlerimiz üzerimizdeyken beni becerirken, amımın karıncalanmasına ve canlanmasına neden olurken uzanıp kıcını tutmamı sağladı. Yemin ederim boşalmama dakikalar kalmıştı ve o henüz bana dokunmamıştı. Tam olarak değil. İstediyim şekilde değil. Ve gerçekten istedim. Vaat ettiği şeyi istiyordum. Çünkü

Kalçalarının hareketleri, yuvarlanması ve öğütmesiyle tüm orgazmların anasını vaat ediyordu.

Dudakları boynumdan çeneme doğru ilerlerken, "Bana ne istediğini söyle," diye inledi.

Sonra kendini üzerime kaldırdı, yüzü benimkinden birkaç santim ötede dururken gözleri içime dikildi. Gözleri kapalıydı, şehvet ve ihtiyaçla puslanmıştı.

"Söyle bana Jess," diye fısıldadı. "Benden ne istediğini söyle. yap."

İçimi çektim, kalçalarımı kaldırarak onunkilere doğru yuvarlandım ve dedim ki

bana dokunmanı, beni becermeni istiyorum."

"Nerene dokunayım?"

Kalçalarını amıma doğru sertçe bastırdı ve beni çığlık attırdı.

"Benim... benim amıma."

Gözleri benimkileri hiç bırakmadı, bu da her şeyin yoğunluğunu artırdı ve dudaklarını yavaşça yalayarak sordu: "Parmaklarımla mı? Yoksa dilimi mi tercih edersin?"

"Hepsini," diye nefes nefese kaldım. "Hepsini yapmanı istiyorum." Kelimelerimi zar zor çıkarabiliyordum; ihtiyaçtan sayıklıyordum.

Beni tekrar öpmek için alçalırken gözleri yanıyordu, ağzımı o kadar büyük bir güçle aldı ki kendimi sabitlemek için omuzlarını tuttum ve açgözlülükle inledim, ona ne istediğimi göstermek için bacaklarımı daha geniş açtım.

Elinin aşağıya indiğini, kalçalarımın üzerinde gezindiğini, sonra da bacağımın iç tarafını okşayarak ona en çok ihtiyaç duyduğum yere doğru lezzetli bir çizgi çizdiğini hissettim. Eli yukarı, elbisemin eteğinin altına doğru hareket ederken ağızlarımız birbirini yuttu ve sonra en hafif dokunuşlarla iç çamaşırlarımın üzerinden amımı okşadı. Ağladım ve gözlerimi kapattım, kalçalarım ne kadar hassas hissettiğimle sarsılıyordu.

İnledi, "Benim için çok ıslaksın ve sana henüz dokunmadım bile. Sen mükemmelsin."

Çakıllı, derin bir sesle konuşması ve hissettiğim çaresizlik ona yalvarmamı sağladı, "Lütfen Tyler. Lütfen." "Bana ihtiyacın var, değil mi?" dedi, parmaklarıyla

İç çamaşırlarımın dikişi.

Çok yakındı.

Çok yakın. Ama
orada değil.

Ve bu en lezzetli işkenceydi.

"Evet," diye nefes nefese kaldım, parmaklarım kafa derisini kazıyor, dudaklarım dudaklarını okşuyordu, sonra alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırdım, ağzıma çektim, emdim, sonra bıraktım.

"Siktir," diye inledi. "Seninle ilgilenmeme ihtiyacın var, değil mi bebeğim?"

Ona evet demek için dudağını tekrar ısırdım. Bana verebileceği tüm ilgiye ihtiyacım vardı. Özel bakıma. Adını haykırmama neden olacak türden.

"Benim için iyi bir kız olmalısın," diye fısıldadı, parmaklarını ıslak amıma biraz daha yaklaştıırken dişlerini boynumda gezdirdi.

"Olacağım." İçimi çektim.

"İyi bir kız olup parmaklarıma boşalmalısın." Alçak sesle homurdandı.

İç çamaşırimi kenara çekti ve parmağını sırlıslıkam amımda gezdirdi, ne kadar tahrik olduğumu fark edince inledi.

"Böyle ıslak bir am, sadece benim için. Buna bayılıyorum. Benim için bu kadar hazır olmana bayılıyorum."

Parmaklarını yavaşça amımda gezdirirken ona yapıştım, sonra klitorisimin etrafında dönmeye başladı. Parmak ucuyla önce etrafında, sonra üzerinde yavaş daireler çizdi, ben dayanamayana kadar ovdu.

Daha fazlasına
ihtiyacım vardı.

Çok daha
fazlasına.

"Sana ihtiyacım var," diye bağırdım, sırtımı dikleştirirken yalvardım.

O da bana tam ihtiyacım olan şeyi verdi, parmaklarını içime soktu, başparmağı şişmiş klitorisimin etrafında tembel daireler çizirken amımın duvarlarını okşadı.

Kalçalarım sarsıldı; elini sürerken bacaklarım titremeye başladı. Parmakları içimde kıvrılıyor, vücudumu benden daha iyi tanıyormuş gibi tatlı noktama vuruyordu.

"İşte bu, bebeğim," diye homurdandı. "Parmaklarımı becer, geldiğini hissetmeme izin ver."

Kalçalarımı onun vuruşlarına göre hareket ettirdim, orgazmımın titremesi bir yanığa, bir kıvılcıma dönüştü ve sonra neredeyse oradaydım.

"Evet," diye bağırdım, yüksekliğin peşinden koşarak. "İşte bu. Tam orası."

Kalçalarım şimdi onun eline karşı daha hızlı sallanıyordu. Beni becerirken parmaklarını kavrayan amım sıkılaştı. Vücudum artık benim değil, onunmuş gibi hissediyordu. Kontrol bende değildi ama ondaydı. Vücudumla bir maestro gibi oynuyordu ve ben doyamıyordum.

Gözlerimi kapadım, orgazmım arttıkça her enfes anın tadını çıkarıyordum.

Daha yükseğe.

Ve daha

yükseğe.

Daha fazla...

Daha fazla...

Ve sonra...

"Siktir!" diye bağırdım, vücudum sarsıldı ve orgazmım beni vururken sırtım kilitlendi. Saf mutluluk dalgaları, amımda havai fişekler gibi, klitorisim, her şey sarsılıyor, kasılıyor, o kadar büyük bir güçle patlıyordu ki kendimi tutamıyordum.

Ve sonra, daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim. Bir serbest bırakma.

Bir ıslaklık fışkırması.

Ama bu beni panikletti.

Bu daha önce hiç olmamıştı.

"Çok özür dilerim," dedim, yanlış bir şey yaptığımı düşünerek.

"Neden özür diliyorsun ki?" diye inledi, kalçalarını bana doğru hareket ettirirken parmakları hâlâ içimdeydi, orgazmım azalana kadar beni okşadı.

"Bir şey hissettim..." Bir kaza geçirdiğimi sandığımı söylemek istedim ama kelimeleri çıkaramadım.

Tyler bana bakmak için başını hafifçe kaldırdı ve bana şaşkınlıkla bakarken biraz telaşlandığımı hissettim.

"İlk kez mi fışkırtıyorsun?" Kaşlarını çattım. "Ne?"

"Sen fışkırdın, Jess. Bu senin orgazmındı." Kulağıma fısıldamak için hareket etti. "Ve bu şimdiye kadar hissettiğim en seksi şeydi."

"Boşaldım mı?"

Kıkırdadı. "Sanırım bu hayır demek. Bunu daha önce yapmamıştın."

"Başka bir şey olduğunu sanmıştım."

"Bu başka bir şeydi ve bir dahaki sefere bunu hissetmekten daha fazlasını yapmak istiyorum. Onu görmek istiyorum."

Parmaklarını şişmiş, hassas amımdan yavaşça çekti ve elini yukarı kaldırdı. Parmaklarını ağzına götürdü, onları emerken gözlerini kapattı ve tadıma bakarak inledi.

"Çok lezzetli," diye homurdandı onları yalayarak temizlerken. Sonra alnını benimkine doğru indirdi. "Bana karşı asla utanma. Yaptığın şey tamamen normaldi. Çok seksiydi. Ve bunu sana tekrar yaptırmak için sabırsızlanıyorum."

Ona, kafası bacaklarımın arasındayken bunu tekrar yapmak için sabırsızlandığımı söylemek üzereydim ki üst kattan müthiş bir çığlık duydum.

"Anne! Anne!"

"Siktir!" Gözlerimi sıkıca kapattım. "Ebeveynliğin zevkleri." Sonra gözlerimi açtım ve Tyler üzerimden kalkarken, "Çok özür dilerim," dedim.

Doğruldu, kıyafetlerimi düzelttim, sonra ayağa kalkmak için hareket ettim. "Gidip onu kontrol etmeliyim."

"Tabii ki gitmelisin." Tyler gülümsedi. "Özür dileme. Sorun değil."

Başımı salladım ve merdivenlere yöneldim, Ava'nın odasına ulaşmak için merdivenleri koşarak çıktım.

Oraya vardığımda, yorganına dolanmış bir şekilde yatarken terliyor ve nefes nefese kalıyordu.

"Kötü bir rüya gördüm anne," diye ağladı. "Kötü adamlar bizi götürmeye geliyorlardı."

Yanına gittim, yatağına oturdum ve onu sakinleştirmek için saçlarını okşadım.

"Onlar gelmiyor. Bunu biliyorsun, değil mi? Burada, benimle ve Tyler'la güvendesin."

Uykulu gözleri birden irileşti ve Tyler'ın adını duyunca parladı.

"Tyler hâlâ burada mı?"

Evet diyecektim ama arkamdan kapının gıcırdayarak açıldığını duydum ve Tyler, "Buradayım prenses. Korkmana gerek yok. Kimse seni yakalayamayacak. Güvendesin. Her zaman güvendesin. Sana bir şey olmasına asla izin vermem."

Gülümsedi, onu hâlâ burada görmekten heyecan duyuyordu. Sonra yatağına yerleşerek yorganını çenesinin altına kadar çekti.

Gözlerini kapattı ve şöyle dedi: "Bu iyi. Burada olman hoşuma gidiyor. İyi geceler, anne. İyi geceler Tyler." Ve onu izlediğimiz birkaç dakika içinde tekrar uykuya daldı.

Parmağımı dudaklarıma götürdüm ve sürünerek koridora çıktım. Sonra her adımı yavaş atarak aşağıya indim.

Kapının yanında durduğumuzda döndüm ve "Senden kalmanı isterdim ama ben..." dedim.

"Sorun değil," diye araya girdi Tyler. "Küçük adımlar, Jess. Bunda yanlış bir şey yok." Ve beni öpmek için öne doğru eğildi. Bu sefer yavaş ve nazikti, sevgi dolu bir öpücüktü. Bana hiçbir yere gitmediğini hatırlatan bir öpücük.

"Yarın görüşürüz ve unutma" -göz kırptı- "Cumartesi günü de var."

"Cumartesi," dedim kendi kendime gülümseyerek. "Dört gözle bekliyorum."

Tyler'ı dışarı çıkardım, ona evin alarmini kuracağıma ve tüm kilitleri iki kez kontrol edeceğime söz verdim. Sonra oturma odasına girdim, az önce iki ergen gibi öpüştüğümüz kanepeye baktım ve güldüm.

"Siktir," diye fısıldadım nefesimin altında. "Beni fışkırttı." Sonra bana yaptığı şeyin her lezzetli anını yeniden yaşarken sersemlemiş bir halde oturdum.

Cumartesi gecesi yeterince erken gelemezdi.

Yirmi Altıncı Bölüm

TYLER

"Onları bulmalıyız," diye hırladım Sığınak'ın yaşam alanına doğru yürürken, Bir ve Üç Numaraları zihnime sülük gibi yapışmıştı. "Onlar bizi bulmadan önce biz onları bulalım."

Adam ve Liv, Devon ve kız arkadaşı Leah May ile birlikte kanepelerde oturuyorlardı.

"Zaten hallediliyor," diye cevap verdi Adam, ben bira almak için buzdolabına giderken gözleri beni takip ediyordu. "İzleyen, bekleyen insanlar var. Con Hinds buraya ya da evine yaklaştığı anda onu yakalayacağız. Ve bunu yaptığımızda, diğerini de yakalayacağız."

"Geri dönüp Rory ve Anton'u oturma odasında bulduğunda onu yakalayamadık, değil mi? Altın bir fırsatı kaçırdık." Biramın kapağını açtım, açacağı arkamdaki tezgâha fırlattım ve uzun bir yudum aldım.

"Bunun kişisel olduğunu biliyorum ama büyük resmi görmeye çalış," diye araya girdi Devon ve ben patladım.

"Kişisel mi?" Küçümseyerek gözlerimi kıstım. "Tabii ki kişisel. Masum insanları öldürdü. Kafama silah dayadı. Ve Jess'e zarar vermekle tehdit etti. Ona tecavüz edeceklerdi. Bundan daha kişisel olamaz."

Devon ne zaman susması gerektiğini biliyordu ve sessiz kalmayı tercih ederek başını salladı.

"Peki ya büyük resim?" Öfkemi bastırmaya çalışırken Liv'in yanına oturarak devam ettim. "Bundan daha büyüğünün olacağını sanmıyorum."

"Bunu biliyoruz," dedi Adam. "Ve hepimiz hayatımızın bir döneminde senin şu anda olduğun yerdeydik. Ve bizi ne kurtardı biliyor musunuz? Birbirimizin yanında olmak. Devon söyledikleriyle zarar vermek istemedi. Sadece bu Hayalet'in, Bir Numara'nın, her kimse, ulaşmamız gereken kişi olduğunu biliyor. Leon Quaid'i vurduğunda işler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, olan her şeyin katalizörü o. Operasyonlarını durdurmalıyız. Tüm bunların anahtarı o."

Elimdeki bira şişesini masaya bıraktım ve bıkkınlık içinde ellerimi yüzümde gezdirdim. "Ama bu adam, Con Hinds, acil bir tehdit. O e-posta..." Hayal kırıklığıyla bir nefes verdim. "Onun sokaklarda dolaşmasına izin veremem. Jess ve Ava bu kadar savunmasızken olmaz."

"İkisi de bir tehdit. Bunu biliyoruz. Ama dediğim gibi," dedi Adam, öne doğru oturarak ve bana bakmak için yana bakarak. "Onlarla ilgilenilecek. Endişelenmene gerek yok."

Tartışmaya zahmet edemezdim ve Con Hind'in evinin önünde kamp kurup onu beklemek dışında şu anda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Her şey zaten yapılmıştı. Gözetleme ve istihbaratımız vardı; her şeyi halletmiştik. Ama aklımın bir köşesinde, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin güvende olmadığı hissinden kurtulamıyordum. En azından Jess ve Ava'nın.

Adam, Devon'la birlikte ayağa kalktı ve vardiyalarının geri kalanında çalışmak üzere aşağıya inceklerini duyurdu. Colton ve Will çoktan kulüp katına çıkmışlardı. Ama ben olduğum yerde kaldım ve cebimden telefonumu çıkardım. Kaygı ve endişe içimde dönüp duruyordu ve tek çarenin bir tık ötede olduğunu biliyordum.

Ekrana dokunarak Jess'in evinin güvenlik görüntülerini yükledim. Onu koltuğuna kıvrılmış, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle televizyon izlerken gördüğümde, içimdeki gerginlik biraz hafiflerken omuzlarımda düşüğünü hissettim.

"Ne var ne yok?" Liv sordu ve isteksizce bağlantıyı kapatıp arkama yaslandım ve ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptım. "Başından geçenleri biliyorum."

ve gerginsin, bunu anlıyorum. Bu adamların yaptıklarının bedelini ödemesini istiyorsun. Ama bence bundan fazlası olabilir. Seni hiç bu kadar tedirgin, bu kadar... kaybolmuş görmemiştim. Bizimle konuşabilirsin, biliyorsun."

Leah May başıyla onayladı ve Liv'in söylediklerini düşünürken elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Ben kaybolmadım," diye cevap verdim. "Tam tersi."

Liv dudağını ısırdı ve anlayışla başını salladı. "Bu kızıdan hoşlanıyorsun, Jess, değil mi? Ondan çok hoşlanıyorsun."

Nefesimi verirken başımın arkaya düşmesine izin verdim. "Evet."

"Ama bu iyi bir şey," diye devam etti Liv. "Birini buldun. Peki neden dünyalarınız sona ermek üzereymiş gibi görünüyor?"

Gözlerimi kapadım, daha fazlasını anlatmak isteyip istemediğimden emin değildim. Açılma konusunda pek iyi değildim. Bu şekilde değil.

"Çünkü..." Sözlerimi dikkatlice düşünerek yavaşça konuştum. "Onun bir çocuğu var ve bu her şeyi değiştiriyor."

"Bunu anlıyorum," dedi Liv. "Ama bu neden olumsuz bir şey olsun ki?"

"Öyle değil. Sadece oyunu değiştiriyor. Şu anda hepinizden farklı bir sahada oynuyorum." Bir an durdum, sonra ekledim: "Hepiniz için her şeyi yaparım. Yıllardır benim ailem oldunuz. Siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum. Ancak yıllar içinde, gruba ortak almanın işleri nasıl değiştirebileceğini gördüm. Ama benim için bunu yapamam ve bu beni korkutuyor."

"Neden?" Liv sordu.

Kendimi toparlamak için bir kez daha durakladım ve sonra yaptım. Meşhur uçurumdan atladım.

"Çünkü son zamanlarda kendimi..." Sonraki kısmı sessizce söyledim, itirafımda bir miktar utanç hissettim. "Burada olmak istemiyorum."

Yutkundum, ne diyeceklerini bekledim ama ikisi de konuşmadı.

"Beni yanlış anlamayın," diye devam ettim. "Ben kaçmak istemiyorum. Ama Jess'le birlikte olmadığım zamanlarda onu özlüyorum. Her zaman onu düşünüyorum. İyi mi diye endişeleniyorum. Yani, ya bana ihtiyacı varsa ve ben ona yeterince hızlı ulaşamazsam? Sanki kalbimde bir baskı var. Daha önce hiç sahip olmadığım bir sorumluluk ve ağır, çok ağır. Bu adamların izini sürmenin ne kadar boktan olduğunu biliyorum."

her şeyi yükseltti, ama... Bilmiyorum. Belki de ne olursa olsun böyle hissederdim. Onun için, her ikisi için de orada olmak istiyorum ve burada bana ihtiyaç varken bunu yapamam. Kendimi... parçalanmış hissediyorum."

Liv uzanıp dizime rahatlatıcı bir el koydu ve "Tyler, söylediğin her şey tamamen doğal. Anlaşılabilir bir durum."

Bir nefes verdim ve başımı salladım. Beni rahatsız etmeye başlayan şeyleri söyleyebildiğim için rahatlamış hissediyordum. Diğerlerine söyleyemeyeceğimi düşündüğüm şeyleri.

"Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," diye cevap verdim ve ikisi de başlarını sallayarak "Hayır," ve "Asla yapmazsın," dediler.

"Burada bir sorumluluğum var," diye ekledim. "Ama buradayken... Sadece onun yanına dönmek istiyorum."

Liv, Leah May'e baktı ve Leah aralarında sözsüz bir anlaşma geçerken başını salladı. Sonra Liv bir nefes aldı ve konuştu.

"Şimdi sana bir şey söyleyeceğim. Muhtemelen söylememem gereken bir şey ama sanırım bu durumda sözümü tutmadığım için affedileceğim."

Konuşmaya hazırlandım ama elini kaldırarak beni durdurdu.

"Hepiniz bir aradayken söylemek istedik, gerçi Leah zaten biliyor," diye devam etti Liv. "Ama bence bu sana yardımcı olabilecek, kafanda olup biten her şeyi anlamlandırmana yardımcı olabilecek bir şey." Durakladı, sonra "Adam ve benim bir bebeğimiz olacak" dedi.

Koltuğumda öne doğru sarsıldım ve bana gülümserken ona bakmak için döndüm.

"Aman Tanrım. Liv. Bu inanılmaz. Tebrik ederim." Kanepede yan yana otururken ona doğru uzandım ve sarıldım.

"Teşekkürler ve lütfen henüz kimseye söyleme. Adam'a haber vereceğim. Bunu duyurmak için herkesi bir araya getirmek istedik. Ama... size şimdi söylememin nedeni... bazı şeylerin değişiyor olması. Hepimiz değişiyoruz. Ben ve Adam bebek doğduğunda ne yapmak istediğimizi konuştuk ve ev **b a k m a y a** başladık. Brinton Malikanesi'nde olmayan evlere."

Tepkimi ölçmek için bir an durdu. Hiç tepki vermeyince devam etti.

"Yeni bir başlangıç yapmak istiyoruz. Bebeği büyütebileceğimiz, bahçede oynayabileceği, dışarıda bisiklete binebileceği, parka gidebileceği bir yer ve ben, şey, burada bunu yapabileceğimizi düşünmüyoruz.

"Adam her zaman bir asker olacağını söyledi, sizden biri, bu asla değişmeyecek. Sizler onun kardeşlerisiniz. Ama şu anki hayatlarımız değişecek. Değişmek zorunda. Burada, kulüpte, tüm o gürültü ve sürekli gelip gitmelerle bir bebek büyötmeye çalıştığınızı hayal edebiliyor musunuz? Merdivenlerden bahsetmiyorum bile. Elimden gelse her gün üç kat merdiveni çocuk arabasıyla çıkmam." Gülümsedi, sonra biraz daha ciddileşerek, "Söylemeye çalıştığım şey, hepimiz burada yaşıyoruz, birlikte çalışıyoruz, bu birimiz, her zaman böyle olmayacak. Her şey değişiyor. Bu yüzden Jess ile birlikte olmak isteyip istemediğinize dair kararınızı buradaki duruma göre vermeyin, çünkü bir yıl içinde bazılarımız çoktan taşınmış olabilir."

"Bu onunla birlikte olmak isteyip istemediğimle ilgili bir karar değil," diye cevap verdim. "Çünkü istiyorum. Ama burada onunla olamam."

"O zaman kendi hayatını kur. Burada her zaman bir yerin olacak, ama o çevre, aile köklerin, onlar değişiyor. Kalbinin sesini dinlemelisin Tyler."

Leah May, "Ben ve Devon babama daha yakın bir yere taşınmayı konuştuk," diye söze girdi. "Yaşlanıyor ve son zamanlarda durumu pek iyi değil. Ve bir gün, belki..." Kendi kendine gülümsedi. "Liv ve Adam'ın şu anda içinde bulundukları durumda olabiliriz." Gülümsemeye devam etti, söyledikleri hakkında düşünürken gözleri bulanıklaşmıştı. Sonra ekledi: "Devon her zaman hepimizin yanında olacak ama Liv haklı. Her şey değişiyor."

"Siz her zaman Brinton Malikânesi'nin askerleri olacaksınız," diye açıkladı Liv. "Ve bu kulüp her zaman sizin eviniz olacak. Ama bunun doğru olması için burada yaşamak zorunda değilsiniz. Bazı bağlar asla ölmez. Sizinki asla ölmeyecek. Dünyanın neresinde olursanız olun, ömür boyu kardeşsiniz."

Sessizce oturup her şeyi düşündüm. Sonra ikisine de baktım ve dedim ki, "Teşekkür ederim. Tüm bunları bana anlattığınız için teşekkür ederim. Ve söylediklerinizi kendime saklayacağım. Bana her zaman güvenebilirsiniz."

"Bunu biliyoruz," dedi Liv gülümseyerek. "Şimdi rahatlamaya çalış ve Jess'le birlikte olmanın tadını çıkar. Bir ilişkinin başlangıcı her zaman en iyi kısmıdır."

Göz kırptı ve ben de ona sııttım. "Gerçek
bu değil mi?"

Yirmi Yedinci Bölüm

JESS

Bir zamanlar korkusuz bir kız vardı ve sonra... hayat oldu.

Yatak odamdaki boy aynasının önünde durmuş, giydiğim kırmızı elbisenin çok mu fazla, çok mu gösterişli olduğunu düşünüyordum. Belki de onu siyah olanla değiştirmeliydim. Siyah daha iyi uyum sağlar. Gölgelelerde saklanabilirim.

Sonra bunu sorguladığım için bile kendimi azarladım.

Neden böyle olmama izin verdiğimi bilmiyorum. Çoğu zaman kendimi kızdırıyordum. Nedenini bilmiyorum ama kafamın içinde beni eskisinden daha az parlak hissettiren bir ses oluşmuş gibiydi. Siktir et tavrını özlemiştim ve bunu geri kazanmak istiyordum.

Babam bana her zaman farklı bir kumaştan yapıldığımı ve artık bu tür kumaşlar üretilmediğini hatırlamamı söylerdi. Bunu her söylediğinde, söylediği için gurur duyardım. Kendi yolumda yürüdüğümü bilir ve bunun için beni tebrik ederdi. Ama son zamanlarda, Ava'nın babası gittiğinden ve özellikle de babam öldüğünden beri, bu yol dikenler ve yabani otlarla kaplanmıştı. Yürümesi kolay bir yol değildi. Ama babamın söylediklerini, beni cesur olmaya ve kendi adıma konuşmaya nasıl teşvik ettiğini düşününce

Gülümsedim. O kızı geri alacaktım. Artık kendimden şüphe etmek ve alaycılık yoktu. Hayat çok kısaydı.

Ön kapının çalındığını duydum ve kim olduğunu hemen anladım. İçimde sinir kıpırtıları patladı ama gülümsedim. Bana böyle hissettirmesi hoşuma gitmişti.

Yatak odamın kapısını açtım ve Ava'nın boş yatak odasının önünden geçtim. Onu daha önce anneme b ı r a k t ı ğ ı m d a küçük hanımefendi işimi hiç kolaylaştırmamıştı. Ona Tyler'ın beni dışarı çıkaracağını söylediğinde, kendisinin de gelmesi gerektiği konusunda ısrar etmişti. Tyler onu orada isterdi. Sonra, bunun işe yaramayacağını anladığında, büyükannesine gitmeyi reddetti, bana oradan nefret ettiğini ve uyuyamayacağını söyledi. Güçlü durdum ve her ş e y e rağmen onu götürdüm ve kapıdan girmemizden birkaç dakika sonra Toby Amca ile arka bahçede oynamaya koştu.

"Ona bir şey olmaz," diye hatırlattı annem. "Biz yabancı değiliz ki. Buraya gelmeyi seviyor. Şimdi endişelenmeyi bırak ve git. İyi vakit geçir. Bunu hak ediyorsun."

Ava'ya veda öpücüğü verdiğimde, onu aldığım da ona bir hediye getirmemi istedi.

Evet. İyi olacaktı. Her şeyi fazla düşünen bendim. Pazar günü onu aldığım da küçük hanım bir paket şekerle çok mutlu olacaktı.

Merdivenlerden aşağı indim, akşamı beklerken midemdeki çarpıntılar daha hızlı ve güçlü atıyordu. Tyler'la her şey her zaman çok... beklenmedik ve yine de unutulmazdı. Bu gecenin de farklı olmayacağını biliyordum.

Cesaretimi toplayıp kapıyı açtım ve koridora adım attığında beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Jess," diye soludu, elini belimin yan tarafına doğru uzatıp yumuşak ve nazik bir hareket yaptı, ama gözlerindeki sıcaklık bana aklından geçenlerin yumuşak ve nazik olmadığını söylüyordu. "Büyüleyici görünüyorsun. Çok güzelsin."

"Sen de hiç fena görünmüyorsun," diye cevap verdim, siyah pantolonunu ve boynu açık, güzel, bronz tenini sergileyen siyah gömleğini inceleyerek.

Bir süre birbirimize baktık, ikimiz de kendi dünyalarımızda kaybolmuştuk, ta ki Tyler "Ava iyi miydi, onu annene götürdüğünde?" diyene kadar.

"İyiymi." Sırıttım, yan masadan çantamı aldım ve gitmeye hazırlandım. "Ne isterse yiyebiliyor, geç saatlere kadar kalabiliyor, orası cennet gibi."

Tyler kapıyı benim için açarken, "Bizimle gelmek için ısrar etmemesine şaşırdım," diye şaka yaptı.

"Evet, öyle," diye cevap verdim, evin alarmini kurup yola çıktım. "Ama biraz rüşvet ve yarın bir ikram sözü anlaşılmayı tatlandırmaya yardımcı oldu."

Ön kapıyı kilitledim ve Tyler'ın bana gülümsediğini görmek için döndüm. "Ne?" diye sordum. Başımı yana eğerek sordum.

"Yarın bir teslimatın olabilir."

Gözlerimi ona diktim. "Ne yaptın sen?"

Omuz silktilti. "Ava'ya gittiğimiz tatlı kafedeki resim yarışmasını kazandığı için bir Lego seti gelebilir."

"Senin aldığın bir Lego seti, değil mi?"

Bir omuz silkme daha. "O resimle çok gurur duyuyordu. Bir ödül aldığından emin olmak istedim."

Bu adam bambaşka biriydi. İkimiz için de her zaman her şeyin ötesine geçirdi.

Nasıl bu kadar şanslı olabildik?

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedim ona. "Her zaman kazanamayacağını öğrenmesi gerekiyor... ama teşekkür ederim. Çok düşüncelisin. Düşünceli olmaktan da öte, aslında inanılmazsın."

Tyler beni arabasına kadar geçirdi ve binmem için kapıyı açarken, "Her zaman kazanamayacağını biliyorum ama son zamanlarda yeterince şey yaşadı. Bunu hak ettiğini düşündüm. Ve ona iyi davranmayı seviyorum. İkinize de davranmak hoşuma gidiyor."

"Teşekkür ederim," dedim arabanın yolcu koltuğuna kayarak.

"Benim için zevkti," diyerek göz kırptı ve kapıyı kapattı.

Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum ve sormadım da. Ama araba The Sanctuary'nin garaj yoluna girdiğinde midem bulandı. Onun kulübündeydik ve her ne kadar nasıl bir yer olduğunu görmek istesem de yine de gergindim.

Arabayı binanın yanına park etti, sonra motoru kapattı.

Bana dönerek, "İstersen başka bir yere gidebiliriz. Belki burayı görmek istersin diye düşünmüştüm."

"Burayı görmek istiyorum," dedim, arabanın içinden ona bakarken gülümseyerek.

Gözleri karanlığın içinde bana parıldıyordu, gülümsemesi o kadar baştan çıkarıcıydı ki kendimi konsolun diğer tarafına fırlatıp ona sarılmak istedim. Bu adam bana son birkaç yıldır biriktirdiğim tüm çekingenlikleri unutturacak bir yönteme sahipti. Ve ben buna bayıldım.

"Bu gece tam bir Tyler Evans deneyimi yaşamak istiyorum. Perdenin arkasını görmek istiyorum."

Ona kendi hınzır gülümsememi verdim ve "O zaman bu geceyi başlatalım" diye cevap verirken gözleri daha da parladı, için için yanıyordu.

Arabadan indik ve çakıllı yol boyunca yan kapıya kadar yürüdük. İçeri girdiğimizde ve Tyler kapıyı arkamdan kapattığında, kulüpten gelen gümbür gümbür bas sesleri etrafımızda yankılandı. Beni karanlık bir koridora götürdü, müziğe doğru yürürken elimi tuttu. Koridorun sonunda başka bir kapıyı açtığında, kulübün ana katına adım attığımızda müzik daha da yoğunlaştı.

Dans pisti dolup taşıyordu, insanlar dans ediyor ve şarkı söylüyordu, flaş ışıkları ritme uygun olarak odanın her tarafına yayılıyordu. Bir an huşu içinde durdum, kilise havası veren yüksek, gotik tavana baktım. Taş ve ahşap, ışıklar ve ses sistemiyle kusursuz bir uyum içindeydi. Odanın karşısına yerleştirilmiş DJ, mihrabında cemaatini kutsayan bir papaz gibi görünüyordu. Etkileyiciydi ve bunu ona söylemek için Tyler'a baktım ama onu bana nefesimi kesen bir yoğunlukla bakarken buldum.

Bana doğru eğildi, "Bir içki alalım mı?" diye sorarken sesi sertti. Nefesinin boynumu gıdıkladığını hissettiğimde tüylerim diken diken oldu ve bunun tadını çıkardım, evet anlamında başımı salladım ve beni bara doğru götürürken elimi sıkıca onunkinin içinde tuttum.

Bara vardığımızda "Jake," diye seslendi ve iki kolunda da dövme olan, bizim yaşlarımızda, yapılı bir adam gülümseyerek yanımıza geldi.

"Ne istiyorsun, dostum?" Jake sordu ve Tyler bana döndü. "Ne içiyorsun?"

"Cin tonik," diye cevap verdim ve Tyler tekrar Jake'e döndü. "Cin tonik, duble olsun, bir de bira."

Jake içkilerimizi servis etti, Tyler'a göz kırptı ve barda bekleyen kalabalığa servis yapmaya devam etti.

İçkilerimizi yudumladık, sonra Tyler tekrar bana doğru eğildi ve müzik eşliğinde, "Burada biraz içtikten sonra belki kasabaya gidip bir şeyler yeriz diye düşündüm" dedi.

"Birinci katta ne oluyor?" diye ağzımdan kaçırdım, planını görmezden geldim ve kulaklıklılı bir güvenlik görevlisinin insanları seçerek bir sonraki kata çıkardığı merdivenlere doğru başımı salladım.

Tyler omuz silkerek, "Sadece farklı müzik zevkleri için özel odalar..." dedi.

Sırıışımı yüzümden uzak tutmaya çalıştım ama başaramadım.

"Başka bir şekilde ifade edeyim," dedim ve cinimden bir yudum daha aldıktan sonra bardağı barın üzerine bıraktım. "Birinci katta hangi odalarınız var? Müzik zevki konusunda da bana saçmalamayın," diyerek ona baştan çıkarıcı bir gülümseme verdim. "Buraya daha önce gelmiş arkadaşlarım var. Birinci katınızın nasıl bir yer olduğunu duydum."

Kendi kendine güldü ve başını salladı. "Ne hakkında olduğunu biliyorsan, o odalarda neler olup bittiğini anlatmama gerek yok."

"Hecelemeni istemiyorum," dedim, ona yaklaştım, kulağına fısıldarken vücudumu onunkine sürttüm, "Bana göstermeni istiyorum."

Bir yudum daha almak için birasını kaldırdı ve yutkunuşunu izledim, boğazındaki kalın kas kordonları çalışıyordu ve bu gece keşfetmeye çok hazır olduğum belirli bir şekilde hissetmemi sağlıyordu. Sonra bardağını bardağın üzerine koydu ve bana döndü. "Sanırım birkaç içkiye daha ihtiyacımız olabilir. Ona doğru ilerleyelim."

Ama ben başımı salladım.

"Asla olmaz. Bunun için ayık olmak istiyorum. Seninle geçireceğim bu gece için alkole ihtiyacım yok Tyler." Konuşurken dudaklarımı kulağının kabuğuna değdirdim. "Sana söyledim, tam bir Tyler Evans deneyimi istiyorum,

hatırlıyor musun? Ve yarın sabah her saniyesini hatırlamak istiyorum."

Sırıttı ve kıkırdadı. "Beni her gün şaşırtıyorsun Jessica Porter. Seninle ilk tanıştığımda vahşi bir kedi olduğunu biliyordum ama sanırım ne kadar vahşi olabileceğini hafife almışım... tabii sana ipleri göstermeye istekli biri varsa."

Ben de ona sıırttım. "Halatlarınız var mı? Nereden kayıt yaptırabilirim?"

"Sen zaten k a y ı t yaptırmışsın," diye cevap verdi. "Buraya gelirken beni."

Gözlerimiz mıknatıs gibiydi, birbirimizin bakışlarını tutarken içkilerimizi bitirdikten sonra Tyler elimi tuttu ve beni dans pistindeki kalabalığın arasından çekerek, mümkün olan en hızlı yoldan birinci kata çıkan merdivene götürdü.

"Bundan emin misin?" diye sordu ilk basamağı tırmanırken. "Çünkü seni bir kez yukarı çıkarırsam geri dönüşü olmaz."

Merdivenleri onun yanında çıktım ve "Bence hazır olup olmadığını kendine sormalısın. Ne kadar ele avuca sığmaz biri olabileceğimi bilmiyorsun."

Sırıtarak başını salladı.

"Bir avuç dolusu alacağım ve sonra biraz daha. Vereceğin her şeyi alacağım. Seni uzun zamandır bekliyordum Jessica Porter. Ve bu gece, ben varım."

"Aynen," dedim gülümseyerek ve o da yanağımı okşamak için yanıma uzandı.

"Gamzelerine bayılıyorum," diye inledi.

"Bu geceden sonra gamzelerimden daha fazlasını seveceksin," diye karşılık verdim.

Merdivenlerin başına geldiğimizde güvenlik görevlisi Tyler'a başıyla selam verdi ve kenara çekildi.

"Peki, ne olacak güzelim?" Tyler, etrafımızda sadece bir avuç insanın olduğu bir koridorda dururken sordu. Her kapı kapalıydı ama arkasında çok şey vaat ediyordu. "Karanlık odayı denemek ister misin?"

"Karanlık oda kulağa eğlenceli geliyor," dedim, beklentiyle dudağımı ısırarak. "Ama sanırım seni görmek istiyorum. Karanlıkta çok uzun zaman geçirdim."

Anlayışla başını salladı ve sordu: "Aynalı odaya ne dersin? Ya da röntgenci odası, belki?"

"Bu kulağa... ilgi çekici geliyor. Ama karar vermeden önce, başka neyiniz var?"

"Oyun odalarımız ve ortak bir odamız var."

"Oyun odaları," diye tekrarladım. Bunu söylediğinde gözlerim parladı. Vücudum da öyle. "Kulağa hoş geliyor. Belki ortak bir odada başlayıp oyun odasına geçebiliriz? Bunu yapabilir miyiz?"

Tyler beni elimden tutup koridora doğru çekti.

"Tabii ki bunu yapabiliriz. İstedğin her şeyi yapabiliriz. Buranın sahibi benim."

Bunu söylediğini duyunca gururlandım. Gurur ve cazibe. Bu kadar buyurgan olması beni tahrik ediyordu. Benim dünyamda tüm kararları ben verirdim. Onun kontrolü ele alması hoşuma gitmişti.

Bir kapının önünde durdu ve elini cebine atarak cüzdanını çıkardı, açtı ve bir anahtar kartı çıkardı.

"Bu odaların hepsi güvenli. Sadece özel üyeler girebilir" dedi ve anahtar kartını kullanarak kapının kilidini açtı.

Kapı küçük bir koridora açıyordu, sonunda da başka bir kapı vardı. Tyler kapıyı arkamızdan kapattı ve tepemizdeki minimal aydınlatmadan gelen kırmızı ışıkla bizi yıkadı. Sonra elimi sıkıca tutarak fısıldadı, "Güvenli bir kelimeye ihtiyacımız var. Bu gece herhangi bir şeyden rahatsız olursan bana söyle ya da güvenli kelimeni kullan ve gidelim."

Ona baktım, puslu ışık onu her zamankinden daha da Tanrı gibi gösteriyordu. O kadar güzeldi ki, onun peşinden her yere gider, onun için her şeyi yapardım. Benim için ne kadar harika olduğundan bahsetmiyorum bile. İçi de dışı da çok güzel bir adamdı.

"Gerçekten güvenli bir kelimeye ihtiyacım var mı? Seninleyken zaten kendimi güvende hissediyorum," dedim ve o da gülümsedi.

"Kendini güvende hissettiğini biliyorum ve seni asla incitmem ama bazen etrafta başkaları varken bir kelimeyi kullanmak daha kolay oluyor. Ayrıca, henüz senin sınırlarını bilmiyorum. Birbirimiz hakkında bir şeyler öğreniyoruz. Ve buna ne kadar ileri gidebileceğimizi bilmek de dahil. Emin olmadığın ya da rahat hissetmediğin bir şeyi yapmanı asla istemiyorum, bu yüzden evet, güvenli bir kelimeye ihtiyacın var."

Memnun bir şekilde iç çektim. O her zaman ne söyleyeceğini bilirdi.

"Tamam, peki ya futbol?"

"Futbol mu?" Güldü.

"Evet. O zaman bunu bir sohbeta dntrebilirim. Mesela, dün gece futbol maçı izledin mi?"

Sırıttı ve bana doğru eğildi, dudakları kulağımı okşadı, nefesi tenimi gıdıkladı ve gözlerimi kapatıp yumuşak bir iç çekmeme neden oldu.

"Şu kapıdan içeri girdiğimizde sohbet edeceğimizi sanıyorsan," dedi, sesi hırçın ve çakıllı, içimi döndüren baştan çıkarıcı bir sestti. "Seni bir sürpriz bekliyor. Ama tamam, futbol o zaman."

Son kapıyı açıp beni ortak salona götürürken elimi sıkıca tuttu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

TYLER

Eğer biri bana gecemizin hemen başında Jess'i ortak odaya götüreceğimi söyleseydi, ona lanet olası bir yalancı derdim. Ama işte buradaydık, kapıdan içeri giriyorduk ve yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyordum. Yıllar öncesinden hatırladığım Jess bu gece oynamak için dışarıdaydı. Olabileceğini bildiğim Jess ve onu daha fazla görmek için sabırsızlanıyordum, mecazi ve gerçek anlamda. Onun lanet dünyasını sarsmak istiyordum. Ona kim olduğunu hatırlatmak. Saçma sapan eski sevgilisinin ona bıraktığı tüm saçmalıkları alıp dışarı atmak. Ona düzgün bir şekilde ilgilenilmenin nasıl bir şey olduğunu gösterecektim.

Loş odaya girdiğimizde müziğin baştan çıkarıcı ritmini duyabiliyorduk, alt katta çalınan müzikten daha yavaş bir tempo. Bu tam sevişmelik bir müzikti.

Odanın ortasında kırmızı minderler ve kanepelerden oluşan çökük bir alan, kenarında dolaşmak için yükseltilmiş bir alan ve izlemek isteyen ama biraz mahremiyete ihtiyaç duyan herkes için birkaç sessiz köşe vardı. Işıklar ve dekor da kırmızıydı. Kırmızı bir odaydı ama bir kitaptaki gibi değildi. Bu oda lüks ve şehvetliydi. Kısıtlama ya da oyuncak yoktu, sadece bedenler vardı. Bir sürü lanet vücut.

Bir an durduk ve hareketsiz kaldık. Jess'in her şeyi kavramasını istedim. Bulunduğumuz yükseltilmiş platformda ayakta duran birkaç çift vardı, odanın ortasında olanları izlerken öpüşüyor ve birbirlerine dokunuyorlardı. Çökük alanda ise insanlar sevişirken çıplak vücutlar kıvranıyor, kışlar yavaşça ileri geri hareket ediyor, müzikle birlikte itiliyor, kalçalar ritme göre dönüyor ve yuvarlanıyordu. Bakışlarımız altında birbirlerini yedikçe yüzler zevkten buruşuyordu. Gerçek zamanlı bir şiir ya da sanat eserini izlemek gibiydi ve her şey olup biterken ikimiz de gözlerimizi sahneden ayıramıyorduk.

Jess'in derin bir nefes aldığını duydum ve güvenli sözünü hatırlatmak için ona döndüm, ama yanaklarının kızardığını, dudaklarının ayrıldığını ve gözlerindeki sıcaklığı görünce konuşmadım. Konuşamazdım. Tek istediğim oydu ve bu anı bozmak istemiyordum.

Elini tuttum ve odaya doğru birkaç adım daha atarak bizim için sessiz bir köşe buldum. Hem izleyebileceğimiz hem de birlikte olabileceğimiz bir yer. Kendimiz olabileceğimiz.

Jess'i bir oyuğa götürdüm ve odanın ortasına bakarken arkasında durmak için hareket ettim. Başımı eğerek kulağına fısıldadım ve sordum: "Hoşuna gitti mi? İzlemeyi seviyor musun?"

Başını salladı ve sonra nefes nefese bir sesle, "Böyle hissettireceğini düşünmemiştim" dedi.

"Ne gibi?" Bana söylemesini beklerken kollarının üst kısımlarında narin dokunuşlar yaparak sordum.

"Güzel hissediyorum. Büyüleyici."

Boynunu öpmek için eğildim, o da bana daha iyi erişebilmek için başını yana çevirdi ve elini uzatıp parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

Sonra odanın diğer ucuna baktım, onu tekrar önüme çektim ve bana yakın tutarak fısıldadım, "Orada herhangi biri olabilseydin hangisi olurdun?"

"Kızıl saçlı olan," diye cevap verdi hiç vakit kaybetmeden, uzak köşede yatan bir kızı işaret ederek.

Söz konusu kız sırtüstü yatıyordu, bir adam kalçalarının arasına diz çökmüş, amını yalarken, başka bir adam da üzerinde duruyordu

sikini kızın boğazından aşağı itiyordu.

Jess'in onları izleyişini izledim, onlar kızı orgazma ulaştırırken nefesi kesiliyordu ve sırtı eğilip bacakları titremeye başladığında Jess'in nefesi kesildi ve ben de kendimi tutamadım.

Sağ elimi belinden çekip elbisesinin eteğinin altından geçirdim, parmaklarımın uçları kalçalarının derisini okşarken ben de ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum. Jess bacaklarını hafifçe açarak hazır olduğunu belli etti ve parmaklarımı bacaklarının arasında hafifçe gezdirdim, iç çamaşırının kumaşını sıyırdım ve müziğin şehvetli ritmiyle boğuklaşan bir sesle sessizce haykırmasına neden oldum. Bu ses sadece benim içindi.

Zaten sırlıslıkam olduğunu söyleyebilirdim ama bunu onun için olabildiğince iyi hale getirmek istiyordum. Hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyordum.

"Onu izle," diye emrettim kulağına fısıldayarak. "Dilini nasıl kullandığına bak, klitorisinin üzerinde gezdiriyor. Onunla alay ediyor. Buna bayılıyor." Parmağımı iç çamaşırının dikişi boyunca gezdirdim, amına o kadar yakındı ki ikimiz için de işkenceydi. "Bunu istiyor musun? Dilimin klitorisini böyle yalamasını, daireler çizmesini, sürtünmesini, ne kadar lezzetli olduğunu tatmasını ister misin?"

İnledi ve benim horozum nabız attı, bana ne yaptığını göstermek için kalçalarımı ona doğru itmemi sağladı.

"Söyle bana," dedim sessizce.

"Evet," diye iç geçirdi. "Beni yalamanı istiyorum. Tadıma bak. Amımı aynen böyle ye."

Sikim pantolonumun içinde zorlanıyordu. Onu çok fena istiyordum. "Peki karşılığında benim için ne yapacaksın?" diye sordum.

Göğsü şimdi daha hızlı yükseliyordu, parmaklarımı amını örten kumaşın üzerinde gezdirirken vücudu benimkinin içinde eriyordu.

"Ben... senin dilinle... boşalacağım," diye nefesini tutmayı başardı ve ben de onu ödüllendirmeye karar verdim.

Yavaşça iç çamaşırını kalçalarından aşağı çektim, o da kıpırdanarak yere düşmesine izin verdi. Sonra yukarı uzanarak parmaklarımı ıslaklığında gezdirdim, amını okşadım ve sessizce inlerken boynunu öptüm.

"Sırlıslıkam olmuşsun," diye inledim boynunu ve çenesini yalayıp öperken. "Elimi sik," dedim ve o da iyi bir kız gibi

Ona söylediğim gibi yaptı, kalçalarını döndürdü ve klitorisini daire içine alırken elimde sallandı. Parmaklarımı içine soktum ve açgözlü küçük amcığını çalıştırırken kolumu tutarak inledi.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye inledi, başını eğdi, bana doğru eğildi ve gözlerinin kapanışını izledim, başı omzuma yaslanmak için geri düştü.

"Gözlerini aç," diye emrettim. "Onları izlemeye devam etmelisin." Söyleneni yaptı ve ben de onu "Aferin kızıma" diyerek ödüllendirdim.

ve parmaklarımı amının içinde kıvırdım, duvarlarını okşadım, biraz bocalarken bacaklarının titremesine neden oldum. Ama onu sıkıca tuttum.

"Boğazını nasıl siktiğini görüyor musun?" Fısıldadım, parmaklarımı içine sokarken dikkatini tekrar üçlüye çektim, başparmağım klitorisini yavaş dairelerle ovuyordu.

Sol elimi vücudunun ön tarafına doğru kaydırarak boynunu kavradım.

"Boğazını sikerken bunu hissetmem gerek," dedim ve inledi. "Seni böyle tutmam ve sikimin içine girip çıktığını hissetmem gerek. Ve sen hepsini alacaksın. Her santimini. Beni iyi emeceksin, değil mi?" Başını salladı. "Ve son damlasına kadar yutarak beni gırtlığından aşağı boşaltacaksın."

"Yapacağım," diye nefesi kesildi.

"Ve bana teşekkür edeceksin." Boynunu sıkıca kavradığımda bir kez daha başımı salladım. "Spermimi alacaksın ve bana teşekkür edeceksin." Amını daha sert sikmeye, daha hızlı itmeye, sürtmeye ve şiddetle gıcırdatmaya başladım. "Döllerimi ağzına, amına, götüne alacaksın. Sana nasıl verirsem öyle alacaksın."

Haykırdı ve sertçe boşalırken onu tuttum, kollarımda sarsılırken ıslaklığı elimi ıslattı. Duvarları parmaklarımın üzerinde kasılırken bacakları onu zar zor ayakta tutuyordu. Ama vazgeçmedim, itmeye, sürtünmeye devam ettim, ona "Bu iyi bir kız, şimdi bana daha fazlasını ver" dedim.

"Yapamam," diye ağladı. "Çok hassasım." Ama onu bu kadar kolay bırakmayacaktım.

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Bir tane daha istiyorum. Benim için gel." Sırılsıklam amını okşarken boğazını sıkıca kavradım. Ve kulağına fısıldadım, "Benim kirli kızım ol. Bana ne kadar çok

Parmaklarımı seviyorsun; seni becermemi ne kadar çok seviyorsun. Eğer bir daha elime boşalırsan, dizlerimin üzerine çöküp seni yalayarak temizleyeceğim."

Sözlerim sel kapılarını açan tetikleyici oldu ve bu sefer daha sert bir şekilde tekrar boşaldı. Başını geriye atıp kimin duyduğunu umursamadan yüksek sesle inlerken duvarları beni sıkıca kavradı. Kendini bırakma şekli çok seksiydi.

"İşte benim iyi kızım," diye övdüm ve ona orgazmını atlatması için zaman verdim. Son kıvılcımın ve patlamanın tadını çıkarması için, onu döndürmeden ve oyuğun duvarına bastırmadan önce. Sonra dizlerimin üzerine çöktüm, yerden külotunu aldım ve cebime koydum. Yavaşça eteğini yukarı ittim, bacaklarını açmaya zorladım, böylece onu tadabilecektim.

Elini saçlarımda gezdirirken nefes nefese bana baktı, sonra tam olarak ne istediğini bilerek başımı öne doğru itti ve beni bacaklarının arasına zorladı.

Yüzümü onun sırlıslıkam amına soktum, onun tadıyla sarhoş oldum. Dilimi içine soktum, yaladım ve ovuşturdum, açlıktan ölen bir adam gibi yiyordum ve o benim son yemeğimdi.

Yanımızda küçük bir masa vardı ve kenarına oturmak için hareket etti, sonra biraz arkasına yaslandı, bacakları tamamen açtı ve gözleri üzerimdeydi, ona bakarken izliyordu, dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdiyordu, tıpkı bir dakika önce izlediği çift gibi. Dilimi yavaşça gezdirdim, daireler çizdim ve ovuşturdum, bana tekrar yaklaştığını söyleyen seksi bir inilti verene kadar onu yaladım, sonra klitorisini ağzıma aldım, takdirle mırıldandım.

Bacakları titremeye başladı ve ben de kalçalarından tutarak onu kendime çektim, onu uçurumun kenarına getirirken amında boğuluyordum. Ve sonra tekrar boşaldı, amı sular altında kalırken klitorisi dilimde zonkluyor, çenemi ıslatıyor, tadının ne kadar lezzetli olduğunu inletiyordu. Geldi ve sonra tekrar geldi, birbiri ardına yuvarlanan çoklu orgazmlar ve devam etmek için dilimi kullandım, ondan gelen her son ecstasy damlasını zorladım.

"Şu anda ne kadar seksi görüldüğün hakkında bir fikrin var mı?" İsteksizce arkama yaslanıp masanın kenarına tutunarak nefes nefese kalışına bakarken ona söyledim.

Gözlerini açtı ve bana tembel bir gülümseme verdi, sonra öne uzanarak ıslak, parlayan yüzümü sildi.

"Bu odayı sevdim." Sessizce güldü, sonra ekledi, "Ama belki bir dahaki sefere oyun odasını deneyebiliriz. Onlar özel mi? Sanırım seni kendime saklamak isteyebilirim."

"Özeller," diye cevap verdim ve öne doğru oturdu, eteğini yerine itti ve kendi kendine sırıttı.

"Güzel. Çünkü yapmamızı istediğim şeyleri kimsenin izlemesini istemiyorum."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

JESS

Gecenin bu şekilde ilerlediğine inanamıyordum. Ama şikayet etmiyordum. Hiç kimse bana Tyler'ın hissettirdiği gibi hissettirmemişti. Sanki fantezilerimin, tutkularımın her birinin kilidini açacak anahtarı elinde tutuyordu ve bedenimle bir usta gibi oynuyordu. Yirmi altı yaşındaydım ve hiç onunla yaşadığım kadar yoğun orgazmlar yaşamamıştım. Tanrı aşkına, bir çocuğum vardı ve böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Yıllar önce Ava'nın babasının gidişinin bir rezalet olduğunu, hayatımın bittiğini düşünmüştüm. Bir olimpik yüzme havuzunu dolduracak kadar gözyaşı dökmüştüm ama şu anda ağladığım gözyaşları keder gözyaşları değildi. Oh hayır. Kahrolası sevinç gözyaşlarıydı. Bence onun gitmesi başıma gelebilecek en iyi şeydi, çünkü sonunda beni Tyler'a geri götürdü.

Tyler elimi tuttu, beni ortak odadan çıkarmaya hazırdı. Kapıya doğru yürürken odanın ortasındaki sahneye son bir kez baktım, iki adam onu yan yatırırken kızıl kafayı izledim. Adamlar onu çıplak vücutlarıyla sıkıştırdılar, sonra biri sikini amına sokarken diğeri kıcıyla oynadı. Bir yanım kalıp biraz daha izlemek istiyordu. Çifte penetrasyon. Bunu porno filmlerde görmüştüm.

Gerçek hayatta asla. Böyle bir şey yapabilir miyim? Bunu düşündüm ama başka birinin bize katılmasını istediğimden emin değildim.

"Hoşuna gitti mi?" Tyler konuşmak için kulağıma yaklaşarak sordu. "Bunun senin başına gelmesini ister miydin?"

"Emin değilim..." Dudağımı ısırdım ve o devam etti.

"Neyden emin değilsin? İki erkeğin mi yoksa iki sikin mi içinde olmasından?"

"İki erkek," diye cevap verdim ve beni kendine çekmek için kolunu belime doladı.

"Bunu denemek için başka bir erkeğe ihtiyacımız yok. Hoşuna gidip gitmediğini görebilmen için kullanabileceğimiz oyuncaklarım var."

Tyler'ın içime bir vibratör sokup aynı anda beni becerdiği görüntüler amımın ihtiyaçla sıkılmasına neden oldu.

Sonra kulak mememi ısırarak ekledi: "Seni paylaşmak istediğimi sanmıyorum. Yani... Eğer istediğin buysa paylaşırım... ama seni kendime tercih ederim."

"Paylaşmayı sevmiyorum," diye cevap verdim, onu öpmek için başımı çevirdim.

"İyi," diye cevap verdi huysuzca. "Çünkü başka bir erkeğin sana dokunması düşüncesi..." Beni çıkışa doğru çekerken başını salladı. "Mağara adamı gibi konuşmadan bu cümleyi bitirebileceğimi sanmıyorum."

Kapı arkamızdan kapandı ve ben kısık bir kahkaha attım.

"Belki de mağara adamlarını seviyorumdur," diye şaka yaptım. "Devam et, söylemek istediğin şeyi bitir."

Ana koridora geri döndük ve bana baktı, hırlarken gözleri vahşiydi, "Başka bir adamın sana dokunduğunu düşünmek, ellerini, dilini ve kullanmaya çalışabileceği diğer her şeyi kesip kıcına sokma isteği uyandırıyor." Ben geri çekilip duvara yaslanırken o bir adım öne çıktı, sonra alnını benimkine bastırarak ekledi: "Sen benimsin Jess. Her bir santimin benim. Ve ben paylaşmıyorum. Paylaşmam."

"Ben de paylaşmıyorum," diye cevap verdim. "Şimdi beni oyun odasına götür ve sana benim olduğunu göstereyim."

Bir adım geri çekilip elimi tuttu ve beni koridorun sonuna götürürken sırtışı hınzırca, neredeyse şeytaniydi. Sonra anahtar kartını kullanarak kapıyı açtı ve bizi bir öncekine çok benzeyen kısa bir koridora götürdü.

"Güvenli kelimeni hatırlıyor musun?" diye sordu son kapıya yaklaşırken.

"Daha sert mi? Daha hızlı mı? Beni boşaltmak için mi?" Şaka yaptım ve o da sırıttı. "Merak etme," diye ekledim. "Bu gece izleyeceğim son şey *futbol* olacak." Güldü ve oyun odasının kapısını iterek açtı.

İçeri girdim ve bir süre durup her şeyi içime çektim. Buradaki ışıklar da tıpkı önceki oda gibi kırmızıydı ve içeriye şehvetli, seksi bir hava veriyordu. Tyler elimi bir saniyeliğine bırakıp köşedeki müzik sistemine doğru yürüdü ve ortamı yumuşatacak bir şeyler açtı. Hoparlörlerden *Massive Attack*'ın '*Teardrops*' şarkısının baş döndürücü tınıları geliyordu ve ben gülümseyerek öne doğru yürüdüm ve elimi uzatıp sol taraftaki duvarda asılı duran kırbaçların, kırbaçlama aletlerinin ve küreklerin üzerinde gezdirdim. Daha önce hiç böyle bir şey kullanmamıştım ama Tyler'a güveniyordum. Bu gece onun ellerindeydim ve her şeyi denemeye hazırdım.

Durdum ve odanın diğer tarafına baktım, vibratörlerin ve popo tıkaçları, klitoris uyarıcıları, kelepçeler gibi görünen şeylerin bulunduğu bir masa kurulmuştu. Bunlar hakkında biraz emin değildim ama Tyler baktığımı görünce, "Hepsi yeni. Hiç kullanılmamış. Panik yapma. Hijyeni ciddiye alıyoruz. Ve istemediğin hiçbir şeyi denemek zorunda değilsin."

"Tamam." Başımı salladım. "Sana güveniyorum."

Ben siyah deri kanepeye, yastıklı banka ve uzak duvara dayalı, her iki ucunda dört ahşap direk ve deriden yapılmış bir şilte bulunan yatağa bakarken yavaşça bana doğru yürüdü. Islak bir rüyadan çıkmış gibiydi ve odaya bakarken zar zor nefes alabiliyordum.

"Bunu senin hızında yapacağız, unuttun mu?" Tyler önümde dururken şöyle dedi. "Çıldırılmamaya çalış. Sadece nefes al. Gitmek istersen gidebiliriz. Yukarı odama çıkabiliriz ve..."

"Hayır," diye sözünü kestim. "Burada kalmak istiyorum. Seninle birlikte."

Başını salladı ve parmaklarını yanağımda gezdirmek için uzandı, sonra bana yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Çok güzelsin Jess." Dudaklarımı nazikçe öptü. "Bu gece sana kendini güzel hissettirmek istiyorum. Sana tapmak istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum," diye cevap verdim nefes nefese, kelimeleri zorlukla oluşturabiliyordum.

"O zaman iyi bir kız ol ve kıyafetlerini çıkar," diye seksi bir sırıtışla emretti, geri adım attı ve sonra deri kanepeye oturdu. Bacaklarını açarak oturdu ve bir kolunu kanepenin arkasına dayayarak beni izledi. "Seni izlemek istiyorum. Seni çıplak görmek istiyorum."

Ben de onu memnun etmek istiyordum.

Arkama uzanıp elbisemin fermuarını indirdim, sonra da elbisemden sıyrıldım, kumaşın yere düşmesine izin verdim ve beni önünde askısız siyah dantel sütyenimle, amım çıplak ve onun için parlarken bıraktım.

"Ne kadar muhteşem olduğun hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu ve sonra pantolonunu düzelterek ekledi, "Beni ne kadar tahrik ettiğini biliyor musun?"

Sözleri beni güçlü hissettirdi ve bir adım öne çıkıp sütyenimin kancasını açtım ve gözleri beni yutarken yere bıraktım. Göğüslerimi tutup sıktım ve ona "Bunu beğendin mi?" diye sordum.

"Bayıldım buna." Sırıtarak öne doğru oturdu. "Şimdi buraya gel ve benim olanla oynamama izin ver."

Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve ona doğru kasıla kasıla yürüdüm. Bana cennetten düşmüş bir melekmişim gibi baktı, sonra arkamı dönmemi istediğini belirtmek için parmağını çevirdi, ben de döndüm ve çıplak kıkırımı görmesine izin verdim.

"Seni mahvetmek istiyorum," diye homurdandı ve kanepeye doğru son birkaç adımı attım ve onu bana karşı hissetmek için çaresizce yavaşça ona bindim.

"O zaman beni mahvet," dedim ona sırıtarak.

Başımın arkasından tuttu ve onu öpmem için beni öne doğru çekti. Dili ağzıma girip benimkiyle karışırken dudakları sert ve cezalandırıcıydı. Sonra saçlarımdan bir tutam aldı ve başımı geriye doğru çekti, boynumu ısırды ve ısırırken inledi, "Sana her şeyi yapmak istiyorum. Seni her şekilde becermek istiyorum."

Sırılsıklam olmuşum, onun için yanıp tutuşuyordum ama o biliyordu. Benimle nasıl ilgileneceğini her zaman biliyordu.

Kalçalarımı ona doğru bastırdım ve o da kıkırdadı. "Çok ıslaksın bebeğim. Pantolonumu ıslatıyorsun."

Ve bacaklarımın arasına uzanıp amımı okşadı, ben inleyerek yalvarırken, "Lütfen Tyler. Becer beni."

"Sabırlı ol bebeğim," dedi ve beni kaldırıp yastıklı bankın üzerine taşıdı.

Beni ayağa kaldırdı ve sonra bakışları kararırken, "Kıyafetlerimi çıkar" dedi.

Bana söyleneni yaptım, gömleğini pantolonundan çıkardım ve düğmelerini yavaşça yukarıdan aşağıya doğru açtım, o saçlarımı okşayıp beni okşarken göğsünü öptüm. Sonra gömleğini kollarından aşağı ittim ve yere düştü. Ellerimi bronzlaşmış göğsünde, kaslı kollarında gezdirdim ve sonra acı verici bir yavaşlıkla beline doğru ilerledim, kemerini çözdüm, sonra fermuarını indirmeden önce pantolonunun düğmesini açtım. Ama çok sabırsızdım ve elimi içine soktum, serbest bırakılmak için zorlanan sikinin sıcak sertliğini hissettim. Avucumu uzunluğu boyunca gezdirdim. O kadar büyük, o kadar kalındı ki dizlerimin üzerine çöküp şanslı yıldızlarıma şükretmek istedim. Boş ver onu. Dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma almak istedim. Daha fazla dayanamayana kadar emmek.

Ben de aynen öyle yaptım. Pantolonunu ve boxer'ını bacaklarından aşağı indirirken dizlerimin üzerine çöktüm ve saçlarımı okşayıp bana bakarken "Aferin kızıma" diyerek ödüllendirildim.

Kirpiklerimin arasından ona bakarken siki uzun ve sertti, bana doğru bakıyordu. Sonra elimi kaldırdım, avucumu yaladım ve sikinin etrafına sardım, ona birkaç yavaş pompa yaptım ve gözlerinin donmasını izledim. Onu dizlerinin üzerine çöktürebileceğimi bilmek, tıpkı onun benimle yapabildiği gibi, şimdiye kadarki en iyi duyguydu ve öne doğru eğildim, onu ağzıma alıp emmeden önce dilimi horozunun başı üzerinde ve etrafında gezdirdim. Elimle sikinin tabanında çalıştım ve aynı zamanda onu emdim, çıkardığı tatmin iniltilerinden ıslandım. Sonra elimi taşaklarını avuçlamak için hareket ettirdim, okşadım, alay ettim, tırnaklarımı hafifçe üzerlerinde gezdirdim. Bacaklarını açtığı anda, perine bölgesini okşamak ve kızdırmak için hareket ettim, horozunu boğazımdan olabildiğince aşağıya aldım.

İnledi ve kalçalarını ayarladı, böylece kendini boğazımdan aşağı daha fazla itebildi, denemek için yaptığı gibi başımı tuttu ve

Beni istediği şekilde açıyordu. Sonra, gözlerimin sulandığı ve amımın zonkladığı birkaç derin boğazlı itişten sonra, horozunu ağzımdan çıkardı ve homurdandı, "Bankın üzerine yat. Sırt üstü."

Ayağa kalktım, yastıklı banka doğru ilerledim, sonra sırtüstü uzandım. Beni aşağı çekti, böylece başım kenardan sarkıyordu, sonra "Ağzını aç, boğazını sikmem gerek" dedi.

Ağzımı açtım ve sikini içeri kaydırıldı. "Çok fazla gelirse bacağıma dokun," dedi ve biraz daha kuvvetle daha da içeri itti, boğazımın arkasına ulaştı, sonra geri çekildi.

Yanaklarımı çukurlaştırdım, onu emdim ve boynumu tuttu, geri iterken sıkı.

"Bu çok iyi bebeğim," dedi bana, yavaşça içime girerken sesi artık gerilmişti. Sonra boynumu daha da sıkarak kendini boğazımın arkasına doğru itti, daha da ileri gitti, ta ki onu boğazımda o kadar derinde hissedene kadar gözlerim yaşardı.

Çekildi ve tekrar soktu, homurdanarak bana "Çok iyi hissediyorsun. Sikimi çok iyi alıyorsun Jess." Ben de karşılık olarak onun sikinin etrafında inledim.

"Kendine dokun," diye emretti ve bacaklarımı açıp klitorisimi ovma için aşağı uzandım. Saniyeler sonra boşaldım, klitorisimde kıvılcımlar çıktı ve o boğazımı sikerken amımı sıkarak zonklamalar başladı.

Parmaklarımın düştüğünü görünce "Durma," diye emretti. "Kendini becerirken seni izlemek istiyorum."

Ona itaat ettim, parmaklarımı amımın içine soktum ve sonra klitorisimin etrafında döndüm, başka bir doruğa birkaç dakika uzakta olduğumu biliyordum.

"Boşaldığımda beni yuttuğunu hissetmek istiyorum," dedi, konuşurken eli boynumun üzerinde esniyordu. "Her damlasını al. Beni sertçe em, Jess. Senin için çok sert boşalmak istiyorum."

Onu memnun etmek istiyordum. Bu yüzden, ona daha iyi erişim sağlamak için başımı biraz geriye çekerek sertçe emdim ve inledi, klitorisimi çılgınca ovuştururken boğazımı kabaca becerdi, doruk noktam benden dalga dalga zevk dalgasıyla yuvarlandı.

Aletin kalınlaştığını, damarlarının dilimde, boğazımda titreştiğini hissettim ve sonra sıcak döl ağzımı doldururken kükredi, kapladı

Boğazımı. Yutkundum, emdim ve bana vermek zorunda olduğu her şeyi aldım.

İticileri biraz düzensizleştirdi ve sonra mutluluk dalgasını sürerken yavaşladı, içime boşalırken kalçalarını salladı. Sikini ağızımdan çıkarırken nefes nefese kalmıştı.

"Bu... lanet... inanılmazdı," diye nefes nefese kaldı, sonra bankın yanına doğru hareket etti ve beni kollarının arasına almak için uzandı.

"Yürüyebilirim," diye şaka yaptım ama başını salladı.

"Bu performanstan sonra seni hayatın boyunca istediğin her yere taşıyım." Güldüm ve beni yavaşça yatağa yatırdı, sonra geri çekilip bana baktı. "Bu harika bir aperiattı. Şimdi ana yemek için hazır mısınız?"

Otuzuncu Bölüm

JESS

Ana yemek.

Hay sikeyim.

Eğer bu bir aperatifse, o zaman hayatımın gecesini yaşıyordum.

Bu gece hiç düşünmediğim kadar çok boşalmıştım bile. Beni mahvedeceğini söylediğinde, gerçekten ciddiye.

Masaya doğru ilerleyişini izledim, kıcı o kadar şeftaliydi ki dişlerimi geçirmek istedim. Beni izlediğimi hissetti ve omzunun üzerinden baktı, güldü ve "Gördüğün hoşuna gitti mi?" dedi.

"Burada, yatakta benimle olduğunda daha çok hoşuma gidiyor," diye şaka yaptım, yanıma yatmak için kaydım ve ona seksi bir 'gel ve beni al' gülümsemesi verdim.

Kıkırdadı ve masadan birkaç oyuncak aldı, sonra seksi bir çalımla ve onları yatağa fırlatırken hınzır düşüncelerini ele veren bir sırıtışla bana doğru geri döndü.

Sonra öne eğildi, burnumu öptü ve "Sabır bir erdemdir" dedi. Ama şu anda onun da benim kadar sabırlı olduğunu biliyordum.

"Aynı zamanda tam bir baş belasıdır," diye karşılık verdim, o da kısıp bir kahkaha attı ve ben sırt üstü düşerken yatağa süründü.

"Tek d    nebildiğim senin içinde olmayı ne kadar çok istediğim olduğunda  yle."

"Beni bekletme o zaman."

Vücudunu benimkinin üzerinde gezdirerek beni içine hapsetmesini seviyordum. Beni sarhoş eden kokusu, vücudunun benimkini eriten sıcaklığı, bana bakışı, hepsi beni çıldırtıyordu. En iyi şekilde ağır  insel yüklenme gibi. Onu daha önce hiçbir erkeği istemediğim kadar çok istiyordum. Onu içimde hissetmek, kendime çekmek ve her  eyimle ona sarılmak istiyordum. Asla bırakmak istemiyordum.

EĞildi ve beni öptü, dudakları yavaşça hareket ediyordu, dili benimkiyle öyle erotik bir şekilde alay ediyordu ki amımın karıncalanmasına neden oldu. Kollarımı ona doladım ve parmaklarımı sırtında gezdirdim, bacaklarım açık ve hazır  ı, daha fazlası için çaresizdim.

" ok a Ğ zl ," diye inledi, boynumdan aşağı öpücükler göndererek. Sonra biraz daha aşağı kaydı, göğüslerime doğru ilerledi, meme ucumu öptü ve yaladı, sonra ağzına aldı. Sıcak eliyle diğer g Ğ s m  ok ayıp masaj yaparak beni tahrik etti. Sonra, diğer meme ucuna geçti,  flemenden önce nazikçe ısır  ı ve acının üzerine yaladı. Sırtımı ona doğru eğdim, kalçalarım sallanırken tırnaklarımı saçlarında gezdirdim, sürtünme bulmaya çalıştım.

"Beni ne kadar çok istediğini söyle," diye yalvardı. "Sikimi istediğini söyle bana."

"İstiyorum," diye cevap verdim nefes nefese, ama o daha fazlasını istiyordu. "Kelimeleri duymam gerek Jess."

Gözlerimi kapattım, dilinin meme ucumdaki hissine kendimi kaptırdım, ağzı beni çılgına çevirdi.

"Sikini içimde istiyorum. Seni hissetmek istiyorum..."

"Nerede?" diye emretti.

"Amımda. Seni istiyorum... amımda. Sana ihtiyacım var, Tyler." İnledim, sesim muhtaç, çaresiz ve ahlaksız çıkıyordu.

İnledi ve g Ğ slerimden g beğime kadar nazikçe öptü. Sonra tekrar diz çöktü ve gözlerini amıma dikerek, "Benim için daha geniş a . Amının ne kadar güzel olduğunu göreyim."

Söyleneni yaptım ve bacaklarımı açtım, amım onun için açıldı ve orada uzandım, daha derin nefes almasını izledim, bakışları karanlık ve a Ğ zl yd .

Başını salladı ve homurdandı, "Çok güzelsin. Sen mükemmelsin." Yan tarafa uzandı ve seçtiği oyuncaklardan birini aldı. Sonra çalıştırıp bana göstermek için havaya kaldırdı ve sırtıttı. "Sanırım önce seni kızdırmam gerekiyor."

"Sanırım beni zaten oldukça iyi kızdırdın," diye cevap verdim, elindeki klitoris uyarıcısına ve sonra ona bakarak.

Ama başını salladı ve gözlerini amıma dikerek, "Benim için boşalmanı görmek istiyorum," dedi. Ve sinsi bir sırıtışla ekledi, "Senin fişkirtmanı izlemek istiyorum."

Soğuk metalin klitorisime dokunduğunu hissettim, titreşimler beni sıktı ve inletti.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" diye sordu, klitorisimin etrafında nazikçe hareket ettirdi, sonra aşağıya doğru bir yol izledi, tekrar klitorisime geri getirmeden önce biraz amımın içine itti. İlk başta cevap vermedim; veremezdim. Uyarıcıyı aşağı yukarı, içeri dışarı hareket ettirmeye devam etti ve duyularımı çılgına çevirdi.

Ama sonunda, kalçalarım onun yarattığı ritimle yuvarlanmaya başladığında, "Evet. Çok iyi." diye nefes aldım.

Amımda kıvılcımların tutuştuğunu hissedebiliyordum, klitorisim zonkluyordu ve ben serbest kalmaya doğru ilerliyordum.

Ve sonra.

Durdu.

"Ne... ne?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ona kaşlarımı çattım ama o sadece gülümsedi.

"Seni kızdıracağımı söylemiştim." Elini benden uzaklaştırdı, arzuladığım şeyi reddetti ama "Henüz gelmeni istemiyorum" diyerek benimle daha da alay etti. Önce bundan daha fazlasına ihtiyacın var ve boşalabileceğine karar verdiğimde, yüz kat daha iyi hissedeceksin, güven bana."

Ona güvendim.

Orgazm olmak istiyordum ama ne derse yapacaktım.

Ben de başımı salladım ve amıma uzun uzun bakarken sikini okşamasına izin verdim. Ve sonra tekrar başladı, uyarıcıyı yukarı aşağı, etrafında ve etrafında çalıştırdı, beni çıldırttı, orgazmı bu sefer daha hızlı zirveye çıkardı. Çok daha hızlı. Amım sıkıştı, klitorisim kalbim kadar hızlı atıyordu, patlamaya hazırdı. Çok hazırdım.

İnledim, vücudumdaki her kas kasılırken bacaklarım kilitlendi. Ve sonra...

Tekrar durdu.

"Tanrı aşkına," diye çaresizlik içinde bağırdım ve o güldü. Kahkahalarla güldü.

"Seni parçalanırken izlemek hayatımda gördüğüm en seksi şey," diye homurdandı ve sesindeki ihtiyacı duymak beynimdeki bir düğmeyi çevirdi.

"Yemin ederim, eğer beni boşaltmazsan, seni bu yatağa bağlayacağım ve hemen oraya gidip o kanepede kendimi parmaklayacağım. O kadar çok boşalacağım ki lanet olası yıldızları göreceğim ve sen bunların hiçbirinde bana dokunamayacaksın."

"İşte bu kavga konuşmasına benziyor." O da bana sırıttı.

Bacaklarımı daha geniş açtım. "Beni denemek ister misin?"

Kıkırdadı ve uyarıcıyı tekrar klitorisime doğru hareket ettirerek, "Seninle her şeyi denemek istiyorum" diye inledi.

Bu sefer, o metali amımın üzerinde gezdirirken bir amaç ve hassasiyetle hareket etti, noktalara mükemmel bir şekilde vurdu, mükemmel bir şekilde ovuşturdu ve döndürdü, orgazmımın kıvılcımlarının yoğunluğunu arttırmak için ihtiyacım olan baskıyı verdi. Benimle bir maestro gibi oynuyordu ve benden en iyi şekilde nasıl yararlanacağını çok iyi biliyordu. Vibratörü eline aldığı anda, her şey tatlı bir senfoniden olağanüstü bir kreşendoya dönüştü.

Silikon vibratörü yavaşça amımın içine itti, beni açtı ve ben inledim ve yatakta kıvranarak daha fazlası için ona yalvardım. Sırtım kemerli ve ağzım açık kaldı, bana acı verici bir şekilde yavaşça itti ve sonra klitorisimi tekrar ovma için çıkardı.

"Benim için gel," diye hırladı. "Bana ne kadar pis bir kız olduğunu göster. Bunu ne kadar istediğini. Böyle sikilmeyi seviyorsun, değil mi? Daracık küçük amcığının bunu almasını izlememi, sikimin ne kadar sert olduğunu bilmemi seviyorsun. Seni sikmeyi ne kadar çok istiyorum."

Sözleri beni kırdı ve kaslarım kilitlenip amım patladığında haykırdım, sıcak sıvı içimden fışkırırken klitorisim zonkluyordu. O da memnuniyetle inledi.

"İşte burada," dedi gururla. "Bu hayatımda gördüğüm en seksi şey. Boşaldığında çok güzel görünüyorsun, ama daha da güzel

üzerime fıskırttığında."

Tembelce gözlerimi açtığımda bana gülümsediğini gördüm. Sonra sikini eline aldı ve öne doğru eğilerek ıslak amıma sürttü. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Bütün gece hazırdım," diye cevap verdim, hassas hissediyordum ama onu çok istiyordum. Hiçbir şey onun kadar iyi hissettiremezdi.

Bacaklarımın arasında diz çökmüş, benimle alay ederken sikini izliyordu. Şimdi daha derin nefes alırken yüzü şehvetle pusluydu ve sonra yavaşça sikini içime itti ve onun tarafından gerilmenin ne kadar iyi hissettirdiğine iç çektim.

Geri çekildi, sonra sikinin başıyla klitorisimi ovdu, sonra tekrar içime itti ve yalvardım, "Benimle alay etmeyi bırak. Sadece sik beni, Tyler."

Bu sefer iki kez söylemesine gerek kalmadı ve içime sertçe girip beni tamamen doldurarak nefes nefese bıraktığında nefesim kesildi. "Lanet olsun."

Üzerime eğilmek için hareket etti, kolları iki yanımda onu tutarken, sabit bir hızda itmeye başladı. Kalçalarını döndürdü, sert ve güçlü bir şekilde geri çarpmadan önce neredeyse dışarı çekiliyordu.

"Daha sert," diye yalvardım, dizlerimi kaldırdım ve daha derine inebilmesi için kalçalarımı açtım. "Daha hızlı."

Yalvardığım şeyi yaptı ve daha sert ve daha hızlı bir şekilde içime girmeye başladı, amıma vururken bacaklarımı omuzlarına yaslamak için hareket ettirdi. Onun içimde hareket ettiğini, beni doldurduğunu, beni acımasızca becerdiğini hissetmek en inanılmaz duyguydu. Çok yaklaştım ve durmasını istemiyordum. Her itişinde homurdanması, sert vücudunun benimkine karşı hissi, hepsi çok fazlaydı.

"Hadi sikime gel," diye nefesini tuttu, ne kadar yakın olduğumu hissetti ve ben de haykırdım, sert bir şekilde geldim, o da haykırırken amımın duvarları sikini kavradı.

"Lanet olsun, bu iyi hissettiriyor," dedi, ben ecstasy dalgalarını sürerken biraz yavaşladı. Ama henüz benimle işi bitmemişti. Orgazmım lezzetli patlamalarla zirve yaptıktan sonra vücudum sarsılıp kıvrılırken azaldı, benden çekildi ve bana "Dört ayak üzerine kalk" dedi.

Bacaklarım titriyordu ama onu tekrar içimde hissetmek için çaresizce dediğini yaptım. Omuzlarımı aşağı itmek için öne doğru uzandı, böylece kollarımın üzerinde durdum, kığım havada, onun için hazırdım.

Parmağını göt deliğimde gezdirdi ve ben gerildim.

"Merak etme, bebeğim." İç çekti. "Bunu geliştireceğiz." Sonra yatağın üzerinden uzanıp kayganlaştırıcı almasını izledim. Kapağı çevirip çıkarırken kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. "Ama bu burada hâlâ eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor," diye ekledi, kayganlaştırıcıyı kığıma sürerken, jelin sıcak tenimdeki serinliğinden sessizce nefes almamı sağladı.

Yataktan küçük bir popo tıkacı aldı ve "Sanırım bununla başa çıkabilirsin. Rahatlamaya çalış, rahatlırsan daha kolay girecektir. Ama bunu yapmak istemiyorsan güvenli kelimeni kullanabilirsin. Unutma, kontrol sende."

Başımı salladım ve sonra parmağını göt deliğime sürttüğünde iç çektim, sonra tıkacı kullanarak onu kığıma sokmaya başladı. Garip hissettirdi ama istenmeyen bir şey değildi. Vücudum hala dürtülerle geriliyordu ve durdu, bana "Rahatla, Jess. Sadece nefes al. Acımayacak. Söz veriyorum. Sadece daha iyi olacak."

Derin nefes aldım, rahatladım ve kığımı tuttuğu tıkacın üzerine geri ittim. Tıkaç tamamen yerleştirilip kığımı gerdiğinde inledi, "Siktir. Çok seksi görünüyor. Şimdi sıra en iyi kısımda."

Bir klik sesi duydum ve ardından tıkaçtan yayılan küçük titreşimler kığımın içinde titreşmeye başladı.

"Siktir," diye bağırdım.

O şeyin bu şekilde titreşmesini beklemiyordum ama haklıydı, her şeyi yoğunlaştırıyordu.

Tyler'ın beni sikmek için arkamda pozisyon aldığını hissettim ve içime girmeye başladığında, çaresiz bir inlemenin kopmasına engel olamadım.

"Bu çok fazla," diye bağırdım. "Çok doluyum."

Durdu, içimde tıkaç varken onu almaya alışmam için bana bir an verdi, sonra biraz daha içeri itti.

"Bunu kaldırabilirsin," diye ısrar etti. "Sadece nefes al. Bunu yapabilirsin."

Gözlerimi kapatıp nefes almaya odaklanarak ve bu kadar dolu olmanın verdiği hissin tadını çıkararak dinledim. Titreşimler ve

Yavaşça içime girmesi dişlerimi gıcırdatmama neden oldu, kendimi çok erken uçurumdan düşmemeye zorladım.

"Kahretsin, bu harika hissettiriyor. Harika hissediyorsun," diye soludu Tyler. "Ve titreşimler... çok çok iyi."

Çekildi ve ilk başta yavaşça içime girmeye başladı, ama duyumlar onu da ele geçirdikçe hızı kısa sürede daha güçlü, daha çılgın hale geldi. Elleri kalçalarımı kavradı, parmakları derimi kazarken içime tekrar tekrar giriyordu.

İtişler.

Titreşimler.

İnlemeler.

Kıvılcımlar.

O anda farkında olduğum tek şey onlardı.

İçime girerken amım kasılmaya başladı ve "Boşalacağım" diye inledim.

"Beni bekle," diye emretti ve beni doldururken, becerirken ve vücudumu onun yaparken tutmak için çok uğraştım.

Aleti kalınlaştı, zonkluyordu ve onun da yakın olduğunu biliyordum.

"Benim için gel," dedim ona. "İçime gel. Beni senin yap."

"Sen benimsin," diye hırladı. "Bu kedi benim." Yüksek sesle inledi ve sonra boğuk bir sesle, "Şimdi, Jess. Benimle gel. Şimdi."

Kendimi bıraktım, o da boşalırken sikine sertçe boşaldım, inleyerek orgazm olurken bana vermesi gereken her şeyi verdi. Bir araya gelme, uçurumdan düşme ve dünyayı sarsan bir şeyi paylaşma hissi gerçekten tarif edilemezdi.

Ağlamak

istedim. Ama

kendimi tuttum.

Bunun böyle olabileceğini hiç bilmiyordum ve şimdi onu bulduğuma göre, gitmesine izin vermek istemiyordum.

Zirveden indiğimizde Tyler beni yanına çekti, nefes nefese kaldığımızda bana sarıldı. Sonra yavaşça fişi içimden çıkardı ve boynuma sokuldu, sırtım onun önüne gelecek şekilde yatarken beni öptü.

"İyi iş çıkardın," diye fısıldadı. "Harikasın Jess."

"Sen de o kadar kötü değildin," dedim sessizce gülerek.

"Biliyor musun, seni dışarı çıkarmamı kabul ettiğinde, bir içki içeceğimizi, belki dans edeceğimizi ve sonra seni yemeğe götüreceğimi düşünmüştüm. Sonra belki, eğer şanslıysam, sonrasında beni kahve içmeye davet edebilirsin. Ama bunu hiç beklemiyordum." İç çekti. "Konu sen olunca beklenmedik şeyleri beklemem gerekiyor, değil mi?"

"Aynen öyle," diye cevap verdim.

Birlikte uzanırken kolunu okşadım, sonra fısıldadım, "En büyük sürpriz sen oldun. En iyisi de. O günü düşündüğümde, o bankaya girdiğimi..." Arkamda gerildi ama ben devam ettim. "Çok karışık duygular içindeyim, çünkü o gün hayatımın hem en kötü hem de en iyi günüydü. Olanlardan nefret ediyorum, tam bir kâbustu. Bize yaşattıklarından, hepimize yaptıklarından nefret ediyorum. Ama orada olmasaydım, seni bulamazdım. Sadece kısa bir süre olduğunu biliyorum ama sensiz bir hayatın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Düşünmek de istemiyorum. Sana ulaşmak için bir kâbusun içinden geçmek zorunda kaldım. Gerekirse bir tane daha yaşarım."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye beni rahatlattı, nefesi tenimi gıdıklıyordu, vücudu bedenime yaslanmıştı, tıpkı kendimi tamamlanmış hissetmemi sağlayan bir yapboz parçası gibi. "Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok. Kabuslara gelince, bırak da onlarla ben ilgileneyim. Ben bunun için buradayım. Benim işim bu."

"Bu, birbirimizin kollarında uyuyakaldığımız, fısıldayarak sözler verdiğimiz ve... başka şeyler yaptığımız kısım mı?" Göz kapaklarım ağırlaşırken sordum, bedenim de ağırlaşıyordu.

"Hayır." Sessizce kıkırdadı, başını kaldırıp bana baktı. "Burası sana şaplak hakkında ne hissettiğini sorduğum kısım."

Başımı kaldırıp ona baktım, hayallere dalmış bir halde ona alaycı bir gülümseme verdim.

"Kötü bir kız mı oldum?"

Güldü ama gözleri buğulanırken ve nefes alış veriş hızlanırken üzerine yine bir karanlık çöktü. "Her zaman. Ve burada buna yardımcı olacak bir sürü oyuncağım var."

"O zaman bana nelerin olduğunu göstersen iyi olur," diye takıldım.

Boynumu öptü, sonra benden uzaklaştı ve yataktan kalkarak kırbaç, kırbaç ve küreklerden oluşan duvara doğru yürüdü.

"Sanırım senin kötü kızın olmak hoşuma gidebilir," diye mırıldandım.
Bana döndü, için için yanarak ve gülümseyerek cevap verdi, "Oh,
hoşuna gidecek. Kötü kızlar çok eğlenir."
"Buna amin derim."

Bölüm Otuz Bir

JESS

Tyler sözünün eri bir adamdı. Bunu çok erken öğrenmiştim. Yani, oyun odasını kullanacağımızı söylediğinde, gerçekten ciddiydi. Bana kendi adımları unuttuğum ve hangi yolun yukarı olduğunu bilmediğim bir gece yaşattı. Ama umurumda değildi, buna bayılmışım çünkü bana kendimi harika hissettirmiş, daha önce hiç yaşamadığım türden bir zevk vermişti ama bundan da öte, kendimi güçlü hissetmemi sağlamıştı.

Onun sayesinde, onun yardımıyla yeniden uyandığımı hissettim. Kendi başıma arzu edilen bir kadın haline gelmişim. Bir anne, bir kız, bir kız kardeş, bir arkadaşım ama baştan çıkarıcı da olabiliyordum. Bir baştan çıkarıcı. Benim için kapılar açmıştı ve ben de arkama bakmadan geçip gitmeye fazlasıyla istekliydim.

Sabahın erken saatlerinde, kendimi en iyi şekilde bitkin hissederken, vücudum ağrırken ama zihnim huzur içindeyken, onun kollarında uykuya dalmaya başladım.

"Yukarı çıkmalıyız," diye fısıldadı, doğrulup omzuma narin öpücükler kondurdu. "Bir şeyler içelim ve sonra benim odamda uyuyalım. Yatak daha rahat olur ve bir duş alırız."

Oyun odasına bitişik bir duş odası vardı ve içeceklere erişimimiz vardı, ama kabul ettim. Onun kişisel alanında olmak

daha iyi olurdu. Ayrıca, nerede yaşadığını görmek istiyordum, böylece benimle olmadığı zamanlarda nerede olduğunu hayal edebiliyordum.

Bu yüzden ben de doğruldum ve odanın diğer ucuna geçip kıyafetlerini yerden alıp giymesini izledim. Sonra benimkileri aldı ve yatağa gelip bana elbisemi ve sütyenimi verdi. Yine de külotumu tutmaya devam etti. Onları bir daha göremeyecektim.

Sütyenimi tekrar takıp elbisemin içine girerken memnuniyetle gülümsedim.

Ayağa kalktım ve beni odadan çıkarırken kolunu omzuma doladı. Sonra koridordan aşağıya indik ve merdivenlerden yukarıya, onun yaşam alanına çıktık.

"Önce bir şeyler içmeliyiz. Bundan sonra su içmeye ihtiyacın var," dedi göz kırparak ve beni elimden tutup koridorun sonuna kadar götürdü.

Burası daha sessizdi. Daha sade, tabii eski bir akıl hastanesine böyle denebilirse. Oturma odasına doğru ilerlerken geçtiğimiz kapalı kapıların ardında diğerlerinin, kardeşlerinin olduğunu hayal ettim. Bu yüzden kimseyi uyandırmak istemeyerek ahşap koridorda sessizce ilerledim. Onlarla buluşacağımı biliyordum ama şimdi hazır değildim, yaptıklarımızdan sonra değil.

Tyler durdu ve kapıyı açtı, sonra geri çekilerek oturma alanına ilk benim girmeme izin verdi. İçeri girdim, kanepeye, geniş ekran televizyona ve mutfığa göz attım. Burası bir apartman dairesi gibiydi ve arkamdan içeri girmesini izlemek için döndüm.

Ve işte o zaman gördüm.

Duvarda kocaman bir pano vardı ve bu panoda birden beşe kadar sayılar ve banka soygununa karışan çete üyelerinin her birinin isimleri ve detayları yazılıydı.

"Bu nedir?" diye sordum. Cevabı zaten bildiğim için sordum.

Ona yaklaştım ve iki, dört ve beş numaraların üzerindeki çarpı işaretlerini fark ettim. Yavaşça dönüp odanın ortasında duran ve beni endişeyle izleyen Tyler'a baktım.

Bakışları yere düştü ve bir şey söyleyeceğinden emin değildim ama sonunda başını kaldırdı, gözlerinde pişmanlık parlıyordu, "Bunu görmeni istemedim. Orada olduğunu unutmuşum."

Sonra başını geriye attı, "Siktir," dedi ve ellerini yüzünde gezdirdi. "Yani, orada olduğunu biliyordum ama düşünemedim."

Tahtaya tekrar baktım, kalbim ağzımdaydı, "Dört ve beş numaraların üzerinde çarpı işareti olmasının nedeni sen misin?" diye sordum. Onları sen mi buldun?"

Arkamdan sessizce içini çekti ve "Evet" dedi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Tyler'ın karanlık bir tarafı olduğunu biliyordum. Her zaman bunu sorun etmediğimi düşünmüştüm. Ama belki de kafamı kuma gömüyordum.

"Ya tutuklanırsan? Polisin haberi var mı? Onları buldular mı?"

"Henüz bulamadılar."

Bana yaklaştığını hissettim ama kıpırdamadan durdum, tahtaya baktım, henüz ona bakabileceğimden emin değildim. Eğer bakarsam, ona ne olabileceğine dair korkularım beni yıkabilirdi.

"Ama olacaklar." Yutkundum, bir an için gözlerimi kapattım ve bana onun olmadığını söylemesini umdum. O orada değildi. Ona karşı hiçbir şey yapamazlardı. Onun adına intikam alan diğer askerlerdi.

Ama söylemedi.

"Yapmayacaklar," diye sessizce homurdandı, sonra iç çekerek ekledi, "Jess, yapmam gerekeni yaptım. Yapılması gerekeni. Sana ve diğer rehinelere olanlardan kaçamazlardı. Ama sana söz veriyorum, benimle ilgili hiçbir şey bulamayacaklar. Ne DNA, ne kanıt, hiçbir şey."

Benden birkaç santim uzakta dururken dönüp ona baktım.

"Bunu bilemezsin," diye tısladım. "Biri seni görmüş olabilir. Bir şeyler ters gitmiş olabilir."

"Hiçbir şey ters gitmedi." Bana doğru uzandı, beni tutmaya çalıştı ama her zaman yaptığım gibi onun içinde erimedim. Bedenim uyuşmuş, olduğu yerde donup kalmıştı.

"Seni kaybedemem." Gözyaşlarımı tutarak başımı salladım. "Bunu yaşayamam. Yapmayacağım."

"Beni kaybetmeyeceksin," diye karşılık verdi kollarını bana sararak. "Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Sana daha önce söz vermiştim, benimle güvendesin ve bunda ciddiydim. Bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam."

Onu tutmak için kollarımı kaldırdım ve başımı göğsünün sıcaklığına gömdüm.

"Asla asla diyemezsin." Serseri bir gözyaşı gömleğinin kumaşını ıslatırken burnumu çektim. "Ne yaptığını bilmek istemiyorum Tyler.

Hayal gücüm muhtemelen gerçeğin bir PG versiyonu. Ama lütfen diğerlerini bırak. Bir ve Üç'ün üzeri çizili değil. Bırak onlarla polis ilgilensin. Kendini ateş hattına atma. Buna değmez." "Seninle aynı

fikirde değilim," dedi ciddi bir ses tonuyla.

ses tonuyla, her an kaçabileceğimi düşünmüş gibi elini sıkıyordu. "Bence buna değer. Sen ve Ava için adaleti sağlamak benim için her zaman buna değecek."

"Bizim için değil." Kucağında geriye yaslandım, ona baktım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissederek, "Sanırım... Endişeliyim. I..."

"Çıkar ağzındaki baklayı Jess," dedi, bana bakarken çenesi sıkılmıştı.

"Farklı dünyalarda yaşıyoruz," diye ağzımdan kaçırdım. Konuşurken gözlerinin içine bakamadığım için gömleğinin düğmelerine odaklandım. "Ve seninkinde hayatta kalabileceğimden emin değilim. Düşünmem gereken Ava var ve..." Böyle hissetmekten nefret ediyordum. Daha önce hiç yaşamadığım kadar tutkulu bir gecenin ardından hâlâ onun hayaletini içimde hissedebiliyordum ama işte buradaydım ve bu işin yürümeyebileceği düşüncesi kalbimi parçalıyordu.

Çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasında tuttu ve başımı hafifçe geriye eğdi, böylece ona bakıyordum.

"Eğer benim dünyam senin yaşayamayacağın bir dünyaysa, o zaman onu yerle bir ederim. Gerçekten yakarım. Benim için önemli olan tek şey sensin Jess. Sen ve Ava. Bu dünyayı ve içindeki her şeyi yakar ve sadece senin için yeni bir dünya inşa ederim." Alnını alnıma bastırdı ve sonraki sözleriyle kalbimi eritti. "Anlaman gereken bir şey var. O bankaya girdiğim ve ikinizi gördüğüm gün, benim dünyam siz oldunuz. Bu değil. Bunların hiçbirinin önemi yok. Her şey seninle ilgili. Sen benim dünyamsın, Jess."

"Aman Tanrım, Tyler," gözyaşlarına boğulmadan söyleyebildiğim tek şey buydu. Kollarımı ona daha sıkı sardım ve hayatım buna bağlıymış gibi sarıldım.

Başımı göğsüne yaklaştırdığımda kalp atışlarının hızlı gümbürtüsünü, vücudunun benimkine yayılan sıcaklığını duyabiliyordum. Ve sonra sesi içimde titreşerek şöyle dedi: "Bu gece sana sahip olduğumu biliyorum, ya da daha doğrusu" -kıkırdadı- "sen bana sahip oldun. Ama sanırım benim için gerçekten ne kadar önemli olduğunu sana göstermem gerekiyor."

Elimi tuttu, buzdolabına gidip açtı, iki su şişesi çıkardı ve beni oturma odasından dışarı çıkardı. Kapısına gelene kadar koridorda sessizce yürüdük ve kilidi açarak önce benim girmeme izin verdi.

Tyler'ın odası tam da hayal ettiğim gibiydi. Gri duvarlar, büyük bir televizyon ekranı. Duvar boyunca uzanan bir masanın üzerinde bilgisayar ekranları ve diğer teknolojik aletler vardı. Yatak sade ve gri pamuklu çarşafliydi. Aletlerini seven bir adam için mükemmel bir bekâr evi.

Tyler kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledi, sonra elimi tutup beni odanın diğer ucundaki bir kapıya götürmeden önce su şişelerini komodinin üzerine koydu. Kapıyı iterek gri fayanslı, krom banyosunu ortaya çıkardı ve beni de peşinden sürükleyerek içeri girdi.

"Benimle duş alır mısın?" diye sordu.

"Sormana gerek var mı?" Cevap verdim ve gülümseyerek suyu açmak için duş kabinine uzandı. Sonra tekrar bana döndü.

"Yorgun olduğumu biliyorum. Uzun bir gece oldu." Sırıttı. "Uzun ama çok... ödüllendirici. Ama burada biraz vakit geçirmek, temizlenmek, sana sarılmak ve benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyorum."

"Hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin Tyler. Senin için her yere giderim ve her şeyi yaparım."

Sırıtarak bana doğru bir adım attı. "O zaman burada futbola gerek yok?"

"Hayır." Gözlerinin içine baktım, bizi birbirimize bağlayan hassas bağların her geçen saniye daha da güçlendiğini hissediyordum. Aldığımız her nefeste onun kalbiyle benim kalbim arasındaki bağ daha da güçleniyordu.

Aşağı uzandım ve elbisemin altından tutarak yukarı ve başımın üzerine çektim. Sonra onu yere fırlattım.

Gözleri kapandı, arzudan puslandı. Sütyenimin kancasını açtım ve onun da düşmesine izin verdim, beni karşısında çıplak bıraktı.

Şaşkınlıkla başını yavaşça salladı ve sonra elini kaldırarak boynumdan aşağıya, göğsümün üzerinden karnıma doğru nazikçe gezdirdi.

"Bu geceden alacağın bir şey varsa, o da bu olmalı. Sen çok güzelsin Jess. Ve bunu bilmen gerek. Bunu her gün kabullen, tıpkı şu anda olduğun gibi."

"İşte yine başladın," dedim gömleğinin düğmelerini açmak için uzanırken. "Bana her şeyi daha iyi hale getirmek için tam olarak duymam gereken şeyi söylüyorsun. Ve ben bunu seviyorum."

Sessizce güldü. "Belki de konu sen olunca konuşmakta iyiyimdir."

"Benimleyken pek çok şeyde iyisin." Sırıttım, gömleğinin son düğmesini açtım ve omuzlarından geçirip yere düşene kadar kollarından aşağı ittim.

"İşimi kolaylaştırıyorsun," diye karşılık verdi ve beni dudaklarımdan öperek ne kadar nazik olduğunu göstererek nefesimi kesti.

Öpücüğe doğru eğildim ve gözlerimi kapatarak yumuşak dudaklarının dudaklarıma değmesinin tadını çıkardım. Tadı baştan çıkarıcı, şehvetli, ayak parmaklarımı kıvrıracak kadar bağımlılık yapıcıydı. Bütün gece o öpücüğün içinde kendimi kaybedebilirdim.

Çekingen bir tavırla uzanıp pantolonunun fermuarını açtım ve önümde çıtırçıplak durana kadar aşağı doğru ittim. Uzun, sert aleti karnımı sıyırdı ve elimi etrafına sarıp ona birkaç yavaş, lezzetli vuruş yaptım.

"Bebeğim, dokunuşların beni çılgına çeviriyor," diye inledi, dudaklarını çeneme, boynuma götürdü ve sonra memelerime masaj yapmak için uzandı, sertleşip ilgi için haykırana kadar başparmaklarını meme uçlarımin üzerinde sıktı ve ovdu.

Tyler her zaman neye ihtiyacım olduğunu bilirdi ve göğsümde bir öpücük izi bıraktıktan sonra bir meme ucumu ağzına aldı, dilini en lezzetli şekilde üzerinde gezdirdikten sonra ağzından çıkarıp diğerine geçti. Başının arkasını tuttum, bana tapınmasını izlerken parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Beni yalarken kendi dünyasında kaybolmuş görüntüsü, vücudumu emmek ve tadını çıkarmak için zaman ayırması, amımın karıncalanmasına ve kalbimin ona olan sevgisiyle patlamasına neden oldu.

"Bu konuda çok iyisin," diye homurdandım.

İnledi ve devam etti, yetenekli dili ve hınzır ağzıyla vücudumu çılgınlığa sürükledi.

Banyo buharlanmaya başladı, duştan gelen sıcak su bizi çağırıyordu. Tyler meme ucumu son bir kez emdi, sonra ağzından çıkmasına izin verdi ve elimi tutarak beni duş kabinine götürdü.

Duş başlığını vücudumuzun sadece alt kısmına vuracak şekilde konumlandırdı ve sonra vücudunu kullanarak benimkini duşun duvarına doğru itti. Ellerini başımın yanındaki fayansların iki yanına yerleştirdi ve homurdanarak eğildi, "Seni yiyip bitireceğim, ama bu sefer acele etmeyeceğim."

İtiraz etmedim, teklif ettiği her şeyi istiyordum.

Ellerini yavaşça kalçalarımın dışından geçirdi, sonra eğilip arkalarından tuttu, beni yukarı kaldırdı, böylece amım mükemmel bir şekilde konumlanmıştı. Bacaklarımı onun etrafına sardım, kollarımla onu kendime çekip öpmeye başladım. Öpüşürken su tenimizi sırlıslam ediyordu, Tyler kalçalarını benimkilere sürtüyor, siki bana doğru bastırıyordu, olması gereken yere çok yakındı.

Defalarca kalçalarını döndürdü, amımı okşadı ve beni çılgına çevirdi.

"Becer beni," diye yalvardım ve o da kıkırdadı. "Her zaman çok muhtaçsın."

Uzanıp sikini eline aldı ve ipeksi sertliğini amımın içinde kaydırды.

"Bunu istiyor musun?" diye sordu, sesi çakıllı ve çiğdi, bana benim kadar muhtaç olduğunu gösteriyordu.

"İ s t e d i ğ i m i biliyorsun." Alt dudağını dişlerimin arasına aldım, ağzımın içine emdim ve sonra bıraktım.

Gözlerinde yüzen karanlıkla, "O zaman söyle bana.

Yalvar bana. Kelimeleri söyleyişini duymak hoşuma gidiyor."

Edepsiz konuşmalarımı seviyordu. İnkâr edemezdim, ben de seviyordum.

"Sikini amımda istiyorum," dedim, sonra kendime daha çok güvenerek ekledim, "Kalın, sert sikinin beni gerdiğini, duvarlarımı okşadığını, amımı sıkıldığını hissetmek istiyorum. Ve ben de yapmak istiyorum

çok sert boşalıyorsun. Boşalmanı içimde hissetmek istiyorum. Bacaklarımdan aşağı aksın. Sahip olduğun her şeyi bana ver."

"Evet, hanımefendi," dedi ve başka bir şey söylemeden sikini içime soktu, beni en nefis şekilde doldurdu.

Haykırdım, ona tutunurken parmaklarım omuzlarına gömüldü. Bir süre sert ve hızlı bir şekilde itti, ikimiz de nefes nefese kalıp inlerken bana çarptı. Sonra siki içimdeyken durdu ve "Henüz boşalmak istemiyorum. Acele etmeyeceğimi söyledim ve bunda ciddiydim. Seni sikmeyi seviyorum Jess. Ama şimdi seninle sevişmek istiyorum."

"Evet," diye cevap verdim nefes nefese. "Beni nasıl sevebileceğini göster bana."

Bir an kıpırdamadı, nefes nefese kaldığımızda bana sıkıca sarıldı. Sonra tekrar içime girmeye başladı, ancak bu sefer daha yavaş, ölçülü itişlerle, içeri girip çıkarken kalçaları dönüyordu.

Beni duşta tutarken nefeslerimiz kesilmişti, su bizi ıslatıyor, tutku bizi yiyip bitiriyordu. Kalçalarının yavaşça sürtünmesi ve sikinin amımın duvarlarını okşayıp tam y e r i n e vurduğunu hissetmek beni titretiyor ve inletiyordu.

"Çok yaklaştım," diye bağırdım, vücudu benimkini kafeslerken başım fayansların üzerine düştü.

"Ben de," diye nefes nefese kaldı ve içimde kalınlaştığını hissettim.

"Benim için gel," diye emrettim ona. "İçime gel, bana bunu ne kadar sevdiğini göster."

O anda onun için çok şey hissettim. Bedenlerimizin kalıcı olarak birleşmesini istedim. Bir olmak, böylece ben o olmak, o da ben olmak istiyordum. Çünkü öyleydi. O artık benim bir parçamdı. Gitmesine asla izin vermek istemedim.

"Geliyorum," diye bağırdı ve ben de onu tuttum, içimde zonklamaya başladığında kalçalarımı onunkilerle aynı hizaya getirdim. Ve ben de paramparça oldum, amım onun sikine kenetlendi, o yavaşça iterken onu kavradı, sıcak spermi içimde patladı.

Birbirimize sarılmış, orgazmlarımızın mutluluğu içinde kaybolmuşken, "Lanet olsun," diye soludum. "Oh, Tyler."

Ona onu sevdiğimi söylemek istedim ama çok erkendi. Aşırı duygusaldım, aşırı uyarılmıştım, çoklu orgazmdan dolayı kafam iyiydi.

Bana vermişti.

Ve sonra, nefes nefese beni kendine yakın tutarken, siki hala içimde gömülüken, kulağıma fısıldadı, "Seni seviyorum Jess. Seviyorum. Seni seviyorum. Bunu daha fazla söyleyemem."

Ve tüm 'çok erken' düşüncelerim kafamdan uçup gitti. "Ben de seni seviyorum."

Bölüm Otuz İki

TYLER

"Dün gece nereye kayboldun?" Yatağımda kıvrılmış beni bekleyen Jess'e sabah çayı hazırlamak için oturma odasına girdiğimde Colton sordu.

Diğer herkes odanın etrafına dağılmıştı. Adam ve Liv masada kahvaltı ediyorlardı. Adam'ın köpeği Tyson ayaklarının dibine uzanmış, çalmak için yere düşecek yiyecek kırıntılarını bekliyordu. Devon ve Leah May mutfak tezgâhının başında durmuş domuz pastırması kızartmak üzereydi. Will, Bryony, Colton ve Shelley kanepede tembellik ediyorlardı.

"Seni kontrol etmem gerektiğini düşünmemiştim," dedim musluğu açıp çaydanlığı doldururken.

"Nasıl endişelendiğimi biliyorsun," diye şaka yapan Colton bana göz kırptı ve bir öpücük gönderdi.

"Jess gelip bizimle buluşacak mı?" Liv sordu, yüzündeki gülümseme dün gece nerede olduğumu ve neler olduğunu çok iyi bildiğini gösteriyordu.

"Baskı yok," diye ekledi Adam, Liv'e zorlamamasını söyleyen bir bakış atarak. "Hepimizle aynı anda tanışmak çok zor. Kendini buna hazırlamak isteyebilir."

"Başa çıkılması gereken çok kişi olduğumuzu mu söylüyorsun?" Colton gücenmiş gibi yaparak soluk soluğa kaldı.

"Bazıları diğerlerinden daha fazla," diye karşılık verdi Adam.

"Bakalım ne diyecek," diye cevap verdim hiç istifimi bozmadan. "Belki ona kahvaltı hazırladıktan sonra."

"Bu pastırmadan biraz ister misin?" Devon sordu ama ben cevap veremedim kapı açıldı ve barmen şefimiz Jake nefes nefese odaya daldı.

"Aşağıda biri var... Seni görmek istediğini söylüyor... Gitmeyecek. Görevde olmadığını söyledim... ama gitmiyor."

Adam ayağa kalktı.

"Sorun değil, Jake. Onunla konuşacağım," dedi ama Jake başını salladı.

"Hayır. Beşinizi de görmek istediğini söyledi. Görene kadar da gitmeyeceğini söyledi."

Bakışlarımızı değiştirdik.

Bu sefer bize eziyet etmek için kim ortaya çıkmıştı?

"Ne hakkında olduğunu söyledi mi?" Devon sordu.

"Hayır. Sordum ama bana söylemedi. Sadece onu görmek isteyeceğini söyledi."

Colton koltuktan kalkarken göğsünü şişirerek, "İçimden bir ses ortalığın karışacağını söylüyor," dedi. "Ve ortalığı karıştırmayı ne kadar sevdiğimizi biliyorsun, o yüzden gidelim. Adam bizi görmek istiyor, bizi en iyi halimizle gördüğünden emin olalım."

Colton ve Will mutfığa doğru yürüdüler, çekmecelerden birini açıp bir tornavida ve bir çekiç çıkardılar. Evet, burada da elimizin altında bazı aletler bulundururduk. Onlara ne zaman ihtiyaç duyacağınızı asla bilemezsiniz ve içimizden bir ses bugün ihtiyacımız olacağını söylüyordu.

Kaynayan çaydanlığı bırakıp çekmeceye gittim ve bir oyma bıçağı çıkardım.

"Ben zaten silahlıyım," diye açıkladı Adam, kapıya doğru ilerlerken. "Ben de," diye ekledi Devon.

Bu beni şaşırtmadı.

Jake'i koridor boyunca takip ettik, sonra zemin kata gelene kadar merdivenlerden indik. Güvenlik elemanlarımızdan birkaçı

Kapının yanında gri eşofman ve beyaz tişört giymiş sıradan bir adam duruyordu.

Biz odaya doğru ilerlerken güvenliğimiz gölgelerin içine çekildi. Adam sadece bize bakıyordu, gözlerinde en ufak bir korku belirtisi yoktu.

"Bizi mi görmek istediniz?" Adam sessizce oflayıp pufladı, şaşkın ve açıkçası kaba bir şekilde başını salladı.

"Bence tam tersi," diye cevap verdi çenesini kibirli bir şekilde kaldırarak. "Beni görmek istiyorsun..." Kollarını yukarı kaldırdı. "İşte buradayım."

"Sen de kimsin lan?" Colton alay etti.

Adam bana doğru baktı, konuşurken gözlerini kısmıştı.

"Benim adım Dan Armitage." Bana doğru başını salladı. "Ama siz beni daha çok Hayalet olarak tanıyorsunuz... ya da... Bir Numara."

İçgüdülerim beni ele geçirdi ve kendimi odanın bir ucundan diğerine fırlattım, "Seni orospu çocuğu" diye tıslarken bıçağımı tutuyordum.

Bana karşı koymadı, sadece kolumu göğsünde tutup bıçağımı boğazına dayadığımda onu duvara çarpmama izin verdi. Kardeşlerim yanımda durup onu tutmama yardım ettiler.

"Bu ne cüret!" diye tükürdüm. "Yaptığın şeyden sonra buraya geliyorsun."

"İstediğin bu değil mi?" diye cevap verdi sakince, bizden uzaklaşmaya bile çalışmadan. "Buraya gelmemi, teslim olmamı. Beni bulmaya çalışıyordunuz. İşte buradayım."

"Seni bulmak istediğimizde bulurduk. Bulmayacağımızı sanma," diye hırladı Devon; bu orospu çocuğunu indirmeye hazır bir şekilde yanımda dururken ses tonundaki tehdit açıktı.

Bıçağım boğazının üzerinde duruyordu, o bana gülümserken bıçak bir damla kan akıtıyordu.

"Sana yardım edebileceğimi düşündüm." O da bize sırtıttı, bıçağımın verdiği acıyı fark etmemişti bile. "Ne de olsa, Tyler'ın da şahitlik edebileceği gibi, elimden geldiğince yardım etmeye hazırım... öyle değil mi?"

Dişlerimi sıktım ve hırladım, "Yaptığın şey için seni burada deşmeyeceğimi bir an bile düşünme."

"Ama nedenini bilmek istemiyor musun?" diye sordu. Tavrındaki sakinlik ve konuşma şekli beni gerçekten kızdırıyordu.

"Neden?" Kaşlarım çatıldı; ona inanmaz bir şekilde bakarken yüzüm allak bullak oldu. "Neden banka soyduğunu mu soruyorsun? Ya da neden masum insanları terörize edip canlarını yaktığını mı? O gün orada lanet olası bir çocuk vardı. Hiçbir şey yaptığın şeyi iyi yapmaz. Bana göre değil."

Tüm kardeşlerim yanımdaydı, hepsi benim için savaşmaya hazırды. Ama bu adam korkmuyordu. Sanki kaderine boyun eğmiş gibiydi. Zamanının dolduğunu biliyordu ve umurunda değildi. O en kötü rakipti çünkü içinde hiç mücadele yoktu. Sanki çoktan ölmüş gibiydi.

"Haklısın," diye cevap verdi. "Çocuğun orada olmaması gerekiyordu. Ekibim her şeyi berbat etti."

"Kahretsin ki haklısın," diye homurdandım. "Ve şimdi bunun bedelini ödeyeceksin."

"Anlıyorum," dedi açıkça. "Anton ve Rory'ye bunu ödettin. Şimdi de benim ve Con'un peşindesin. Olan oldu." Hiçbiri ona bir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkti.

"Neden buradasın?" Adam sordu. "Buraya gelmen hiç mantıklı değil. Bunun nasıl biteceğini biliyorsun."

"Belki de bitmesini istiyorum. Ama bu benim şartlarımla olacak," diye cevap verdi ve gözlerini benden ayırmadan ekledi, "Sen ve ben o kadar da farklı değiliz."

"Ben sana hiç benzemiyorum," diye alay ettim ama o sadece gülümsedi.

"Bence benziyorsun. İnsanlara zarar veriyoruz, onların acılarından para kazanıyoruz.

Ama bunu dünyamızı daha iyi hale getirmek için yapıyoruz. Başkalarına yardım etmek için."

"Diz çöküp hayatı için yalvaran banka çalışanını vurdunuz. Sana hiçbir şey yapmamış bir adamı. Bu dünyayı nasıl daha iyi hale getiriyordu?"

Gözlerinde bir şey titreşti, şeytani bir şey ve tekrar konuşmadan önce birkaç derin nefes aldı.

"Onun hiçbir şey yapmadığını nereden biliyorsun? Eğer o adamın cenazesinde olsaydın, dul annesinin yanında oturan ve üvey babası için yas tutuyormuş gibi yapan küçük bir kız görürdün. Ama omuzları daha önce hiç olmadığı kadar rahat olurdu. Bacakları her zamanki gibi titremiyordu. Kıpırdamıyor ya da tırnaklarını yemiyordu. Ve gözlerindeki ölüm, herkesin

utangaç, asık suratlı küçük bir kızın işareti olduğunu düşündü... bu ortadan kalkıyordu. O gece yatağa güvende hissederek girdi. Bu uzun zamandır yaşamadığı bir şeydi." Durakladı. "Diyelim ki banka işi o gün yapmam gereken tek iş değildi. Bir taşla iki kuş vurmak gibi bir şeydi. O benim hedefimdi, ama soygun da işin bonusuydu. Onun canını almak için oradaydım ama bankasını soymanın da bir zararı olmayacağını düşündüm."

Boğazım kurumuştı ve söylediklerini sindirirken bıçağı ona doğru tutan elim biraz titredi. Odadaki sessizlikten diğerlerinin de kafalarının karışık olduğunu anlayabiliyordum.

"Görüyorsunuz," diye ekledi. "Ben en iyisinden öğrendim. Kendi başının çaresine bakamayanlarla ilgilenirsin. Seni kurtarmamın bir nedeni vardı Tyler. Kızlarını korumamın da bir nedeni. Bunun ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Söyle bana," diye tısladım dişlerimi sıkarak. "Seni bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu söyle bana."

Bölüm Otuz Üç

ON DÖRT YIL ÖNCE

Dan Armitage, On Altı Yaşında

"Ona saat beşte evde olmasını söylemişim. Hangi cehennemde o? Yemek yapmak için onca zahmete girdim, bak şimdi soğuyor," diye sızlandı annem, sanki ben onun bekçisiymişim ve günün her saati kardeşimin nerede olduğunu biliyormuşum gibi.

"Okuldan sonra Joe'nun evine gideceğini söyledim," dedim, kardeşimin yine geç kalmasının sorumluluğunu üstlendiğim için kızmıştım. "Neden annesini arayıp hâlâ orada olup olmadığını sormuyorsun?"

"Bunu yapabilirim," diye küfrederek elindeki spatulayı hışımla lavaboya fırlattı ve arka bahçeye doğru yürüdü.

Pencereden, önlüğünden bir paket sigara çıkarıp yakmasını, derin bir nefes aldıktan sonra başını geriye atıp dumanını üflemesini izledim. Joe'nun annesini aramaya hiç niyeti yoktu. Öfkesinin içinde yuvarlanmayı tercih etti. Ayrıca, kardeşimin nerede olduğunu bilmediğini itiraf etmek istemezdi. Bu, dış dünyaya karşı mükemmel olmadığını kabul etmek anlamına gelirdi. Tanrı korusun, o da hepimiz gibi toplum içinde herhangi bir kusurunu gösteremezdi.

Yumurta ve pastırma tabağıma baktım, iştahımı kaybettiğime karar verdim ve ayağa kalktım, tabağımyı çöp kutusuna götürdüm ve

yemeğimi çıkardım. Sonra boş tabağımı lavaboya koydum ve dışarı çıktım.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve sahanlığa geldiğimde içimden bir ses sol yerine sağa dönmemi ve kardeşim Elliot'ın odasına girmemi söyledi. Neden bilmiyorum; buna kardeş sezgisi diyebilirsiniz ama içgüdülerimi takip ettim, kapısını açtım ve içeri girdim.

Odanın havasında bir durgunluk vardı. Her şey tertemizdi. Yatağı yapılmıştı, örtülerde tek bir kırıklık bile yoktu. Kitaplığı gökkuşağı gibi görünüyordu, tüm renkler birbiriyle uyumluydu, tam da onun sevdiği gibi. Terlikleri yatağının yanına mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti, doğuya bakıyordu çünkü başka türlü onu üzüyordu ve pijamaları yatağının altında askeri bir hassasiyetle katlanmıştı. Kardeşim eşsiz biriydi. Bazıları zor diyebilir ama ben demezdim. O benim kardeşimdi. Başka türlü olmasını istemezdim.

Odayı tararken, penceresinin altındaki masasında bir kâğıt parçası fark ettim ve onu orada görmek beni rahatsız etti. Elliot dışarıda kâğıt bırakmazdı. Elliot hiçbir şeyi dışarıda bırakmazdı. Her şeyin yerli yerinde olmasını severdi ve her şey her zaman yerli yerindeydi.

Ben de bakmak için yanına gittim. Kâğıdın üzerindeki siyah mürekkebe baktığımda kalbim duracak gibi oldu.

Anneme ve Daniel'a,

Siz bunu okuduğunuzda ben gitmiş olacağım.
Lütfen kendini suçlama. Yardım etmek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Ama artık dayanamıyorum.

Her gün beni buluyorlar. Her gün hayatımı cehenneme çeviriyorlar. Artık bu hayatı istemiyorum. Özgür olmak istiyorum.

Üzülme. Bence ben gittiğimde daha mutlu olacaksın. Sevilmesi kolay bir çocuk olmadığımı biliyorum. Yine de seni seviyorum. Hep öyle yapacağım.

Elliot

P.s. Cenazemde Mad World şarkısını çalabilir misiniz? Hep sevmişimdir.

Korku beni daha önce hiç olmadığı kadar ele geçirdi. Ellerim nemli ve titriyordu, boğazım kurudu ve damarlarımda adrenalin dolaştığı için kalbim küt küt atıyordu. Annemin görmesini istemediğim için mektubu cebime tıktırdım ve anneme gittiğimi söylemeden odasından fırlayıp merdivenlerden aşağı indim ve ön kapıdan çıktım. Joe'nun evine gitmeliydim. Çok geç olmadan Elliot'ı bulmalıyım.

Annem neden o istediğinde ona bir cep telefonu vermemişti ki?

Ona ulaşmamak beni çok çaresiz hissettiriyordu.

Sokaklarda koştum, arabalardan kaçtım ve ona ulaşmak için yarışırken insanlara çarptım. Zihnim şu anda kardeşime neler olabileceğini ya da daha da kötüsü neler olduğunu tekrar tekrar canlandırırken kulaklarım çınlıyordu.

Etrafımdaki dünyayı görmezden gelerek arka sokaklara daldım ve Joe'nun evine giden en hızlı yolu seçtim. Dolambaçlı geçitlerden aşağı kayarken ve eğilirken ayaklarım çakıllı yolları dövüyordu.

Ve sonra, bir köşeyi döndüğümde, diğer yöne doğru koşan bir bedene tosladım. Sersemlemiş, neredeyse ayaklarım yerden kesilmiş bir halde önce şaşkınlık sonra da rahatlama içinde önümde duran küçük kardeşime baktım.

Yarı nefes alıyor, yarı ağlıyordu ve yüzündeki kanı, yanağında darbe aldığı belli olan kızarıklığı ve gözlüğünün camının kırıldığını, görmesini imkânsız hale getirdiğini gördüğümde rahatlığım anında öfkeye dönüştü.

"Bunu sana kim yaptı, Elliot?" Yüzüne daha yakından bakmak için onu omuzlarından tutarak talep ettim.

"Tamam... tamam. Artık bitti," diye kekeledi, sözcükleri ağzında geveleyerek.

"Tamam falan değil." Cebimden mektubu çıkardım ve havaya kaldırdım. "Bunu odanda bulduğum zaman olmaz."

"Odama mı girdin?" Başını eğdi ve "Odama girmemelisin" diye mırıldandı.

"İyi ki girmişim," diye karşılık verdim. "Onlar aşağıda mı? Sana bunun tek çıkış yolu olduğunu hissettirenler mi?" Yanından geçip ara sokağa girmeye çalıştım ama beni durdurmak için kolumu tuttu.

"Oraya gitme. Bu iş çözülüyor."

"Ne? Ne hallediliyor, Elliot? Çünkü ben senin ağabeyinim ve buradaki işleri halletmesi gereken biri varsa o da benim."

Onu silkeledim ve ara sokaktan aşağıya doğru yürüdüm, ama köşeyi döndüğümde bir grup genç gördüm, bazılarının elinde bıçaklar vardı ve onları kullanmaya hazırdılar. Elliot'ın güvenliğinden korkarak ilerlemesini engellemek için kolumu uzattım ve bir adım geri çekilerek olanları izlemek için bir çitin arkasına saklandım.

Elliot yanımda dururken fısıldadım, "Hangileri canını yaktı? Bıçaklı çocuklar mıydı? Yoksa şu uzun boylu olan mı?" Aşağıda her ne oluyorsa onun elebaşısı gibi görünüyordu, uzun boylu bir delikanlıydı ve yüzü hiç siklemediğini gösteriyordu. Muhtemelen önce o vuracak ve sonra soru sorma zahmetine bile girmeyecekti.

"Hayır," diye mırıldandı Elliot sessizce. "Onu durduran oydu. Uzun boylu çocuk bana yardım etti. Bıçaklı arkadaşları da yardım etti. Diğer üçüydü. Beni her zaman okulun dışında bekleyenler." Elliot soluk soluğa kaldı, hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu, sonra şöyle dedi: "Uzun boylu çocuk bana, diğerleriyle başım derde girerse ona söylememi söyledi. Onun adını hatırlamam gerektiğini söyledi."

Dönüp kardeşime baktım. "Peki adı ne?"

"Adam Noble," dedi Elliot, bu ismi kutsal bir dua ya da saygı duyulması gereken bir şeymiş gibi fısıldayarak.

İnkâr edemezdim, bu beni kışkandırmıştı.

"Neden bana gelmedin? Sana yardım edebilirdim. Ben senin ağabeyinim. Kardeşler böyle yapar. Eğer biri seni okulun dışında bekliyorsa, bunu bilmem gerekirdi."

Elliot kırık gözlüklerini burnuna doğru itti, acıyla yüzünü buruşturdu ve sonra mırıldandı, "Seni rahatsız etmek istemedim."

Yüzümü ona yaklaştırdım, böylece beni net bir şekilde duyabilecekti. "Bir dahaki sefere... beni rahatsız et. Rahatsız edilmek istiyorum. Çünkü eğer burada olmak istemediğini hissedersen, sana tam olarak neden kalmana ihtiyacım olduğunu hatırlatırım." Elimi başının arkasına koydum ve alnımı onunkine yasladım. "Sen benim küçük kardeşimsin Elliot ve seni çok seviyorum. Sana kendini bok gibi hissettiren ya da seni inciten herkesi öldüreceğim. Öldüreceğim. Sen benim için önemlisin. Ve senin için buradayım, her zaman."

Elliot başını salladı, yanağından bir damla yaş süzülürken burnunu çekti. "Annem mektubu gördü mü?" diye sordu, gözlerimin içine bakamıyordu.

"Hayır, görmedi. Ve asla da görmeyecek."

Bir adım daha geri çekildim, cebimden bir çakmak çıkardım ve mektubun altına koydum. Çakmağı çakıp kâğıdı yaktım ve alevlerin güçlenip bir daha asla okumak istemediğim kelimeleri yutmasını izledim. Sonsuza dek zihnime kazınacak kelimeler.

Parmak uçlarım ısıyı hissettiğinde mektubu yere bıraktım ve kıvrılıp yanmasını izledim. Sonra geriye sadece küller ve korlar kalana kadar ayağımla alevleri söndürdüm.

Ayak sesleri duyduk ve çitin arkasından baktığımda iki gencin sokaktan aşağı doğru kaçtığını gördüm.

Elliot arkama saklanırken, "İkisiydi," dedi ve başka bir delikanlı yere düştüğünde, "Bu da diğeri," diye ekledi.

Gölgelerden çıkıp çeteye doğru koşmamak için kendimi zor tuttum. Kardeşime zarar veren o piçlerden intikam almak istiyordum. Ama onunla kalmanın, onun arkasını kolladığımı, onu sevdiğimi ve yanında olmak istediğimi bilmesini sağlamanın daha önemli olduğunu biliyordum.

Elliot sessizce, "Gitmeliyiz," diye yalvardı ama uzun boylu adam yerde yatan zorbanın elinin üzerine basıp acı içinde bağırmasına neden olunca bir süre daha kalmak zorunda kaldım. Hastalıklı bir merak diyebilirsiniz ama ne olacağını görmek istiyordum.

"Bir dakika daha," diye söz verdim ona, sonra yere saçılmış birkaç kitabı işaret etmelerini izledim.

"Bunlar senin kitapların mı?" Elliot'a sordum.

"Evet. Ama sorun değil, çocuğun cüzdanından bir yirmilik aldılar ve yenilerini almam için bana verdiler."

Şok oldum ve dönüp kardeşime baktım.

"Onlardan para alıp sana mı verdiler?"

"Ben de öyle dedim," diye karşılık verdi Elliot ve ben güldüm.

"Kim lan bunlar?" Yüksek sesle düşündüm ve kardeşim gün gibi açık bir şekilde "Bence onlar melek" dedi.

Gözlerinin içine baktım ve birden ne kadar bitkin görüldüğünü fark ettim. Tanrı bilir ne kadar zamandır tüm bunların yükünü taşıyordu ve bugün işler tersine dönmüştü. Şansı tükenmemiş, tam da doğru zamanda karşısına çıkmıştı.

"Sanırım haklı olabilirsin," diye cevap verdim boğazımdaki yumruyu yutkunarak.

Daha fazla çılgılık duydum ve çitin arkasından tekrar baktığımda çocuklardan birinin bıçağıyla zorbanın yanağını kestğini gördüm. Yüzümü buruşturdum ve Elliot'ın göremeyeceği şekilde hareket ettim.

Bu çocuklar ciddiydi.

Etrafta dolaşmak isteyeceğiniz türden çocuklar değillerdi.

Ama bu gece kardeşimi savunmaya gelenler onlar olduğu için Tanrı'ya şükrettim.

"Elliot." Tekrar yüzümü ona döndüm, kardeşimi koruma duygum her zamankinden daha fazla alevlenmişti. "Aptalca bir şey yapmayacağına dair bana söz vermelisin. Asla. O mektupta söylediğin gibi kendine zarar vermeyeceksin."

"Bu konuyu bir daha konuşmayacağımızı sanıyordum" diye mırıldanırken kaşlarını çattı ve bana baktı.

"Elliot," dedim daha güçlü bir şekilde. "Bana söz ver."

"Söz veriyorum," diye cevap verdi ve ben hırıltılı bir nefes verdim.

"Güzel. Bir daha başın derde girerse bana geleceksin, tamam mı?"

"Geleceğim." Başını salladı. "Ama Adam Noble'a da söylemeliyiz. Söz verdim."

"Sorun değil. Bunu birlikte yaparız. Ama bence şimdi eve gitmeli ve seni temizlemeliyiz." Onu sokağa geri götürmek için kolumu omzuna attım. "Ama önce cips dükkanına uğrayalım. Annem pastırma ve yumurta pişirmiş ama soğuk ve lastik gibi."

"İğrenç." Elliot yüzünü buruşturdu, sonra sırtarak, "Ben de bir sosıs alabilir miyim?" diye sordu.

"Ne istersen alabilirsin," dedim ve onu kaçığı kâbustan uzaklaştıırarak kardeşimi güvenli bir yere götürmeye hazırlandım.

Ama ara sokakta yürürken, bu gece olanların gerçekliği yüzüme çarptı. Kardeşim kendini öldürmek istemişti ama o çocuklar sayesinde kurtulmuştu. Eğer boynunda bir ilmik varsa, gelip onu çekip çıkaranlar onlardı. Bunun için sonsuza dek minnettar kalacağım. Ben orada olamadığımda onlar orada olduğu için minnettar olacağım. Eğer bu gece devreye girmeselerdi, bir kardeşim olmayabilirdi.

O sokakta yürürken bir yemin ettim. Yaptıkları şey için o karanlık meleklerle teşekkür etmenin bir yolunu bulacağıma dair bir yemin. Onlara bir borcum vardı ve ne kadar sürerse sürsün ödemeye niyetliydim.

Bölüm Otuz Dört

TYLER

Günümüz

"Yani, hakkımda ne istersen düşün. Bu noktada, gerçekten umurumda değil. Ama size şunu söyleyeyim, o gün bir iş yapmak için oradaydım ve yaratıcı davrandım. Küfürbaz, çocuk sikiciyi dışarı çıkardım ve aynı zamanda bankasını soydum. Ama orada görmeyi beklediğim son kişi sendin."

Dan bana ters ters baktı, ama ben yerimde durdum ve ters ters baktım.

"Kardeşimin hayatını kurtardın. Bunun için sana her zaman borçlu olacağım..."

"Ve sen de bize borcunu kızlarımı korkutarak mı ödemeye karar verdin? Bütün o boktan şeyleri görmelerine izin vererek mi? İsteseydin gitmelerine izin verebilirdin."

"Ve ekibime zayıflık mı göstereyim? Nasıl düştüğünü gördün. Elimden geldiğince her şeyi gizli tuttum."

"Her şeyi berbat ettin," diye hırladım.

"Hepimiz zaman zaman batırmadık mı?" diye karşılık verdi, sonra dönüp doğrudan Colton'a baktı. "O gece, babanın evini yaktığında, polise gittim ve sana bir mazeret verdim. Sen

hiç bilmiyordum, ama ben biliyordum." Yüzlerimizi taradı ve ekledi, "Hepinize mazeret verdim. Babasını gömdükten sonra bara gittiğinizi söyledim." "Çoğumuz bardaydık. Niye minnettar olalım ki? Bu mu?" Adam ona ters ters baktı.

"Çünkü yapmasaydım hayat hepimiz için çok daha zor olabilirdi. Ve şansınıza, söz konusu barda güvenlik kamerası yoktu. Beni yanlış anlamayın, herhangi bir övgü ya da takdir istemiyorum. Sadece banka soygunundaki rolümden dolayı başıma bir şey gelmeden önce içimi dökmek istedim."

Bakışları Adam'ın üzerinde bir an durduktan sonra ekledi: "Birkaç yıl önce Belbroughton HMP'de hırsızlık ve saldırı suçlarından yatıyordum. Tanıyor olabileceğiniz biriyle aynı koğuştaydım. Karl Cheslin. Bu isim size bir şey çağrıştırıyor mu?"

Adam'ın burun delikleri bu ismi hatırlayınca alevlendi; işlediği iğrenç suçlar yüzünden hapisanede hedef aldığımız bir adamdı ve serbest bırakıldıktan sonra izini sürmüştük. Ama onu ortadan kaldırma görevimiz pek de planladığımız gibi gitmemişti ve Liv'i kaçırıp ona zarar vermişti. Asla üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey. Adam'ı da vurmuştu. Eski yaraları deşmek istemediğimiz için hakkında pek konuşmadığımız bir işti ama şimdi o şeytani piç yine peşimizi bırakmıyordu.

"Eğer benim yanımda bir daha o ismi ağzına alırsan, boğazını kulaktan kulağa keser ve kan kaybından ölmeni izlerim," diye tehdit etti Adam, gözleri nefretle kısılmış, dişleri sıkılmış ve çenesi gerilmişti.

"Ve seni suçlayamam," diye yanıtladı Dan. "O kız öğrenciye yaptıkları yüzünden hasta bir herifti. Bu yüzden hapisanede ona yardım ettim. Bir de sana borçlu olduğum için. Verdiğin her görevde, ona yapılmasını istediğin her işkencede ben de oradaydım. Birkaç kişiyle birlikte ben de yaptım. Ama emirleri senin verdiğini biliyordum ve ben de bu işin içinde olmak istedim. Borcumu ödemek istedim."

Devon bir adım öne çıkarak, "Eğer bu senin hapisten çıkış kartı isteme şeklinse, yanlış yere geldin," dedi. "Biz böyle çalışmıyoruz."

"Öyle olmadığını biliyorum," diye cevap verdi Dan sakince. "Ve ben de herkes gibi muamele görmeyi bekliyorum. Ama sizi izledim. Hepinizi izledim. B a k t ı ğ ı n ı z bir komşunuz olduğunı biliyorum," dedi,

Devon'a hitaben. "Eskiden ufak tefek işlerini yaptığın, çimlerini biçtiğin yaşlı bir adam. Bir gün onu gördüm. Sabah gazetelerini aldıktan sonra gazete bayiinden çıkıyordu, saçma sapan bir şeyler mırıldanıyordu. Bir grup genç onu itip kakmaya başladı. Yaşlı bir adamla alay eden korkaklardı. Ben de araya girdim. Yıllar önce kardeşim için de aynı şeyi yapmıştın. Pisliklerden birini yere serdim. Diğerleri kaçtı ve ben de yaşlı adamı evine bıraktım. Kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Bana sürekli adımın ne olduğunu sordu. Ama seni ve futbol kulübündeki eski işini hatırladı. Bana birkaç kez eskiden birlikte içtiği oyunculardan bahsetti."

Bıçağım yanımdaydı ve Dan'in önünde olduğum yere yapışmış bir şekilde durmuş, üzerimize yağdırdığı çığ gibi bilgiyi anlamlandırmaya çalışıyordum. Sonra yanımda yavaş bir alkış duydum.

"Tebrikler," dedi Adam. "Düşündüğümüz kadar boktan bir insan değilmişsin. Ne istiyorsun peki? Lanet bir madalya mı?"

"Hayır. Ama beni arayıp Anton ve Rory'ye yaptıklarını gösterdiğinde, nasıl karşılık vereceğimi uzun uzun düşündüm. Sonra da gölgelerden çıkmaya karar verdim. Kardeşim için yaptıklarınızdan dolayı teşekkür etmek istedim, kendisi şu anda bilişim sektöründe çalışıyor ve mutlu bir hayatı var. Sen olmasaydın buna sahip olamazdı. Hayatımda çok büyük bir rol oynadın. Sanırım senin de sonumun bir parçası olman uygun olur. Ve benim için sorun yok. Yapman gerekeni yapmalısın."

Kimse tek kelime etmedi. Hepimiz onun söylediklerini düşünüyorduk. Düzgün düşünemediğimizden ve bu davanın umduğumuz kadar temiz olmadığından nefret ediyorduk.

Çocukken kardeşini kurtarmıştık, o da hayatını kurtarmıştı. Arkamızı kollayarak, bize mazeret göstererek, yakınlarımıza yardım ederek ve yaptığını bile bilmediğimiz işleri yaparak bize borcunu ödemişti. Eminim biraz daha zorlarsak anlatacak daha çok hikâyesi olurdu. Bir yanım onu zorlamak istiyordu. Ama diğer yanım hayır diyordu. Yargılarım zaten yeterince bulanıktı.

Bu adamla nasıl başa çıkmamız gerekiyordu?

Ve sonra sessizlik, arkamızdaki merdivenden gelen kan dondurucu, acı dolu bir çığlıkla bozuldu.

Hepimiz döndük ve Jess'in küçücük bedenini boğan eşofmanlarımın içinde bana doğru koştuğunu, kontrolsüzce hıçkırırken gözyaşlarının yüzünden aşağı süzöldüğünü gördüğümde dünyam başıma yıkıldı. Diğer kızlar da arkasından geliyordu ama tek görebildiğim Jess'ti. Tek duyabildiğim onun ığlıklarıydı.

"Ava gitti," diye feryat ederek yere yığıldı. "Bebeğim. Benim küçük kızım. O gitti."

Bölüm Otuz Beş

TYLER

Bu sözler beni hayatımdaki her şeyden daha çok etkiledi. Sanki biri göğüs kafesimi kırıp açmış ve kalbimi göğsümden söküp çıkarmıştı. Başım serbest düşüşe geçerken neler olduğunu anlamaya çalıştım, anlamlandırmaya çalıştıkça kulaklarım çınılıyordu.

*Ava kayıptı. O
gitmişti.*

Jess çılgılık atıyor, ağlıyor, yerde diz çökmüş nefes nefese kalırken hiçbir anlam ifade etmiyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor, hıçkırarak yardım isterken saçları yüzüne yapışlıyordu.

"Yavaşla, tatlım." Ona doğru koştum, yanına çöktüm ve neler olduğunu anlatabilmesi için onu sakinleştirmeye çalıştım. "Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

Bana baktı, gözlerindeki acı bana o anda ne kadar kırılmış olduğunu gösterdi. Ve bunun kalbimi delip geçtiğini hissettim; ruhumu paramparça ettiğini hissettim, çünkü onun acısını ben de hissediyordum.

"Annem aradı. Ava'nın arka bahçede oynadığını söyledi. Bir an oradaydı, bir an sonra... gitmişti." Cümlesini bitirmekte zorlandı, her nefesinde sesi ve kalbi tamamen kırılıyordu.

"Sadece nefes al, Jess," dedim ona, benimle birlikte derin nefesler almasını sağlamaya çalışıyordum, her ne kadar ben de onunla birlikte mücadele ediyor olsam da. "Başka ne dedi?"

"Arka kapı açılmış ama her yeri kontrol etmişler. Kimse onu görmemiş. Bütün komşular dışarıda arıyor. Ama o gitti, Tyler. Benim bebeğim. Gitmiş."

"Polisi aramışlar mı?" Liv sordu ve Jess başıyla onayladı.

"Evet, ama oraya gitmem gerek. Onu aramak için orada olmalıyım. Bana ihtiyacı var. Korkaktır. Tek başına ve..." Ayağa kalktı, gözleri sanki çıkışı arıyormuş ama nerede olduğunu bilmiyormuş gibi her yere bakıyordu.

"Seni oraya götüreceğim," diye söz verdim. "Seni hemen götüreceğim." Odanın geri kalanı ölümcül bir sessizliğe gömülürken onu kollarıma çektim. Duyulabilen tek şey Jess'in yürek parçalayan çığlıkları ve yardım yakarışları ile benim sessiz teselli sözcüklerimdi.

"Telefonu yanında mı? Ona verdiğim telefon?" Tanrı'dan umarak sordum. Ama bu uzak bir ihtimaldi.

"Hayır. Yatağının başucunda bırakmış. Dün gece çıkmadan önce gördüm."

Jess çaresizce kaçmaya çalışıyordu. Buradan gitmesi gerekiyordu. Elini tuttum, onu kapıya doğru götürdüm, arabaya binip annesinin evine doğru koşmaya hazırdım.

Ama sonra Adam seslendi, "Bekle. Bende bir şey var." Durduk ve arkamızı döndüğümüzde onun ciddi bir şekilde telefonuna baktığını gördük. "Bunu görmek gerek" dedi ve bana baktığında vücudumdaki tüm kan çekildi.

Jess tartışmaya çalıştı, zamanımız olmadığını, gitmemiz gerektiğini söyledi ama Adam'ın telefonunda ne olduğunu görmeliydim ve ona doğru yürüdüğümde Jess de beni takip etti.

"Göster bana," diye tersledi, titreyen elini uzattı ve önünde dururken telefonunu vermesini istedi. "Eğer küçük kızımla ilgiliyse, onu görmem gerek. Ver onu bana!"

Adam itiraz etmedi, sadece telefonu ona uzattı, sonra da bana baktı.

"Bu o. Üç numara, Con Hinds. O lanet mesajı bize gönderdi çünkü bizi dışarı çekmek istiyor. Ama büyük bir hata yaptı.

zaman." Sonra Jess'e bakarak ekledi: "Onu bulacağız ve öldüreceğiz. Küçük kızını almanın bedelini ödeyecek. Bunu ödeyeceğinden emin olacağız."

Telefonda Ava'nın kameraya gülümseyerek dondurma yerken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafta sabah gazetesinin bir nüshasını tutan bir el de vardı. Bileğinin etrafında siyah, dikenli tel dövmesi olan bir el. Daha önce banka soygunu sırasında gördüğüm bir dövme. Ruhumda öfke uyandıran bir dövme. Onu bulmak için dünyayı yakıp kül etmek istememe neden olan bir dövme. Fotoğrafın altında şöyle yazıyordu: 'Eğleniyorum baba. Hazır ol ya da olma, gel ve bizi bul. Bekliyoruz.'

Jess'in eli telefonu tutarken titredi, inanamayarak baktı ve sonra bana baktı, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Onu aramalısın. Bir mesaj göndermelisin. Bir şeyler yap. HERHANGİ BİR ŞEY! Bebeğim onun elinde."

"Arayacağız." Telefonu elinden aldım, gönderildiği numarayı buldum ve aramaya çalıştım ama bağlanmadı. Sadece numaranın bağlantısının kesildiğini söyledi.

Yüz ifademi gördüğünde ve geçemeyeceğimi anladığında paniğe kapıldı. Bu onu tüketti. Telefonu kaptı, "Hayır, hayır, hayır!" diye yalvardı. Başka bir yolu olmalı" diye yalvarırken, numarayı kendisi denedi ve bağlanmayınca çığlık attı. Ama o bunu kabul etmedi, edemedi ve ağlayıp bir mucize olması için yalvarırken numarayı çevirmeye devam etti, hıçkırıkları her denemesinde daha da çılgınca bir hal alıyordu.

"Eğer ona dokunursa. Eğer bir şey yaparsa..." diye inledi.

"Yapmayacak. Onu bulacağız." Telefonu elinden almaya çalıştım ama elini savurdu.

"Onu öldüreğim," diye tısladı. "Kızın kılına zarar verirse onu öldürürüm..." Sesini bir arada tutmaya çalışıp başaramayınca sesi kesildi.

Gölgelerden gelen bir ses, "Onu daha hızlı bulabilirim," diye duyurdu. Ve hepimiz donup kaldık, Dan nefes nefese kalmış, burun delikleri açılmış, yüzü öfkeyle çarpılmış bir halde ona döndük.

"Nerede o?" Jess Dan'in durduğu yere doğru koştu, ben onu Dan'den uzaklaştırmaya çalışırken tişörtünün önünü tuttu. "Lütfen, bana yardım etmelisin."

Daha hızlı nefes almaya başladı, panik atakla savaşıırken nefes almakta zorlanıyordu.

"Sana yardım edebilirim," diye güvence verdi Dan.

"O zaman yardım et," diye karşılık verdim. "Bizi ona götür."

Adam, Devon, Colton ve Will koşarak geldiler ve Adam Dan'i ensesinden yakalayıp duvara fırlatırken diğerleri de kollarından tuttu ve dişlerinin arasından küfretti. "Nerede o? Yerini tespit edin. Hemen!"

Dan, "Bana fotoğrafı göster," dedi ve Jess'e bakarak, "Çok üzgünüm. Kızınızı kaçırdığı için üzgünüm. Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim."

Kendimi ona doğru fırlattım, yumruklarım suratını dağıtmaya hazırды, "Onunla konuşamazsın. Ona bakamazsın bile, seni piç kurusu."

Başını eğdi ve yine "Özür dilerim," diye mırıldandı. Ama Jess onu görmezden geldi, fotoğrafı göstermek için telefonu çevirirken vücudu öfke, korku ve kederle titreşiyordu.

"Eğer teselli olacaksa, gülümsüyor. Korkmuş görünmüyor," dedi küstahça ve öfkemin bir öfke bulutuna dönüşmesine neden oldu.

"Onu kaçırdı! Onu büyükannesinin evinden aldı, annesinden uzaklaştırdı ve Tanrı bilir nereye götürdü. Lanet fotoğrafın sana ne gösterdiği umurumda değil. Çok öfkeliyiz ve şu anda onu geri almak için işimize yarayabileceğin gerçeği beni senin gırtlığını söküp kıkına sokmaktan alıkoyan tek şey. O yüzden saçmalamayı kes ve söyle bize, onu nereye götürdü?"

"Onu arayacağım." Dan telefonunu almak için elini cebine attı, gözleri hep benim üzerimdeydi.

"Hoparlörü aç," dedi Adam. "Her şeyi duymak istiyoruz."

Dan başını salladı ve ekranına dokundu, sonra çalmaya başlayınca telefonu uzattı.

"Ne oldu?" Con Hinds ikinci zil sesinde cevap verdi.

"Ne yaptın lan sen? Neredesin sen?" Dan sordu

Onu.

Con güldü. "Bir şey yaptığımı nereden biliyorsun?"

Dan hikâyesini toparlamak için bir an düşündü ve sonra, "Peşimizde olduklarını biliyorum. Sana bir mesaj gönderdiklerini biliyorum. Bana da bir tane gönderdiler. Büyükanenin evini izliyordum, çocuğu almalarını bekliyordum ve senin onu aldığını gördüm. Bunu neden yaptın Con?"

"Sana ne mesajı bıraktılar?" diye sordu, soruyu geçiştirerek.

"Bu şu anda hiçbir şey ifade etmiyor. Lanet çocuğu aldın. Onun iyi olduğunu duymam gerek..." Jess'e baktı. "Ve bana nerede olduğunu söylemeni istiyorum."

"Ne? Yani beni takip etmedin mi?" Telefonu kapıp onu bulduğumda ona tam olarak ne yapacağımı söylememe saniyeler kalmıştı ki Adam elini koluna koydu. Kendimi kaybettiğimi biliyordu.

"Seni yolun sonundaki ışıklarda kaybettim." Dan gergin görünüyordu ama Con onun yalanlarına inandı.

"Çocuk iyi. Eğer beni bulmak istiyorsan, her şeyin başladığı yere gel. Belki bu piçleri alaşağı etmek için birlikte çalışabiliriz." Sonra hat kesildi ve hepimiz Dan'e bakarak onun konuşmasını bekledik.

"Nerede olduğunu biliyorum. Yani..." Sırayla her birimize baktı. "Arabayı kim kullanıyor?"

Colton, "Onu kelepçelemeliyiz," dedi. "Ona güvenemeyiz."

"Eğer yardımımı istiyorsan, beni olduğum gibi kabul edersin," diye yanıtladı Dan. "Ya da beni hiç almazsın."

"Ufak t e f e k saçmalıklar yüzünden tartışacak vaktimiz yok," diye çıkıştı Adam, Dan'ın kolundan tutup kapıya doğru yürüdü. "Hadi şu lanet minibüse binip gidelim."

Onları takip ettim, Jess de öyle yaptı, Adam'ın telefonuna Ava'ya giden can simidiymiş gibi yapıştı.

"Tyler, Jess," diye bağırdı Adam. "Siz benimle öne binin. Geri kalanınız arkaya."

"Bundan emin misin?" Tırmanması için minibüsün kapısını açarken Jess'e sordum.

"O benim kızım. Beni durdurmaya çalışma."

"Asla yapmam," diye güvence verdim, arkasından tırmandım.
"Asla yapmam."

Bölüm Otuz Altı

JESS

"Yanımdayım. Yolun her adımında yanında olacağım," dedi Tyler kolunu bana dolayarak ve Brinton Malikanesi sokaklarında ilerlerken beni kendine çekerek.

Onun rahatlatıcı sıcaklığını takdir ettim, ama dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey beni gerçekten rahatlatamazdı. Sadece kızımın kollarımda güvende olması. Başka her şey sadece gürültüden ibaretti.

Şu anda hayat sanki suyun altındaymışım gibi akıp gidiyordu. Sesler kısık ve tuhaftı ve vücudum işlevini yerine getiremiyordu. Her şey ağır geliyordu ve yine de adrenalinim aynı anda hem hasta, hem paniklemiş, hem öfkeli, hem de dehşete düşmüş hissetmeme neden oluyordu.

"Onsuz yaşayamam, Ty. Yapamam işte," dedim boğazıma gömülü jiletlerin arasından konuşmayı başararak. "Burada olmak istemiyorum eğer..."

Bitiremedim.

Bitirmek istemedim.

"İkiniz olmadan da yaşayamam," diye cevap verdi ve ben de gözlerimi kapatıp onun güvende olmasını diledim. Onu bulabilmek için Tanrı'ya dua ettim.

Yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Bunun için hayatım üzerine yemin edebilirdim.

Kasabada ilerledikçe, Adam arka koltuktaki adama bağırarak bir sonraki adımda nereye gideceğine dair talimatlar istedi. Ve her şey

kafama dank etmeye başladı.

Tyler'ın yaptığını yapmasının nedeni
buydu. Bu yüzden intikam peşindeydi.

Benim gibi insanlar
için. Ve Ava.

Bize adaleti, gerçek adaleti sağlamak ve başka hiç kimsenin
benim şu anda hissettiğim gibi hissetmeyeceğinden emin olmak için.

Bunu daha önceden biliyor olsam da, minibüsün daha hızlı hareket
etmesini isteyerek önümdeki yola bakarken çok daha netleşti. Bazı şeyler
feda edilmeye değerdi, çünkü insanlar önemliydi, küçük kızım önemliydi.
O benim tüm dünyamdı.

Polis anneme geri dönmüştü ama Tyler sayesinde bir adım
öndeydik. Onu yakalayacaktık. Yapmak zorundaydık. Bu iş başka türlü
bitemezdi. Hayatta kalamazdım.

Adam, "Sola dönerseniz, eski taş ocağını geçtikten sonra keskin bir
sağa dönün," dedi ve Adam söyleneni yaptı, virajları hızla aldı, bizi
gösterge paneline tutunmaya zorladı.

"Buradan düz devam edin," diye devam etti. "Yolu takip edin,
sonra toprak yola dönmeniz gerekiyor. Sizi çıkmaz bir sokağa
götürecek ama sizi en fazla bu kadar yaklaştırayabilirim. Gerisini
yürüyerek halletmemiz gerekecek."

"Bir yere geleceğini kim söyledi?" Colton tükürdü.

"Çünkü onu ikna edebilecek tek kişi benim." "Haklı,"
diye atıldı Adam.

Kimin kalıp kimin gideceği umurumda değildi; tek umursadığım bu
minibüsten inip kızıma ulaşmaktı.

Minibüs toprak yola döndüğünde, engebeli zeminde sarsıla sarsıla
ilerliyorduk ve midem bulantı ve korkuyla dolup taşıyordu.

*Ya çok geç kaldıysak? Ya
bu bir tuzaksa?*

*Bu adama bize nerede olduklarını söylemesi için gerçekten
güvenebilir miydik yoksa o da tüm bunların bir parçası mıydı?*

Zihnim korku ve kafa karışıklığından oluşan bir kaleydoskopun içinde
sıkışıp kalmıştı ve hiçbir şeye anlam veremiyordum. Tek
düşünebildiğim Ava'ydı.

Tek yapmak istediğim onu kollarıma almaktı. Önemli olan tek şey oydu.

Sonunda önümüzde metal bir çit gördük ve arkamızdaki adam "İşte burası," derken Adam minibüsü durdurdu.

Adam motoru durdurdu ve arkamızdaki adama ters ters bakmak için koltuğunda kaydı.

"Doğruyu söylüyor olsan iyi edersin, çünkü yemin ederim, eğer bizi boşa kürek çektiysen, senin bağırsaklarını deşer, seni şuradaki ağaca asar ve anneni buraya gelip seni kesmesi için davet ederim."

"Ben olsam böyle bir şey yapmazdım," diye cevap verdi adam. "Çocuklar söz konusu olduğunda olmaz." Ve bunu söylediğini duymak beni patlattı.

Ön camdan dışarı bakarak, titreyerek ve gözlerinin içine bakamayarak, "Hiçbir şey yapmadın," diye tısladım. Eğer bakarsam, yapacaklarımdan sorumlu tutulamazdım ve ona ihtiyacımız vardı. Ava'nın nerede olduğunu bana göstermesi gerekiyordu. Onun yerine hırladım, "Bu kadar saçmalık yeter. Beni kızıma götür. Hemen!"

Hepimiz minibüsten indik ve Adam'ın Devon'dan bir şey alıp arka cebine koymasını izledim. Devon Tyler'a doğru hamle yaptı ama Tyler elini kaldırarak, "Hiçbir şey istemiyorum. Onu öldürmek için çıplak ellerimi kullanmayı tercih ederim."

Adam ona sert bir bakış atarak, "Aptal olma," diye bağırdı. "Bir şeye ihtiyacın var."

Tyler kararlı bir şekilde, "Ava için buradayım," diye cevap verdi. "O yüzden, hadi gidelim, tamam mı?"

"Zaman kaybediyoruz," diye yalvardım, sesimdeki çaresizlik açıldı, etrafımda durduğumuz ıssız çorak araziye bakarken.

"Şurada," dedi adam ve biz de onu metal kapıya kadar takip ettik.

Kapıyı çekerek açtı, zeminin aşırı otlı olmasından dolayı kapıyı aralamakta zorlanıyordu. Ama aşağıya baktığımda, kapının yakın zamanda açıldığını görebiliyordum. Buradaydılar. Burada olmalıydılar.

Önce Adam tırmandı, sonra Tyler kapıyı benim için açık tuttu, ben de diğer tarafta Adam'a katıldım. Hepimiz geçtikten sonra, Devon bizi gizlemek için kapıyı kapattı ve engebeli zeminde yolumuzu bulmaya başladık. Yan tarafta ağaçlık bir alan vardı ve

Adam döndü, bizi o tarafa yönlendirdi, çimenli bir yolu çıktı ve ağaçların arasına doğru ilerledi. Sonra telefonu çalmaya başladı ve durdu, cebinden çıkarıp bize bakarak, "Arayan o," dedi.

Adam, "Sessiz olun," diye talimat verdi ve biz de kıpırdamadan durduk. Sonra telefona başıyla işaret etti ve "Hoparlörü aç" dedi.

Kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki ağaçlardaki rüzgârı ya da kuş seslerini duyamıyordum, sadece korkumun ritmini duyuyordum. Ama telefonda konuşmaya başladığında, gerçeklik üzerime çöktü. Tüm duyularım tetikteydi, bekliyordum, dinliyordum, cevaplar için çaresizdim.

"Ne?" diye tersledi adam telefonu açarken.

"Ben de seninle konuşmak güzeldi Dan." Üç, içimi sızlatan alçak bir kıkırdama çıkardı. "Çocuk hakkında bir fikrim var." Kalbim durdu.

"Ne fikri?" Dan konuşurken yutkunarak sordu. Söylediğinden daha fazlasını biliyordu, bundan emindim.

"Onu bulamayacakları bir yere götürelim derim. Birkaç sesli not alalım, belki videolarını çekelim, bilirsin, kafalarını gerçekten karıştıracak türden şeyler. Bizimle uğraşmanın bedelini onlara ödetmeliyiz."

Korkum vahşileşti. Kendimi hasta olmaktan alıkoymak zorundaydım. Zaman tükeniyordu, bunu biliyordum. Ona ulaşmak zorundaydım.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Nefes nefese kalışlarımdan ya da kudurmuş paniğimin duyulmasına izin vermemeye çalışırken Dan tükürdü. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Bir düşün," diye ısrar etti, sesi tamamen ve tamamen dengesiz çıkıyordu. "Üstünlüğü ele geçirdiklerini sanıyorlar. Anton ve Rory'yi parçaladılar. Holmes'a ne yaptıkları umurunda bile mı? O senin lanet olası arkadaşıydı. Hatırladın mı? Onlara bir ders vermeliyiz. Bu sefer yanlış adamlarla uğraştıklarını."

"Kıza zarar vermenize izin vermeyeceğim," diye öfkelenildi Dan. "O sadece bir çocuk, Tanrı aşkına. Kafayı mı yedin sen?"

Üç gülmeye başladı. "Deliyim zaten. Muhteşem bir şekilde deliyim ve buna bayılıyorum."

Yeterince duymuştum.

"Bebeğim nerede, seni hasta herif?" Çığlık attım ve telefonda gelen kahkahalar daha yüksek sesle yankılandı.

"Görüyorum ki misafirin var." Üç kişi kıkırdadı. "Onu buraya getirin. Gerçek bir parti yapalım." Ve sonra hat kesildi.

"Kahretsin, fazla vaktimiz yok," dedi Dan ve hızla ormana doğru koşmaya başladı. Hepimiz hareket etmeye başladık, o telefonuna sarılıp ağaçların arasında koşarken peşinden gittik.

"Hangi cehennemde bu?" Tyler Dan'in yanından koşarak geçerken bağırdı.

Yetişmeye çalıştım, daha hızlı gitmek istedim ama Tyler önümüzdeydi. Oraya önce o varacaktı.

"Hemen şurada." Dan, Tyler'ın hızına yetişmeye çalışırken sol tarafı işaret etti. "Orada bir açıklık var. Orası onun olduğu yer. Fotoğrafı çektiği yer orası. Onu orada tutuyor."

Ama koşarken, ayaklarımız ormanın zeminini döverken, tek düşünebildiğim, geldiğimizi bildiğiydi. Orada olmayacak. Çok geç kaldık. Küçük kızıma zarar vermek istiyor ve o bir deli. Bebeğim bir canavarın ellerinde.

Bölüm Otuz Yedi

ÜÇ NUMARA, CON HINDS

"Dondurmanı seviyorsun, değil mi?" Tahta masanın üzerinden ona sııttım, o da yüzüne çilekli dondurma bulaşmış bir şekilde bana gülümsedi.

Küçük, sevimli bir şeydi, bankın üzerinde zıplıyordu, enerji doluydu. Küçük canlı bir teldi ve oğlum, konuşabiliyordu. Büyükannesinin evinin kapısına geldiğimden beri hiç susmamıştı. Dondurmayı yemek için harcadığı beş dakika, sahip olduğum tek huzurdu.

"Ne zaman geliyorlar?" diye mırıldandı, yapış yapış ellerini eteğine silerken. "Annemin beni buraya getirmeni istediğini söylemiştin. Geç kaldığını ve senden bunu yapmanı istediğini söyledin. Babamla birlikte olduğunu söyledin."

"Bu kadar çok soru sormayı bırak," diye tersledim, sonra derin bir nefes alıp başımı arkaya attım.

Henüz kendimi kaybedemezdim. Planlarım vardı.

Bir süre daha sakinliğimi korumam gerekiyordu.

"Bu kötü bir kelime," diye fısıldadı, bana suçlayıcı bir bakış atmak için başını eğdi. "Annem bu kelimeyi sevmez."

Masanın üzerine eğildim ve yüzüme tekrar bir sırtış yerleştirdim. "Eğer sen söylemezsen, ben de söylemem. Anlaştık mı?"

Bir süre beni izledi, omuz silkti ve tekrar koltuğunda zıplamaya başladı. "Neredeler? Az önce telefonda konuştuğun annem miydi? O burada mı?"

Dan'i aradığımda duyamayacağı bir yere gitmiştim. Henüz oyunu açığa vurmak istemiyordum ama onu mutlu etmek için, "Evet. Annenle konuştum. Kel adama zorluk çıkarmayı bırakmanı söyledi. Sessiz ol ve sana söyleneni yap."

"Annem böyle konuşmaz," dedi gözlerini bana dikerek, ben de güldüm.

"Benimle telefonda konuşurken konuşur."

Omzunun üzerinden, biraz gerideki ağaçların arasından bir hareket gördüm ve o herif koşarak dışarı çıktığında kocaman gülümsedim.

"Şuna bakın." Arkasındaki ağaçları işaret ettim ve tam dediğim gibi başını çevirdi, "Sana yolda olduklarını söylemiştim. İşte baban. Şimdi ona git. Oraya koş. Hadi git."

"Biliyordum." derken küçük yüzü aydınlandı. Onun babam olduğunu biliyordum." Ve küçük bacaklarını bankın üzerinden sallayarak tırmandı ve ona doğru koştu.

Mükemmeldi.

Mükemmel bir atış

yapmışım.

Adam ona doğru koşuyordu; kız da ona doğru koşuyordu.

Böyle bir fırsatı bir daha asla yakalayamazdım.

İkisi de ateş hattımda.

İlk planım bu şekilde yapmak değildi ama planlar değişir. Akışına bırakmak zorundasınız. Ve her şey benim lehime gidiyordu. Ben kim oluyordum da hediye atın ağzına bakıyordum?

Arka cebimden silahı çıkarıp nişan aldığımda güldüm ve kız tam adamın kollarına atlamak üzereyken bekledim.

Ve sonra...

Ateş ettim.

Bölüm Otuz Sekiz

JESS

Birkaç dakika önce

Etrafımızdaki ormanlık alanın yoğunluğu azalana, ağaçların bizi çevreleyen karanlığı aydınlanana ve sonra açıklığı görene kadar koştuk, koştuk. Tyler öndeydi ve hepimiz onu takip ettik.

Ava'ya ulaşmak için duyduğum çaresizlik ağrıyan kaslarıma güç veriyordu. Ciğerlerim yanıyordu ve bacaklarım uyuşmuştu ama umurumda değildi. Duramazdım. Asla pes etmeyecektim.

Ve sonra onu gördüm.

Açıklığın dibinde küçük ahşap bir masa ve iki bank. Ve sırtı bize dönük oturan benim Ava'mdı.

"Ava!" Tyler hızını artırarak Ava'nın olduğu yere doğru koşarken bağırdı.

Ben de bağırdım, ona yetişmeye çalışırken adını haykırdım. Ava arkasını döndü ve onu görünce yüzü ışıldadı.

Küçük bacaklarını bankın üzerinden kıvrarak atladı ve ona doğru koşmaya başladı.

Ve sonra her şey ağır çekime döndü, çünkü şeytani piçin oturduğu banktan ayağa kalkmasını izledim, karşısında

Bebeğimi. Arkasına uzandı ve bir silah çıkarıp tam ona doğrulttu.

Patlamalar kulaklarımda çınlıyor, damarlarımda adrenalin patlıyor, vücutumun daha hızlı hareket etmesini, bacaklarımdan ona ulaşmak için daha çılgınca koşmasını sağlıyordu.

"Hayır! Hayır! Ava, hayır!" Zamanın durmasını isteyerek bağurdım. Bebeğimin çekim alanından çıkmasını. Bir mucize olmasını. Herhangi bir şey olmasını. Lütfen, Tanrım, buna bir son ver.

Ve sonra silahını daha yukarı kaldırdı, Tyler'a nişan alırken hedefi belliydi. İkisini de benden almak istiyordu. İkisini de vuracaktı.

ığlık atıp evrene onları kurtarması için yalvarırken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Sonra tüm vücutumu sarsan müthiş bir gümbürtü hissettim, üzerime bir güç çarptı, beni yere düşürdü ve yüzüstü imlere düşmeme neden oldu.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde kendimi ayağa kalkmaya zorladım, Ava'nın Tyler'ın kollarına atlayıp sevinç çığlıkları attığı anda yukarı bakarken debeleniyordum.

Beni zar zor tutan bacaklarımdan üzerinde dururken, kendimi çaresiz, kaybolmuş hissederken, hayatımın benden koparılışını izlerken ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yokken tüm hava ciğerlerimi terk etti. Tek yapabildiğim çığlık atmaktı. O kadar yüksek sesle çığlık atmak ki tek duyabildiğim buydu. Artık tüm dünyam buydu. ığlıklarımdan ve şeytani piç dünyamı paramparça edecek tetiği çekerken ruhumu lime lime eden saf, katıksız acı.

Gözlerimde siyah noktalar dans etti, bocalarken başım döndü, kederimin ağırlığından neredeyse devriliyordum. Ve silah sesinin havada, ağaçlarda ve tüm varlığımda yankılandığı anda, beni ayaklarımdan düşüren güç önümden geçti.

Şimşek hızıyla hareket eden bir gölge.

Pusun içinden fırlayan bir karanlık. Bizi

buraya getiren güç.

Dan adında bir adam Tyler ve kızıma çarparak onları yere düşürdü, sonra kendisi de sarsılarak yanlarındaki çimlerin üzerine düştü.

"Kıpırdamayın yoksa hepinizi gebertirim," diye bağırdı şeytani piç ve o anda yanımda duran diğerlerini fark ettim, her biri silahını çıkarmış, küçük kızıma ve Tyler'a ateş eden şerefsizce doğrultmuştu.

Cevap vermediler, sadece silahlarının konuşmasına izin verdiler, ona kurşun üstüne kurşun sıktılar, deliklerle doldurdukları sefil vücudunu dans ettirdiler. Onu yok ederlerken büyülenmiş gibi durdum, mermi üstüne mermi atarlarken yavaşça ona doğru yürüdüm. Sonra, yeterince yaklaştıklarında ve adam yere yığıldığında, kafatasına doğru son bir el ateş ettiler.

Nefes almak için yutkunurken ciğerlerim yanıyordu. Zihnim kapandı, dönüp Ava ve Tyler'ın nerede yattığını görmekten korktum. Olanlarla yüzleşemiyordum. Tek hissettiğim içimin boş, kof ve ölü olduğuydu.

Yere yığıldım, bedenim artık ağırlığımı taşıyamıyordu. Uzun zamandır akan gözyaşları artık hiçbir şeydi, yeterli değildi. Hissettiğim keder gözyaşlarının ötesine geçti. Uyuşmuştum, kendimi değersiz hissediyordum. Ölmek istiyordum.

Kulaklarım acıdan ve silah seslerinden

çınılıyordu. Ve sonra...

Çığlıkların arasından. Bir ses duydum.

Beni hayata döndüren bir ses.

Bir daha duyacağımı hiç düşünmediğim bir ses.

"Jess. Jess! Jess! Vuruldun mu? İyi misin?"

Yavaşça başımı çevirdim ve işte oradaydı, kızımı kucağına almıştı. Kızım onu sıkıyor, başını göğsüne yaslıyordu. Kızım kurtarıcımız tarafından korunuyordu.

Tyler.

Ağlamaya başladım, çirkin gözyaşlarım serbest kalırken yüzüm mahvoldu. "O... o... iyi mi?" Çığlık attım.

"O iyi. İkimiz de iyiyiz. Sen iyi misin?"

Başımı salladım. Konuşamadım. Boğazım kapanmıştı ve söyleyecek kelime bulamıyordum. O anda kullanabileceğim hiçbir kelime yoktu. Tek yapabildiğim hissetmektir; rahatlama, acı, öfke, hayal kırıklığı, minnettarlık. İçimde boktan bir langırt gibi seken duygular. Ve tek yapmak istediğim

onlara gitmekti. Onlara ulaşmak ve kollarımı onlara dolamak için lanet camların üzerinden sürünerek geçtim.

Bugün ruhum paramparça olmuştu, sinirlerim lime lime olmuştu ama dünyam... dünyam kurtulmuştu ve bunun için her gün Tanrı'ya şükredecektim. Dualarımı dinlediği için evrene teşekkür edecektim.

Titreyen bacaklarımın üzerinde durdum ve onlara doğru tökezledim, ayak bileğim acı içinde bağıırıyordu ama umurumda değildi. Onlara ulaşmalıydım. Onlara dokunmalıydım. Bunun gerçek olduğunu ve bir rüya olmadığını bilmeliydim. Dizlerimin üzerine çöküp ağlayarak isimlerini haykırırken Ava yavaşça başını çevirip bana baktı ve fısıldadı, "Ne oldu anne? Kulaklarım ağrıyor."

Kollarımı ikisine de doladım, onları içime çektim. Ve ona dedim ki, "Sorun yok. Havai fişekti. Havai fişek gibi. Ama biz iyiyiz. İyi olacağız."

Yakınlarda bir hareket duydum ve belli belirsiz başımı kaldırdığımda Adam'ın bizi yere düşüren gölge Dan'in yanında diz çöktüğünü gördüm. Parmaklarını boynunun yan tarafına bastırdı, sonra sessizce, "Öldü," dedi ve iç çekerek kalçalarının üzerine oturdu. "Kurşunu o yedi. Seni kurtardı."

Kurşunu o yedi.

Bu sözler kulaklarımda çınladı.

O bizi kurtardı.

Saniyeler.

Olayların gidişatını değiştirmek için gereken tek şey buydu. Yaptığı şeyi yapmamış olsaydı.

Bunu düşünmeye

dayanamıyordum. O ölmüştü.

Bir adam ölmüştü.

Destansı boyutlarda bir trajedinin ortasındaydık. Yıkım her yanımızı sarmıştı. Yine de, hissetmem gereken, başka bir durumda hissedebileceğim şekilde hissetmedim, çünkü onun ölmüş olması kızım ve Tyler'ın ölmediği anlamına geliyordu.

Bir adam ölmüştü ama onlar yaşayabilsin diye

ölmüştü. Onları kurtarmak için kendini feda etmişti.

Doğru olanı yapmıştı. Onlar

hayattaydı.

Onun sayesinde.

Colton koşarak Adam'ın yanına gitti ve ona "O pisiği hakladık." dedi. Yine rahatlamaktan başka bir şey hissetmedim.

"Ona hak ettiği sonu verememiş olmamız ne yazık." Adam omuz silkti. "Ama yapmamız gerekeni yapmak zorundaydık."

Colton, "İdam mangası tarafından öldürülmenin onun için çok iyi olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi. "Tam olarak hak ettiği şey buydu. Bazen silah kılıçtan daha güçlüdür."

"Sen iyi misin?" Tyler'ın sesi beynimde yankılanarak beni şaşkınlığımdan kurtardı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim; sonra Ava'nın Tyler'a sarıldığını, iri mavi gözlerinin bana parladığını görünce gülümsedim. "İyi olacağım. Siz ikinize sahibim. Sizin sayenizde hep iyi olacağım."

"Neler olduğunu bilmiyorum ve korkuyorum," dedi Ava, ağlamaya başlarken küçük dudağı titriyordu.

"Korkma." Onu öptüm, saçlarını okşadım ve ona nazik bir gülümseme verdim. "Biz senin yanındayız. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Sen iyisin. Hepimiz iyi olacağız. Gerisini evde konuşuruz."

"Başım belada mı?" diye sordu, hıçkırıklarını kontrol etmeye çalışırken gözlerinde panik parlıyordu.

"Hayır. Başın belada değil. Ama bazı şeyler hakkında konuşmamız gerekiyor. Sanırım üzerinden geçmem gereken birkaç kural var..."

"Jess," diye araya girdi Tyler. "Burada olmaz. Sanırım bir gün için yeterince şey yaşadık." Yanağımı okşamak için uzandı ve ben de başımı sallayarak dokunuşuna yaslandım.

"Seni düşürdüğüm için özür dilerim," dedi Ava, yavru köpek gözleriyle Tyler'a bakarak.

"Beni sen düşürmedin prenses. Sadece ayağım takıldı."

Tyler onu her şeyden korumuştı, Dan'in onlara çarpmasından bile. Ona ihtiyacı olduğunda yanında olmuştu. Her zaman oradaydı.

Adam gelip yanımızda diz çöktü ve Tyler'a bir dizi anahtar uzattı. "Onları buradan çıkar," diye emretti. "Minibüsü al. Burada olanlar için endişelenme, temizlik ekibini çağıracağım. Her şeyin icabına bakacağız. Evine git ve ailene bak."

Aileniz

Bu iki kelimeyi duymak her şeyi daha net, daha keskin hale getirdi ve birdenbire kalkıp oradan çıkmak için sabırsızlanmaya başladım.

Tyler ona, "Geri gelebilirim," dedi ama Adam başını salladı.

"Bu sefer olmaz. İlgilenmen gereken daha önemli şeyler var." Adam Ava'ya ve bana baktı, Ava'nın başını hafifçe okşadı, sonra ayağa kalktı ve Dan'in cesedinin etrafında toplanan diğerlerine doğru yürüdü.

Tyler ayağa kalktı, Ava'yı göğsüne yakın tutarak olanları görmesini engelledi.

Birlikte arkamıza bakmadan ağaçlara doğru yürüdük. Az önce cehennemde savaşmış, şeytanın ta kendisiyle yüzleşmiş ve zar zor da olsa hayatta kalarak geri dönmüştük. Yürürken topallıyordum ama bu acıyla başa çıkabilirdim. Ailemin güvende olması karşılığında memnuniyetle kabul edebileceğim bir acıydı.

Ava sessizce Tyler'a fısıldadı, "Geleceğini biliyordum. Burada olmanı diledim ve işe yaradı. Sen her zaman dileklerimi gerçekleştirirsin."

Tyler hiçbir şey söylemedi. Konuşamayacak kadar duygusal olduğunu tahmin ettim. Ama Ava'yı kalçasından tutup kaldırdı ve o bunu yaparken Ava da ona yaklaşıp yanağından öptü.

"Seni seviyorum," dedi ve durdu, kollarını ona doladı ve yüzünü sarı buklelerine gömdü.

"Ben de seni seviyorum tatlım," diye fısıldadı. "Her zaman seveceğim. Her zaman senin için burada olacağım. Annen için de. İkinizi de çok ama çok seviyorum."

Vücudumun ya da kalbimin şu anki duygu salınımıyla başa çıkabileceğinden emin değildim. Hayatımın en kötü günü nasıl en tatlı anıyla bitebilirdi ki?

Onu

seviyordu. O

da beni

seviyordu.

Ve ikisini de kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyordum.

Bölüm Otuz Dokuz

TYLER

Sonraki birkaç günü Jess'in evinde birlikte geçirdik. Olanlardan sonra ayrı kalmak istemiyorduk. Bir sürü kucaklaşmadan, sevgi fısıltılarından ve minnettarlıktan sonra Jess Ava'yla konuştu. Ona hiçbir koşulda Jess, ben ya da büyükannesi ve amcası dışında kimseyle bir yere gitmemesi gerektiğini söyledi. Onu korkutmak istemiyorduk ama kurallar olduğunu anlamasını istiyorduk. Güvende olmak için uyması gereken kurallar.

Jess polisle konuşup onlara bir ifade verdi ve Ava'nın annesinin evindeki bir kapıdan çıkıp gittiği yönündeki açıklamasından memnun görünüyorlardı. Parka gittiğini ve Jess'in onu göletin yanındaki en sevdiği yerde kurbağa yavrularını ararken bulduğunu söyledi. Gerçeği söylemek istemesine aldırmadığımı söyledim. Bunu hallederdik. Ama o düşündü ve adaletin yerini bulduğuna karar verdi. Ava danışmanlık almaya devam ediyordu ve sanırım randevular Jess'e de yardımcı oluyordu. Yavaş ama emin adımlarla ilerliyorduk, çünkü birbirimize sahiptik.

Con Hinds ve Dan Armitage'a gelince, diğerleri her şeyi halletmişlerdi. Cesetleri uzaklaştırmışlar, bölgeyi temizlemişlerdi, böylece kimse o çorak arazide bir şey olduğunu bilmeyecekti. Burası işgal edilmiş binalardan yeterince uzaktaydı.

hiç tanık yoktu. Hinds yerini mükemmel seçmişti. Şansımıza, bu onun aleyhine işledi.

İtiraf etmeliyim ki, onun sonu beni mutlu etmedi. Hızlı ve acımasızdı ama benim istediğim şekilde acı çekmedi. Zaman bizim tarafımızda değildi ve önemli olan Ava'nın güvenliğiydi, bu yüzden vuruldu. Ama elimde olsaydı, o herife günlerce işkence ederdim. Onu asar ve bunu ödetmek için aklıma gelen her türlü sapkın yöntemi kullanırdım. Sanırım diğerleri de aynı şekilde hissediyordu, çünkü daha sonra bana onun parçalarının kasabanın dört bir yanına nasıl gömüldüğünü anlattılar. Huzur içinde yatmıyordu, parçalar halinde atılmıştı, hiçbir insanın bırakmak istemeyeceği yerlere bırakılmıştı. Ölmüştü ve pislik içinde çürüyordu ve bunu bilmek beni biraz daha iyi hissettirdi.

Ancak aklımızın bir köşesinde Hayalet Armitage ile ilgili bizi rahatsız eden bir şey vardı. Evet, ekibi banka soygununda çuvallamıştı ama bu hikâyenin kötü adamı o değildi. Pek sayılmazdı.

Biz de kendi yeminimizi ettik.

Kardeşi Elliot onun yaşayan tek akrabasıydı ve biz de ona göz kulak olup korunduğundan emin olacağımıza yemin ettik. O kurşunu yedikten kısa bir süre sonra kardeşinin kayıp olduğunu polise bildirmişti. Onu asla bulamayacaklarını biliyorduk. Ama ertesi gün Elliot'ın bankasına önemli miktarda para yatırmaya karar verdik. Bir sonraki ay ve ondan sonraki her ay da aynısını yapacağımızı, parayı Dan'in adıyla göndereceğimizi ama hesabın izinin kimseye, özellikle de bize kadar sürülemeyeceğinden emin olacağımızı söyledik. Para kardeşini geri getirmeyecekti ama en azından maddi olarak zorlanmasına gerek kalmayacaktı. Ayrıca paranın her ay gelmesi onu biraz rahatlatabilirdi. Kardeşinin hâlâ dışarıda bir yerlerde onu izlediğini düşünmesini sağlayabilirdi.

Ayrıca Dan'in cesedine daha saygılı davrandık. Ona uygun bir cenaze töreni düzenledik. Akıl hastanemizdeki şapelin yeni döşemesinin altında sonsuza kadar saklı kalacak bir sır vardı. Bizim gibi adil bir intikam hayatını seçen bir adam için mükemmel bir dinlenme yeri.

"Sen çok iyi bir köpeksin ve tüylerin çok ipeksi." The Sanctuary'nin oturma alanındaki kanepede Jess'in yanına oturmuş, yerde oturmuş Tyson'ı okşayan Ava'yı izliyordum.

Ava Tyson'ın başının her tarafına öpücükler kondurdu ve Tyson ona doğru yaklaşarak başını Jess'in kucağına koydu. Tyson'ın yanına uzandı, sonra kolunu boynuna dolayarak onu kendine yaklaştırdı, o da buna izin verdi. Onun her şeyi yapmasına izin verirdi.

Tyson her zaman bir bekçi köpeği olmuştu. Adam onu korumak ve saldırmak için eğitmişti. Yıllarca altıncı asker gibi yanımızda durmuştu.

Ama artık farklıydı.

Yaşlanıyordu.

Ve Ava'ya tamamen aşıktı.

Yerden kalktığında, gözleri onu takip etti. Kola kutusundan bir yudum almak için masaya doğru yürürken, o da peşinden gidiyor, nerede olursa olsun yanından ayrılmıyordu. Hâlâ bir koruyucuydu ama Ava'ya asla zarar vermeyeceğinden hiç şüphem yoktu. Saldırmak artık onun doğasında yoktu.

"Anne? Tyson'a bir içki verebilir miyim? O da susamış," diye sordu Ava, elindeki kutuyu masaya bırakarak.

"Köşede bir su kabı var ama biraz doldurulması gerekiyor," diye cevap verdi Adam, Liv'le birlikte kanepenin diğer tarafında oturduğu yerden, Tyson ve Ava'yı birlikte izlerken yüzünde memnun bir ifade vardı.

Liv ayağa kalktı ve bir sürahiye su doldurmak için lavaboya gitti, sonra da gülümseyerek sürahiyi Ava'ya uzattı.

Liv ona, "Seni seviyor," dedi ve Ava gülümsedi.

"Ben de onu seviyorum." Sonra Tyson'a döndü ve "Hadi, beni takip et" dedi. Ve onu odanın köşesine götürdü, kasesine su doldurdu ve kucağına almaya başladığında ona iyi çocuk dedi.

"Her şey yolunda mı?" Devon hayallerimi bölerek sordu ve ben de derin bir nefes alarak arkama yaslandım. "Hepimizden

Burada buluşalım," diye ekledi. "Bir şey mi oldu?"

Liv, Adam'ın yanındaki koltuğuna geri oturdu ve bir elini onun dizine koydu. Devon ve Leah May yanlarındaydı, ikisi de beni izlerken endişeli görünüyorlardı. Colton, Shelley, Will ve Bryony yemek masasının etrafında oturuyorlardı. Hepsi buradaydı. Gerçekle yüzleşme vakti gelmişti.

"Sanırım bunun neyle ilgili olduğunu biliyorum," dedi Adam ve Bryony ayağa kalkarak Ava ve Tyson'ın yanına gitti.

"Tyson'ın baba olduğunu biliyor muydunuz?" Bryony, Tyson'ı okşamak için çömelerek sordu.

"Öyle mi?" Bryony'nin Tyson'la ilgilenmesini izleyen Ava'nın gözleri parladı.

"Öyle. Tiny adında bir kız yavrusu var. Onunla tanışmak ister misin? Bizim odamızda. Koridorun hemen sonunda." Bryony Jess'e döndü ve fısıldadı, "Sorun olur mu?"

Ava'nın kafası aynı anda döndü ve yalvardı, "Yapabilir miyim anne? Tyson'ın yavru köpeğiyle oynayabilir miyim?"

Jess gülümseyerek, "Elbette," diye karşılık verdi. "Ama nazik ol."

"Ben her zaman kibarımdır," diye açıkladı ve Tyson'ı yakasından tutup kapıya doğru çekti.

Bryony, Ava ve Tyson'ı takip etmek için odadan çıkarken, "Will bana daha sonra bilgi verebilir," dedi. "Siz toplantıyı bitirene kadar Ava'ya köpeklerle eşlik edeceğim. Artık daha rahat konuşabilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedim ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Ben konuşmak üzereydim ama Adam öne doğru oturdu ve "Buraya söylemek için geldiğin şeyi söylemeden önce benim de içimi dökmem gereken birkaç şey var" dedi. Sonra bana bakarak, "Sorun olur mu?" diye sordu.

Başımı salladım ve sözü ona bıraktım.

"Yirmi yıl önce, herkesten nefret eden öfkeli bir çocuktum. Dünyadan nefret ediyordum. Benim için bir yer yoktu, aile yoktu, gerçek arkadaşlar yoktu. Tek başımaydım ve böyle olmasını tercih ediyordum. Kavga etmenin, başkalarını incitmenin, insanları kendimden korkutmanın bana güç verdiğini öğrendim ve bundan hoşlandım. Bu gücü elimden geldiğince sık kullanarak bir çocuk evinden diğerine zıpladım. Beni koruyucu aileye vermeyi denediler.

Ama onların yaşadığı gibi yaşamaktansa aileleri terörize ederdim. Beni orada istemediler. Ben de orada olmak istemedim. Ve sonra sizi buldum. Hepinizi."

Konuşurken her birimize tek tek baktı.

"Sen de benim gibiydin. Hayata en iyi başlangıcı yapamadık ama sen daha iyisini yapmak istedin. Daha iyisini yapmak, daha iyi bir hayat kurmak istiyordun, tıpkı benim gibi. O zamanlar fikirlerimiz vardı. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için fikirlerimiz vardı ve bence bazı açılardan bunu başardık. Pek çok insan için barış, adalet ve kapanış sağladık. Şüpheli uygulamalarımız var ama bunun ne önemi var? Çünkü en tepedekilerin, bu dünyayı yönetenlerin uygulamalarının çok daha kötü olduğunu biliyoruz. Ama burada teğet geçiyorum. Konuya geri döneyim.

"Aramızda, kendi ailemizi yarattık. Hepiniz benim için kardeşsiniz, hep öyle kalacaksınız. Ama her ailede olduğu gibi, işler değişir. İnsanlar değişir. Büyürler, belki farklı şeyler isterler. Hayat böyledir. Ama değişim kötü olmak zorunda değil; sadece ona uyum sağlamak zorundayız.

"Sanırım şu anda yaşadığımız şey de bu. Ailemiz değişiyor. Bu daha az olduğumuz ya da birbirimizi aynı şekilde sevmediğimiz anlamına gelmiyor. Ancak bir geçiş dönemine, bir yol ayrımına geldik ve her birimiz yeni yollar seçiyoruz.

"Neler olup bittiğini az çok bilsem de buradaki herkes adına konuşmayacağım ama Olivia ve benim şu anda nerede olduğumuzu size bildireceğim."

Adam Liv'e döndü, elini tuttu ve ardından yüzünde bir gülümsemeyle, "Olivia hamile. Bir bebeğimiz olacak."

Nefesler ve iç çekişler odayı doldurdu, ardından Liv'e sarıldılar ve Adam'ın sırtını sıvazladılar.

"Teşekkürler. Heyecanlıyız," dedi Adam ve sonra oda sakinleşirken ekledi, "Ama bebeği buraya getirmek istemediğimize karar verdik. Bu kulübü seviyoruz ama yeni doğmuş bir bebek için uygun bir yer değil."

"Ben de bebek arabasını üç kat merdiven çıkarıp indirmeyeceğim. Her gün," diye şaka yaptı Liv.

"Burası her zaman bizim evimiz olacak," diye devam etti Adam. "Ama artık yeni bir ev bulmak istiyoruz. Bir aile kurabileceğimiz bir yer. Ve biz

Sanırım bulmuş olabiliriz."

"Coney Sands'de bir ev için teklif verdik," diye araya girdi Liv. "Sahilden çok uzakta değil. Ve bu sabah kabul ettiler."

"Lütfen bu konuda arkanızdan iş çevirdiğimizi düşünmeyin," dedi Adam. "Sizinle nasıl konuşacağımızı ve neler olup bittiğini size nasıl anlatacağımızı uzun uzun düşündük. Ve bu, buraya ya da size sırtımızı döndüğümüz anlamına gelmiyor. Vardiyalarımı yapmaya devam edeceğim. İş için daha kolay olursa zaman zaman burada kalabiliriz. Ama küçük kızımız deniz kenarında, ona bisiklete binmeyi öğretebileceğim bir yerde büyüyecek. Top atmayı ve yakalamayı, sekmeyi ya da kalecisi olduğum futbol oynamayı öğrenebileceği bir bahçesi olacak."

"Bir sürü fikri var," diye gururla açıkladı Liv. "Çok becerikli bir baba olacak."

"Onun hak ettiği gibi bir baba olacağım. Her zaman istediğim türden bir baba. Tyler'ın şu anda olduğunu bildiğim baba, eğer söylememde bir sakınca yoksa." Konuşurken Jess'e baktı ve Jess sadece başını salladı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Zamanı geldiğinde hepinizin böyle bir ebeveyn olacağınızı biliyorum. Ama bazılarımız için daha erken geliyor. Ve bazılarımız..." Gözlerini bana dikti. "Zaten oradayız."

"Biz her zaman bir aile olacağız," dedi Adam. "Ama şimdi kendi ailelerimizi kuruyoruz. Sanırım bir ağaç gibiyiz; dallarımız şekilleniyor, bizi farklı yönlere taşıyor ama yine de aynı bütünün parçasıyız. Köklerimiz her zaman burada, birbirimizin yanında olacak. Paylaştığımız bağ kopmayacak. Nerede olursak olalım, her zaman birbirimizin yanında olacağız."

"Kurduğumuz iş şu anda güçlü. İyi personelimiz var. İşleri bizim için yürüteceklerine güvenebileceğimiz personel. Bizim... diğer işimiz. O biraz daha karmaşık. Ama hayat değişiyor. Yeni bir çağa giriyoruz. Daha iyi bir döneme. Kasabamıza elimizden geldiğince hizmet ettik. Görevimizi yaptık. Verdiğimiz hizmetten gurur duymamız gerektiğini düşünüyorum. Ama... ve bunu söylemek bana acı veriyor... belki de dizginleri yeni bir tabura devretmenin zamanı gelmiştir. Hazır keyfimiz yerindeyken çekilelim."

Hepimiz söylediklerini sindirirken oda sessizliğe gömüldü.

"Gerçekten bunu yapabileceğimizi düşünüyor musun?" Devon ellerini kucağında sıkarken sessizce konuştu. "Geri çekil. Bırak başkası alsın"

Kontrol. Yeni işler almayı bırakmak mı?"

"Yapabileceğinizi sanmıyorum," diye dürüstçe cevap verdi Liv, konuşurken Adam'a bakıyordu. "Ama sanırım bu yeni dönemin bizi nereye götüreceğini görmek zorundayız."

Adam içini çekti. "Bence her günü geldiği gibi kabul etmeliyiz. Bizim için en iyi olanı yapmalıyız."

Devon başını salladı ve sonra Leah May'in elini tutup kucağına çekti, düşünceleriyle otururken başparmağıyla onu okşadı.

Ben öne doğru oturdum.

"Söylediklerine daha fazlasını ekleyebileceğimden emin değilim, Adam," dedim. "Ama haklısın. Bu toplantıyı istedim çünkü artık burada yaşayabileceğimi sanmıyorum. Aslında yaşayamayacağımı biliyorum. Düşünmem gereken Jess ve Ava var. Sizi ne kadar sevsem de şu anda önceliğim onlar. Onlarla birlikte olmak istiyorum. Geceleri Ava'yı yatağına yatırıp ona en sevdiği masalları okumak. Uyandığında ona krep ve waffle yapmak için orada olmak. Bunu burada yapamam. Denemek de istemem. Ava'nın zaten bir evi var; olanlardan sonra istikrara ihtiyacı var. Ve ben şanslıyım çünkü Jess yanlarına taşınmamı istedi." Konuşurken her birine bakmak için başımı kaldırdım. "Ve bunu yapmak istiyorum. Onun hak ettiği gibi bir baba olmak istiyorum. Jess'in hak ettiği adam olmak istiyorum."

Jess kolunu benimkinin içinden geçirerek başını omzuma yasladı.

"Evet," diye duyurdu Colton. "Büyük Bob Dylan'ın sözleriyle, zaman gerçekten de değişiyor dostlarım. Yeni bir teklifi kabul etmeyi düşündüğümü bilmeniz için kötü bir zaman mı... meslek değiştirip striptizci olmak?"

"Seninle hiçbir şey beni şaşırtmaz, dostum." Adam güldü.

"Yani... bazılarınız taşınıyor. Bu iyi bir şey. Bizim için daha fazla alan... şimdilik." Colton gülümseyerek Will'e baktı ve Will de ona sırtarak karşılık verdi.

Devon, "Colton'ın sensiz burada kargaşa çıkaracağını biliyorsun," dedi.

Adam, "O her zaman kargaşa yaratır, nerede olduğu önemli değil," diye karşılık verdi. "Ve biz onu başka türlü istemezdik."

Sonsöz I

TYLER

Bir Yıl Sonra

Jess'in yanında uyanmak düşündüğüm her şey ve daha fazlasıydı.

Sıcaklık.

Sarılmalar.

Yakınlık.

Ve tembel, sabah seksi.

"Oh, siktir, Tyler..." Jess yan yattığımızda inliyordu ve ben onu arkadan kavradım.

Kalçasını kavradım, ona çarparken kalçama doğru kaldırdım.

"Sikimi çok iyi alıyorsun bebeğim," diye homurdandım. "Sen çok iyi bir kızsın."

Sırtını göğsüme dayamıştı, ben daha sert ve daha sert iterken kolları sıkıca sarılmıştı.

"Durma... Sakın... lanet olsun.... durma." Sesi alçak bir fısıltı gibiydi. Gırtlaktan gelen iniltileri o kadar muhtaçtı ki, içine girerken kendimi zor tutuyordum.

"Durmayacağım. Sen sikimin her tarafına boşalana kadar durmayacağım."

"Daha derine, daha sert," diye yalvardı, beni daha derine almak için kalçalarını eğdi.

"Kahretsin, evet," diye inledim, tam kabzasına kadar çarparak.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun."

Tekrar tekrar, her itişte haykırdı. "Evet. Siktir. Tam oraya. Siktir, evet."

I daire içine alınmış benim Kalçalar, vurmak onu sıkı kedi olarak benim Taşaklarım gerildi, sikim zonkluyor, serbest kalmak için yalvarıyordu.

"Çok yaklaştım," diye inledi ve bacaklarının arasına uzandım, parmaklarımı şişmiş klitorisinin üzerinde kaydurdım, ovuşturdum ve

Onu delirteceğini bildiğim bir şekilde.

"Lanet olsun," diye nefesini tuttu, başını yastığa gömdü ve sonra sertçe boşaldı, duvarları kasılırken sikimi sıkıttı.

Bacakları titriyordu, vücudu titriyordu ve ben de boşalırken gözlerimi kapatıp ona "Seni seviyorum" derken onu kendime yakın tuttum.

Her nabızda, her fışkırmada, her zonklamada, "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum." İticilerim düzensizleşti, sonra ikimiz de orgazmlarımızın yoğunluğunun tadını çıkarırken yavaşladı.

Sonra uzandık, nefes nefese kaldık, ben onu kollarımda tutarken nefeslerimizi tutmaya çalıştık. Elim karnının ipeksi dokusunu okşamak için aşağı kaydı ve kulağına fısıldadım, "Sence bu şanslı bir atış olabilir miydi?"

Kıkırdadı ve elimi kendi eliyle kapattı.

"Muhtemelen. Uzun süredir denemiyor olabiliriz ama içimden bir ses güçlü yüzücüleriniz olduğunu söylüyor."

"Aynen öyle." Boynuna sokuldum ve yumuşak tenine küçük öpücükler kondurdum. "Belki ikiz olur... ya da üçüz."

"Aceleci davranmayalım," diye şaka yaptı Jess.

"Belki de ikinci tura geçmeliyiz," diye fısıldadım, öpücüklerimi kulağına götürdüm ve hafifçe emmek için lobunu ağzıma aldım.

"Sakin ol kaplan." Güldü. "Bugün yoğun bir gün geçireceğiz. Bu özel bir gün. Başka bir tur için vaktimiz olduğunu sanmıyorum ve ikinci turlarımızın nasıl olduğunu biliyorum. Ayrıca Ava'yı kaldırıp hazırlamam gerekiyor. Saçının nasıl şekillendirilmesini istediğine dair çok özel talimatları var."

Tam o sırada Ava'nın koridorda bağırıldığını duyduk: "Anne! Elbisemi giymem lazım. Gel hadi!"

"Yatak odasının kapısını kilitledin, değil mi?" Ava'nın odaya dalıp yatağımızın üzerinde zıplamaya başlamasını bekleyerek fısıldadım.

Jess, "Evet, kapı kilitli," diye beni temin etti ve sonra Ava'ya seslenerek, "Aşağı in tatlım. Önce kahvaltı etmemiz gerek. Sonra duş alıp hazırlanabiliriz."

"Tamam," diye cevap verdi Ava, mutfığa koşarken küçük ayakları merdivenlere çarpıyordu.

"Çok heyecanlı." Jess iç geçirdi, kalkmadan önce yatağımızın ve birbirimizin sıcaklığının tadını çıkarmak için bir an ayırdık. "Biliyorum bu

Bizim için özel bir gün ama onun için her şey demek."

"Biliyorum," diye cevap verdim, omzuna zarif bir öpücük kondurarak. "Benim için de her şey demek. Ve her iki kızımın da sonsuza dek hatırlayacakları bir gün geçirmelerini sağlayacağım." Sonra da kışına bir şaplak attım. "Haydi, kalkalım ve bunu yapalım. Bunu resmileştirelim."

Onlar evden çıkarken arabanın yanında durdum. Verandada durmuş, el ele tutuşmuş ve bana gülümseyerek nefesimi kesmişlerdi. Ava tam tül etekli pembe bir prenses elbisesi giymişti, saçları güzel pembe kristal kelebek tokalarla tutturulmuştu ve Jess de aynı renkteydi, ancak yetişkin, daha şık bir ipek versiyonu giymişti. Nefis kıvrımlarının her birini saran bir elbise. Büyüleyici görünüyordu.

Derin bir nefes aldım, bunun benim hayatım olduğuna tam olarak inanamıyordum.

Onlar benim hayatımdı... ailem.

Onlar bana doğru yürürken arabanın kapısını açtım ve Ava'nın kıkırdamasına neden olacak şekilde eğildim.

"Hanımlar." Sırıttım.

"Takım elbisenin içinde çok yakışıklı görünüyorsun," dedi Ava bana.

Koyu gri ceketimin yakalarını okşadım ve gurur duyarak, "Teşekkür ederim. Bugün tarafımı hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

Ava ve Jess arabanın arkasına tırmandılar, ben de kapıyı kapatıp şoför koltuğuna geçtim ve bugünlük şoförleri olma rolümü üstlendim. Sanırım çoğu insan bugün işleri yapma şeklimizin biraz alışılmadık olduğunu düşünürdü ama umurumuzda değildi. Bu bizim için önemli bir gündü.

Bizi şehre götürdüm ve kumtaşı sütunları, geniş basamakları ve dekoratif direkleri olan adliye binasının önüne park ettim. Mimari konusunda uzman değildim ama etkileyici görünüyordu.

"Burası lüks görünüyor," dedi Ava, binaya hayranlıkla bakarak.

"*Sen de* havalı görünüyorsun," diye karşılık verdim, dikiz aynasından ona göz kırparak.

ayna.

"Hadi," dedi Jess. "Hadi içeri girelim." Ava koltukta heyecanla kıpırdanırken bir 'eek' sesi çıkardı.

Arabadan önce ben indim, kapılarını açtım ve Jess'in tutması için kolumu uzattım. Ava indiğinde de diğer elimi tuttu. Kızlarım iki yanımdaydı ve onları merdivenlerden çıkarıp binaya sokarken hayatımda duyduğum en büyük gururu duyuyordum.

İçerideki koridorlar da binanın kendisi kadar görkemliydi. Yüksek tavanlar ve asılı tablolar, daha çok görkemli bir ev gibiydi.

Ava koridordan aşağı inerken küçük bir sekme yürüyüşü yaptı, gözleri her yerdeydi, sanki akustiği test ediyormuş gibi küçük sesler çıkarıyordu.

Jess onu susturdu ama sorun değildi. Biraz gürültü yapması umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi, çünkü bugün en güzel günümdü ve hiçbir şey beni üzemezdi.

"Herkes daha sonra partide olacak mı?" Ava sordu.

"Önemli olan herkes," diye yanıtladı Jess.

"Umarım pastanın kreması pembe olur," diye düşündü Ava. "Pembe benim favorimdir."

"Hiç tahmin etmezdim." Sırıtarak pembe prensesime baktım, o da bana gülümseyerek karşılık verdi.

"İşte burası. Oda burası." Jess ahşap bir kapının önünde durdu ve elimi sıkarak şöyle dedi: "Eğer daha sonra sana söylemeyi unutursam, bil ki bugün beni hiç olmadığım kadar mutlu ettin. Teşekkür ederim."

Eğildim ve alnından öptüm. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Şanslı olan benim."

Jess kendi kendine gülümsedi, kapıyı çaldı ve ardından kapıyı iterek açtı ve üçümüz içeri girdik. İçeride, mahkeme görevlisi büyük ahşap bir masanın arkasında oturmuş bizi bekliyordu.

Bizi görünce ayağa kalktı ve elimizi sıkmak için kolunu uzattı.

"Günaydın Bay ve Bayan Evans," dedi ve sonra biraz şaşkın görünen Ava'nın durduğu yere bakarak elini salladı

"Ve yeni Bayan Evans. Hepiniz için ne heyecan verici bir gün. Ben Janice. Bugün imza törenine şahitlik edeceğim."

Birkaç ay önce, Jess ve ben yerel kilisede tüm arkadaşlarımızın önünde 'evet' dediğimizde, Ava çiçekçi kızımız olduğunda ve Leah May'in babası ayini yönettiğinde hayatımın en mutlu gününü yaşamıştım. Ama bugün de bir o kadar mutluydum çünkü bugün Ava'yı resmen evlat edindiğim gündü.

Mavi gözleri ve sarı bukleleriyle beni hipnotize ettiği, bankada kuyrukta bana çarptığı andan itibaren o hep benim küçük kızım olmuştu. Kalbimde yer etmişti, ruhumun bir parçasıydı ama artık benim adımı da taşıyacaktı. Onun babası olacaktım.

Biyolojik babasının izini sürmek biraz zaman almıştı ama sonunda onu Barselona'da bir apartman dairesinde saklanırken bulmuştuk. İlk başta, top oynamadı. Sırf bunun için garip bir pislik gibi davranıyordu. Jess'e eziyet etmek istiyordu. Ama buna bir son verdim ve biraz ince bir ikna çabasından sonra kolunu büküp ebeveynlik haklarından feragat eden belgeleri imzalatmayı başardım. Ava'yı hak etmiyordu, Jess'i hiç hak etmemişti ama benim için onlar benim hazinemdi. Bunu asla hafife alamazdım.

Ben ortada, Jess ve Ava da iki yanımda olmak üzere hepimiz oturduk.

Janice, "Bütün evraklar tamam," dedi ve sonra evrakları karıştırırken bazı hukuki jargonları sıraladı, biz de başımızı sallayarak eşlik ettik. Sonra başını kaldırıp gülümsedi. "Peki Ava, yeni bir baban olacağı için heyecanlı mısın?"

Ava cevap vermek için bir an bekledi, sonra bana bakarak, "O benim yeni babam değil, o benim tek babam" dedi. Yemin ederim tüm vücudum bu kıza duyduğum sevgiyle eridi.

Jess kolumu kavradı. O da hissetmişti. Bu bizim için her şeyden **d a h a** önemliydi.

Janice elini göğsüne koyup iç çekerek, "Bu çok hoş," dedi.

"Benim kızım da çok sevimli," diye karşılık verdim ve Ava koltuğunda zıplarken bana sırıttı.

"O zaman daha fazla beklemeyelim." Janice imzalamamız gereken yerlere sekmeler iliştirilmiş kâğıtları önümüze koydu. Biz kâğıtları imzalarken "Çok güzel bir ailesiniz," dedi ve Jess de "Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Son imza da atıldıktan sonra Janice kâğıtları aldı, karıştırdı ve bir dosyaya yerleştirdi.

"Tebrikler," dedi ve benden Ava'ya bakarak ekledi, "Şimdi sizi baba ve kız ilan ediyorum. Odayı bir süreliğine size bırakacağım. Sizi biraz yalnız bırakayım." Masasından kalktı ve arkasındaki kapıdan çıktı.

Ava'ya baktım, bana sırtıttı, sonra etrafımdan annesine baktı. "Benim bir babam var." Kıkırdadı.

"Artık Ava Isabella Evans'sın," dedi Jess ona. "Bu ismi sevdim," diye gururla cevap verdi.

Uzandım ve Ava'yı sandalyesinden çekip koltuğuma oturttum. kucak.

"Söylemek istediğim çok şey var ama söyleyecek sözüm yok Onlar. Seçtiğim kelimelerin şu anda hissettiklerimi tam olarak karşılayabileceğini sanmıyorum. Ama Ava, umarım seni ne kadar çok sevdiğimi biliyordur. Seni her zaman seveceğim ve koruyacağım. Seni ve annemi. Ne olursa olsun, neye ihtiyacın olursa yanında olacağım. Herkesin tanıdığı en iyi baba olacağım."

"Olacağını biliyorum," dedi kendinden emin bir şekilde. "Sen her zaman en iyisisin."

Cebimden kutuyu çıkardım ve ona uzattım. "Babalar gününde sana bunu vermek istedim. Umarım beğenirsin."

Kutuyu açıp içindeki zincire asılı pırlanta işlemeli anahtar kolyeyi görünce nefesi kesildi.

"Çok güzelmış." Kutuyu dünyanın en değerli şeyiymiş gibi tuttu.

"Aynısını annem için getirdim," dedim ve Jess kolyeyi elbisesinin kumaşının altına saklandığı yerden çıkarıp ona gösterdi. "Kalbimin anahtarı," dedim, sesim huysuz çıkıyordu ama umurumda bile değildi.

"Artık her zaman yanımda bir anahtarım var," dedi Ava. "Teşekkür ederim baba."

"Bir şey değil meleğim." Kolyeyi kutudan çıkarıp atımd, Ava'nın boynuna taktımd ve tokasını düzelttim. "Mükemmel. Benim güzel kızım için güzel bir kolye. Her zaman yanında olacağımı bilmeni sağlayacak bir şey. Her zaman yanında. Her zaman."

"Her zaman," diye yineledi Ava, şaşkınlıkla kolyesine bakarken.

"Sizi seviyorum ocuklar." Jess kollarını bize doladı ve oturduğumuz yerde bizi kucakladı. "ok tatlısınız ve ben buna bayılıyorum."

"Sadece ikiniz için." Göz kırptımd. "Sadece senin için."

Sonsöz II

JESS

Adam ve Liv'in evine doğru yola çıktık ve tüm yolculuk boyunca kendimi havada süzölüyormuş gibi hissettim.

Bu nasıl benim hayatımdı?

Birkaç yıl önce biri bana evleneceğimi ve küçük kızımın umabileceği en iyi babaya sahip olacağını söyleseydi, buna asla inanmazdım. Bir kâbusun küllerinden güzel bir şey yarattık.

Kader gerçekten de harika bir şeymiş, çünkü olan buydu. Kader.

Buna gerçekten inanmıştım.

Her zaman birbirimizi bulmamız gerekiyordu.

Bir köşeyi döndük ve plaj göründü, Ava'nın koltuğunda zıplamasına neden oldu.

"Daha sonra denize girebilir miyiz?" diye sordu kendini tutmakta zorlanarak. Çok heyecanlanmıştı.

"Elbette gidebiliriz. Çok güzel bir gün," diye cevap verdim, içimde bir memnuniyet duygusu dalgalanırken gülümsedim ve ruhuma bir sıcaklık yayıldı. "Liv piknik hazırlayacağını söyledi."

"Tyson buna bayılacak," dedi Ava.

Kızım o köpek için deli oluyordu. O da ona takıntılıydı. Bir araya geldiklerinde çok iyi bir çift olurlardı, birbirlerini takip eder ve genellikle çamur ve Liv'in yeni halılarını içeren belalara bulaşırlardı. Liv buna aldırmazdı. Tyson'ı ve Ava'mı her konuda affedebilirdi.

Tyler, "Tyson'a çikolatalı pastandan hiç verme," diye ekledi ve Ava'nın gözlerini devirdiğini görmek için döndüm.

"Tabii ki vermem," diye somurtkan bir ergen gibi inledi. "Ben aptal değilim baba."

"Biliyorum prenses." Kendi kendine sıırttı, içinden gurur akıyordu. Gözlerini devirdiğini gördü mü bilmiyorum ama gördüyse bile umursadığını sanmıyorum.

Adam ve Liv'in yolundaki son köşeyi döndükten sonra onların arabasına yanaştık. Annem ve kardeşim Toby daha sonra geleceklerdi ama park etmiş arabalardan Brinton Malikânesi'nden diğerlerinin de burada olduğunu anladık.

Adam ve Liv'in evi rahat, yeni inşa edilmiş, müstakil bir evdi, temiz ve güzel bir bahçesi, ön kapının yanında gül fidanları ve üzerinde 'Köpeği merak etmeyin, kocaya dikkat edin' yazan bir karşılama paspası vardı.

Kapıyı çalmamıza gerek kalmadı. Biz kapıya doğru yürürken Liv kapıyı açtı ve Tyson dışarı fırladı, doğruca Ava'nın yanına gitti, onun etrafında döndü ve sırtını okşarken kokladı.

"Tebrikler Evans ailesi," diye şarkı söyledi Liv, bizi içeri almak için kapıyı daha geniş açtı.

"Teşekkür ederim. Ne gündü ama," diyerek eve girdim ve oturma odasından gelen konuşmaları duydum.

"Henüz bitmedi," diye belirtti Tyler, koridorda beni takip etmeden önce Liv'i yanağından öpmek için eğildi.

"Asıl eğlence şimdi başlıyor," diye duyurdu Liv. Ava ve Tyson'a içeri gelmeleri için seslendi ve fısıldadı, "Artık çok yaşlandı. Yaşlı bir adam gibi." Sonra kalçasını tokatladı ve hafif, şakacı bir ses tonuyla, "Haydi oğlum. Poppy de Ava'yla oynamak istiyor. Onun tüm zamanını tekeline alamazsın."

"Poppy hâlâ konuşmuyor mu?" Ava sordu ve ben de yaşlı kafalı kızımın ne kadar küçük olduğunu unutarak kendi kendime güldüm.

"Henüz değil." Liv hepimiz içeri girene kadar bekledi, sonra kapıyı arkamızdan kapattı. "Daha altı aylık, o yüzden hâlâ gevezelik ediyor." Sonra bize bakarak ekledi, "Ama Adam geçen gece dada dediğine ikna oldu."

Arkamızdan gelen sert bir ses, "Baba dedi," diye duyurdu ve Adam'ın oturma odasının kapısında durduğunu, kucağında bebek Poppy'yi tuttuğunu, gevezelik edip ahududu üflerken çenesinden aşağı salya aktığını görmek için döndük. "Kızım bir dahi. Gelecek hafta Shakespeare okuyacak."

İkisinin yanından geçerken Poppy'nin tombul küçük elini tuttum ve öptüm. "O çok tatlı. Yakında onu yemem gerek."

"Eğer gitmesine izin verirse." Liv sinirlenmiş gibi yaparak dudak büktü ama sesinde çok büyük bir sevgi vardı. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum.

"Görünüş konusunda Liv'e çekmiş olması iyi olmuş," diye şaka yaptı Tyler, Adam'ın koluna bir tokat attı ve Poppy'nin karnını gıdıklayıp kıkırdamasını sağlarken ona tuhaf bir sırıtış attı. "Gerçi senin saçlarına sahip, dostum."

"Tyler Amca'ya aldırma," dedi Adam savunmacı bir tavırla, bebeğinin başını okşadı, kırılğan saç tellerini düzeltti ve onu öptü. "O sadece bizim saçlarımızı ondan daha iyi kestirmemizi kışkanıyor."

Liv, Poppy'yi Adam'ın kollarından almaya çalışarak, "Onun saçları kesik değil," diye yakındı ama Adam'ın buna hiç niyeti yoktu.

"Hey, şu anda babasına sarılmanın tadını çıkarıyor. Sıranı bekle."

Şöminenin üzerinde "Evlat Edinme Gününüz Kutlu Olsun!" yazılı kocaman bir pankartın asılı olduğu oturma odasına girdik. Tyler etrafta dolaşp herkesi selamlıyordu ve ben biraz bunalmış bir halde öylece duruyordum. Ta ki Ava beni yolumdan çekip Tyson'la birlikte odanın ortasına doğru dans edene kadar.

Bryony ve Will'in köpeği Tiny, Bryony'nin kucağındaydı ama Ava'yı görünce deli gibi kıpırdanmaya başladı, sonra da aşağı atlayıp onlara katıldı.

"Demek öyle, öyle mi?" Bryony şaka yaptı. "Beni sadece köpek ödülleri için istiyorsun." Sonra ayağa kalktı, bana doğru yürüdü ve bana sarıldı. "Tebrikler Jess. Hepiniz adına çok mutluyum."

"Teşekkürler. Kulüpte işler nasıl?" diye sordum, o da dönüp Will'e baktı.

"Patron olmayı seviyor. Bunun için yaratılmış. Gündüzleri üst katta tek başımıza dolaşmak bazen biraz yalnız hissettiriyor ama şikayet etmeyeceğim. Colton ve Shelley çoğu gün geliyorlar ve vardiyada olduklarında diğerlerini de çok görüyoruz. Ayrıca, Tiny arka taraftaki tarlayı çok seviyor. Bütün gün orada koşturup durabilir."

Bryony ve Will ayakta kalan son kişilerdi. Hâlâ Sığınak'ta yaşıyorlardı ve Will günlük işlerin yürütülmesine nezaret ediyordu.

bir yer. Bazen yalnız kaldıklarını söylemiş olabilir ama ikisi de taşınmak istediklerinden bahsetmemiştir. Patron olmayı seviyordu. Tyler bana Will'in Bryony ile tanışmadan önce hep Colton'ın gölgesinde kaldığını söylemişti. Belki de bu yüzden şimdi geliyordu. Kendi başına ayakta duruyor, yanında hayatının aşkı varken kendi başına bir adam oluyordu. Kimsenin gölgesi olmaya ihtiyacı yoktu. Kendi başına yeterince parlıyordu.

"Minik çok sevimli," dedim, Ava'nın dikkatini çekmeye çalışırken arka ayakları üzerinde bir aşağı bir yukarı sıçrayışını izlerken.

"Hem sevimli hem de bir tehdit. Minik dişlerini geçirdiğinde Liv'in yastıkları için endişeleniyorum."

Bryony'nin yanındaki kanepeye oturmaya gittim ama Liv, "Çok rahat etme. Piknik hazırladım, battaniye ve güneş kremi getirdim. Doğruca sahile gidip günü en iyi şekilde değerlendirebileceğimizi düşündüm. Daha sonra buraya dönüp şarap ve birayı bitirmek için bolca vaktimiz olacak. Parti devam etsin. Benim dışımda yani. Hâlâ emziriyorum, bu yüzden Ava ve kendim için birkaç mocktail aldım."

Bebek sahibi olmaya çalıştığımız için ben de bir kokteyl istemeyi düşündüm ama sessiz kaldım. Bugün Ava ve Tyler hakkındaydı. Bebek muhabbetinin bunu gölgelemesini istemedim. Daha sonra sessizce bardağıma bir tane atacaktım.

"Haydi." Liv ellerini çırttı. "Bayanlar, baylar, çocuklar, bebekler, köpekler. Taşıyacak bir şeyler alın. Parti için Costa Del Coney Sands'e gidiyoruz." Herkes ayağa kalktı, kutuları ve çantaları topladı.

"Tyson'ı ben tutabilir miyim?" Bryony Tiny'ye bir koşum takımı takarken Ava Liv'e sordu, Liv de Tyson'ın tasmağını taktı.

"Elbette tutabilirsin prenses. Tyson'ın başka biriyle yürümek isteyeceğini sanmıyorum."

"Sen erkek misin?" Caddeyi geçip sahile doğru yürürken Colton Ava'nın yanına sokuldu.

"Hayır, şapşal. Ben bir kızım." Ava cevap olarak güldü ve Colton kaşlarını çatdı, gözleri Ava ve Tyson arasında gidip geliyordu.

"Ama bir köpek bir erkeğin en iyi dostudur ve bugün geldiğinden beri yanından hiç ayrılmadı. Sen bir erkek olmalısın."

"Colton Amca." Ava'nın gözleri ona bakarken yarılmıştı ve onu azarlamaya hazırlandığını biliyordum. Her zaman böyle yapardı ve Colton da buna bayılırdı. "Bu çok cinsiyetçi. Artık böyle şeyler söylemene izin yok. Köpekler de bir kızın en iyi arkadaşı olabilir."

"Colton Amca'ya aldırma," dedi Shelley, kolunu Colton'ın kolunun arasından geçirip gözlerinin içi parlayarak Ava'ya gülümseyerek. "Saçma sapan konuşuyor. Eğer ona beyninin bir uygulama olduğunu söylersen, onu kullanmaya başlayabilir."

"Beynim son derece yetenekli bir silah," diye karşılık verdi Colton, kaşlarını kışkırtıcı bir şekilde kaldırmış, içindeki James Bond'u ortaya çıkarıyormuş gibi gizemli bir hava vermeye çalışıyordu.

"Hangi silah o zaman?" Devon arkadan seslendi. "Tahta bir kılıç mı, kağıttan bir silah mı?" Ava'ya göz kırptı ve başını eğerek, "Beyni dinamit olsaydı, şapkasını uçurmaya yetmezdi," dedi.

"Ben şapka takmam." Colton omuz silkti, yüzünde Devon'ı alt etmiş gibi boktan bir sırıtış vardı.

"Çünkü şapkaları senin koca kafana sığacak kadar büyük yapmıyorlar." Devon'ın yanıtı şimşek gibi hızlı oldu ve son sözü söylediğinden emin bir şekilde koşarak kuma doğru ilerledi. Colton söz konusu olduğunda bu her zaman kolay bir şey değildi.

"Sanat galerisi nasıl?" Colton nefesinin altında büyük kafalar hakkında bir şeyler mırıldanırken Shelley'ye sordum. Ne dediğini gerçekten bilmek istemiyordum, çünkü söz konusu Colton olunca her şey değişirdi. Ayrıca dört yaşındaki bir çocuğun kulaklarına uygun olmayacağına da bahse girebilirdiniz.

"Harika gidiyor," diye cevap verdi Shelley, konuşurken yüzü sevinçle parlıyordu. "Birkaç hafta içinde bazı yeni genç sanatçıların sergileneceği bir etkinlik düzenliyorum. İkiniz de gelmelisiniz. Sen de Ava."

Colton ve Shelley, Shelley'nin sahibi olduğu sanat galerisinin üst katındaki bir dairede yaşıyorlardı. Kız kardeşlerinin her ikisinin de

ama Shelley beni etkiledi. Tam bir kadın patrondur, Ava'nın etrafında olmasından gurur duyacağım türden bir rol modelidir.

"Gidebilir miyiz anne? Lütfen?" Ava yalvardı, Tyson onu sokaktan çekip kuma götürürken ona yapıştı.

"Tabii ki. Shelley Teyze'nin galerisini çok seviyorum," dedim ona.

Ava göğsünü kabartarak, "Bir gün resimlerimi oraya koyacağım," diye açıkladı. "Babam resimlerimin şimdiye kadar gördüklerinin en iyisi olduğunu söyledi ve kafedeki yarışmayı kazandım. Bunun için bir sürü Lego aldım."

Başımı eğdim, yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim. Evet, Lego... Tyler'ın Amazon'dan gizlice sipariş ettiği ödül. Bu sırrı mezara kadar yanımda götüreceğim.

"Duvarımda her zaman bir yerin olabilir," diye yanıtladı Shelley, merdivenlerden kumsala inerken Ava'nın buklelerini okşamak için uzandı.

Kumsal kalabalıktı ama kamp kuracak özel bir yer bulamayacağımız kadar da kalabalık değildi. Liv ve Leah May battaniyeleri sermeye başladılar, sonra Liv bebek Poppy'yi pusetinden çıkarıp battaniyelerden birinin üzerine yatırdı.

Tyler yanıma geldi, beni yanağımdan öptü ve iyi olup olmadığımı sordu.

Liv, Poppy ve Leah May'in oturduğu yerin yanındaki battaniyeye oturarak, "İyiden de öteyim," diye cevap verdim.

"Ben çocuklarla denize gideceğim." Tyler arkasından su kenarına doğru yürüyen Colton, Will, Adam ve Devon'a işaret etti.

"İyi eğlenceler," dedim, gözlerimi güneşten korumak için elimi kaldırarak.

Güneş.

"Ben de gelebilir miyim baba?" Ava sordu ve Tyler başıyla onayladı. elini uzattı.

"Köpekleri su sıçratmaya götürebiliriz," dedi Bryony, Tiny etrafından dolanıp onu bacaklarına doladığı ipiyle düğümlerken.

"Sizinle yarışacağız," diye meydan okuyan Shelley, Ava'ya Tyson'ın ipini tutması için yardım etti ve onları kumdan aşağı çekerek bir adım öne geçmeye çalıştı.

"Sonra görüşürüz, anne!" Yarışırlarken Ava arkasından seslendi off.

Otururken kollarıma yaslandım ve deniz havasını içime çektim. "Ne gündü ama, ha?" Leah May iç çekerek söyledi.

"Gerçekten öyle," diye cevap verdim, gözlerimi kapatıp sıcaklığın tadını çıkararak

Dalgaları, kahkahaları ve etrafımdaki saf neşeyi dinleyerek rahatlarım güneşin tadını çıkarıyordum. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Zamanında dönüp dönemeyeceğin belli değildi, biliyorum."

"Hayatta kaçırmayız." Leah May uzaklara bakıyordu, yüzünün her yerinde dinginlik vardı.

"Tur nasıldı?" diye sordu Liv.

"Büyüleyici," diye yanıtladı Leah May.

Leah May'in müzik kariyeri geçen yıl gerçekten yükselişe geçmişti. Dört ay boyunca Avrupa'yı gezmiş, son zamanlarda büyük çıkış yapan bir grubu desteklemişti. Onun özel biri olduğunu her zaman biliyorduk ve her geçen gün müziğiyle ve harika, ilginç ve şaşırtıcı kişiliğiyle ne kadar özel olduğunu kanıtlıyordu.

Devon da onunla birlikte gitmişti elbette. Bavullarla yaşadılar, bir otelden diğerine atladılar ama umurlarında değildi. Bu ikisi için de bir maceraydı. Ama Devon dün gece geç saatlerde İngiltere'ye döndüklerinde Tyler'a mesaj atmış ve evde oldukları için ne kadar rahatladıklarını söylemişti. Ev, babasının evinin hemen yanındaki evdi. Sanırım o da ikisinin de evde olmasından dolayı oldukça rahatlamıştı. Devon ve Leah May babasına gerçekten çok yakındı. Aralarındaki ilişkiyi izlemeyi seviyordum ama zaman zaman bu beni üzüyordu. Kendi babamı özliyordum.

Tüm erkekler yeni hayatlar kurmuşlardı, herkes geliyordu. Ama yine de kulüpte çalışmak ve Tyler'ın bana her zaman endişelenmeme gerek olmadığını söylediği diğer şeyler için bir araya geliyorlardı. Onunla tartışmadım. Birlikte geçirdikleri zaman ne olursa olsun, her zaman eve, bana ve Ava'ya döneceğini biliyordum, çünkü o her zaman bizi ilk sıraya koyardı.

"Jess?" Tanıdık bir ses duydum ve başımı çevirdiğimde kumda ilerleyerek bana doğru gelen bir kadın gördüm, gözlerini kısarak düşündüğüm kişi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Jess, sen misin?" diye sordu. O yaklařtıķķa anılarım canlandı ve ayađķa kalkarak ona sıkıķa sarıldım.

"Aman Tanrım, Abigail!" ığlık attım ve o da güldü.

"Sen olduğunu sanmıştıım."

"Nasılsın? Seni uzun zamandır görmemiştim. Neler yapıyorsun?" Eski en iyi arkadaşıma sanki bir hayaletmiş gibi bakarken kelimelerim ağzımdan dökölüverdi. Burada olduğuna inanamıyordum. İrtibatı kaybettiğimize inanamıyordum. Ava'ya sahip olmak ve diğer aile meseleleri arasında, topu gerķekten düşürdüm. Daha iyisini yapmalıydım.

Görgü kurallarını hatırlayarak arkamı döndüm ve "Liv, Leah May, bu benim eski arkadaşım Abigail. Eskiden kasabadaki nüfus dairesinde birlikte çalışırdık."

Liv ve Leah May el sallayıp selam verdiler ve Abigail gözlerini tekrar kıсарak baktı. "Sanırım seni tanıdım." Sonra kaşlarını çattı. "Ama nereden olduğunu hatırlayamıyorum."

"Bizim de böyle yüzlerimiz olmalı," dedi Liv, Abigail'e nazik bir gülümseme verirken gözlerinin kenarları kırışıyordu.

"Aman Tanrım, küçük kızınız çok tatlı," diye mırıldandı Abigail, battaniyenin üzerinde kıpırdanan Poppy'y e bakarak. "Kaç yaşında?"

"Altı aylık," diye yanıtladı Liv, Poppy'nin karnını gıdıķlayıp kıkırdamasını sağlayarak.

"Benim küçük oğlumla aynı yaşta," diye cevap verdi Abigail, bir çocuğu olduğundan bahsederken gözleri parlıyordu.

"Oh, vay canına!" diye haykırdım. "Tebrikler. şimdi kendimi gelmiş geçmiş en kötü arkadaş gibi hissediyorum. Bir bebeğin olduğunu bile bilmiyordum."

Abigail başını salladı, yüzü gururla parlıyordu.

"Bilgisayarcının ağı tamir etmeye geldiği o günü hatırlıyor musun?"

"Hani şu dövmele olan mı?" O günü hatırladığımı söyledim.

"Evet. Boynunda dövme olan." Kendi kendine sırttı ve ekledi, "Bay Doğru gerķekten de o gün masamın altından ıktı. Bir yıl önce evlendik ve Noel'den hemen sonra Enzo'yu doğurduk." Uzaklara bakmak için döndü, güneşten korunmak için elini alına dayadı. "Oradayız ama göremiyorum."

şimdi. Isaiah Enzo için kumdan kaleler yapıyordu, gerçi Enzo onların ne olduğunu pek bilmiyor." Kendi kendine söylenerek ufku taradı. "Neredeler? Eminim Isaiah Enzo'yu dondurma yemeye götürmüştür."

"Merak etme," diye cevap verdim. "Geri döndüklerinde onlarla buluşabilirim."

Başını salladı ve sonra bana döndü. "Ava nasıl? Eminim artık çok büyümüştür."

"Babasıyla suda kürek çekiyor," diye cevap verdim, denizi göstererek.

"Babasıyla mı?" Abigail'in gözlerinde bir endişe belirdi ama kısa sürede onu rahatlattım.

"Sperm donörü değil. Tanrım, hayır. O tarih oldu. Hayır, evlatlık babası. Gerçek babası." Son kısmı ekledim çünkü evlatlık vurgusu yapmak istemiyordum. Evet, bugün onun evlat edinilme günüydü ama o bundan daha fazlasıydı. Onun babasıydı.

"Oh, buna bayıldım. Senin adına çok mutluyum." Abigail'in gözleri yaşlarla doldu. Her zaman çok şefkatli, empati kurabilen bir insan olmuştu. Onu bugün gördüğüme çok sevinmişim. Arkadaşlığımızın tekrar sönmesine izin veremezdim.

Bir kez daha sarılmak için onu kucakladım. "Seni görmek çok güzel. Ciddiyim. Seni özledim Abs."

"Ben de seni özledim," diye fısıldadı, bırakmadan önce beni sıkıca kavradı.

"Buluşmak için bir şeyler ayarlamalıyız," dedim. "Ava, Enzo ile oyun oynamayı çok ister." Liv'e bakmak için döndüm. "Belki Poppy de gelebilir?"

"Poppy oyun randevularına bayılır," dedi Liv. "O zaman bu bir randevu," dedim gülümseyerek.

"Evet, öyle. Numaram hâlâ sende var mı? Değiştirmedim," diye sordu Abigail.

"Numaran bende var ve söz veriyorum kullanacağım. Gelecek hafta öğle yemeği yeriz. Olur mu?"

"Mükemmel." Gülümsedi ve sonra tekrar dikkati dağıldı, kumların üzerindeki ceset denizinin arasında Isaiah ve Enzo'yu aramaya çalıştı.

"Git ve çocuklarını bul," dedim ona. "Birazdan gelip onlarla tanışacağım."

Başını salladı. "Tamam. Sonra konuşuruz?" "Kesinlikle."

Kumların üzerinde uzaklaşmasını izledim. "İyi birine benziyor," dedi Liv.

"Öyle. Yuva kurduğu için çok mutluyum. Erkekler konusunda şanslı hep kötü olmuştur."

"Hepimiz birkaç kurbağa öpmeliyiz," diye düşündü Liv ve ben de aynı fikirde olup battaniyenin üzerine uzandım.

Saatlerce sohbet ettik ve güneşin tadını çıkardık. Ava ve köpekler kumda deli gibi koşturdular ve üçünün o gece iyi uyuyacağı konusunda hepimiz hemfikiridik. Abigail'in kocası ve bebeğiyle hiç tanışamadım. Sahili aradığımda onu bulamadım. Erken ayrıldıklarını düşündüm ama onu arayacağıma ve onunla bir öğle yemeği ayarlayacağıma yemin ettim.

Güneş batmaya başladığında ve hava biraz serinlediğinde Tyler ceketini omuzlarıma doladı. Güneş gökyüzünü turuncu, kırmızı ve sarı tonlarına boyarken hepimiz ufka baktık, kum etrafımızda parıldıyordu ve ben parmaklarımı tanelerin arasında gezdirerek dünyayla tamamen barışık olduğumu hissettim.

Adam diğerlerine, "Eve döndüğümüzde size göstermek istediğim bir e-posta var," diye duyurdu.

"İş konuşmak yok," diye tersledi Liv. "Bugün Tyler, Jess ve Ava'nın günü."

Ava ayaklarımın dibindeki battaniyeye oturmaya gelmişti ve Tyson hemen yanında uzanırken esnedi.

"Bunu biliyorum," diye cevap verdi Adam. "Ama bu onların görmek isteyeceklerini bildiğim bir iş."

"Bir iş mi?" Tyler kaşlarını kaldırdı. "Yani, o tür bir iş mi?"

Shelley kıkırdadı ve Bryony gözlerini devirdi.

"Siz hiç emekli olacak mısınız?" Bryony sordu ama cevabı zaten biliyordu. Hepimiz biliyorduk.

"Ailelerimizi tehlikeye atacak bir işi asla kabul etmeyiz," dedi Adam. "Sahip olduklarımızı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayız."

Ama gerçekçi olalım. Biz askeriz. Her zaman asker olduk." "Sokak askerleri," diye araya girdi Will.

"Halkın askerleri," diye ekledi Devon.

"Ve ölene kadar asker olacağız," diye ilan etti Colton.

"Amin," dedi Tyler, elimi tutup kaldırdı ve arkasından öptü.

Diğer elimle Tyler'ın bu sabah bana verdiği kolyeye dokundum, başparmağımı ve parmağımı anahtar kolyenin üzerinde gezdirdim. Ve kafamın içinde bir ses bana, 'Onu değiştiremezsin, tek yapabileceğin onu sevmek. Sıkı tutun ve bu hayatı sahip olduğun her şeyle yaşa. O iyi bir adam. Sen ve Ava için her zaman doğru olanı yaptı. O tam da senin için dilediğim kişi. Birlikte mükemmelsiniz.'

"O tam da bizim için dilediğim şey. Ben de öyle düşündüm. "Teşekkür ederim baba. Orada olduğun için teşekkür ederim. Yaptığın her şey için. Hayatın senin için her zaman kolay olmadığını biliyorum ama bunu asla belli etmedin.

Gözlerimden yaşlar süzülürken, Ava'nın "Bu da ne?" diye bağırdığını duydum. Rüzgarda savrulup battaniyenin üzerine düşen bir şeyi eline aldı.

"Bu elli poundluk bir banknot," dedi Leah May ona. "Ne kadar şanslısın? Bu parayla bir sürü tatlı ve dondurma alınır."

Ava banknotu gözlerinin önünde tuttu ve şaşkınlıkla, "Bunlardan daha önce hiç görmemiştim. Vay canına. Elli pound."

Ben de gülümseyerek anahtarlığımı bir kez daha okşadım. "Teşekkür ederim baba. Teşekkür ederim."

Son.

Telif Hakkı @ Nikki J Summers 2024

Çok Yakında

Karanlık, Gotik Bir Romantizm

Bana Firethorne'un kurtuluşum olacağını söylediler.

Ama bulduğum tek şey o duvarların içinde saklanan günahkârlardı.

[FIRETHORNE](#)

Teşekkür

Bu askerler hakkında yazmaya 2020 yılında, pandemi sırasında başladım ve sonraki dört yıl boyunca hayatımı ele geçirdiler. Yanımda oldukları, beni destekledikleri ve bu çılgın adamlar hakkındaki saçmalıklarımı dinledikleri için teşekkür etmem gereken birkaç kişi var.

Öncelikle, ailem. Kaley'i koruduğunuz, evdeki tüm işleri yaptığınız ve bana bu dünyada kaybolmam için zaman ve alan sağladığınız için teşekkür ederim. Siz olmadan bunların hiçbirini yapamazdım. Sizler benim temel taşlarımsınız. Siz olmadan kaybolurdum.

Sırada, en iyi arkadaşım, harika yazar ve editör dostum Lindsey Powell var. Tüm sohbetler, gece geç saatlere kadar süren terapi seansları, mesajlar, muhteşem editörlük, manevi destek, hepsi için teşekkür ederim. Seni kitap dünyasında bulduğum için çok mutluyum ve sana gerçek hayatta da arkadaşım demekten onur duyuyorum. Sen olduğun için teşekkür ederim.

Ön kapakta yer alan muhteşem fotoğrafı çektiği için Daniel Jaems'e ve Tyler için mükemmel bir model olduğu için Oskar Zboncki'ye teşekkür ederim. Ayrıca kapağı hazırladığı için Lori Jackson'a ve bu kitabı bu kadar güzel biçimlendirdiği için Lou J Stock'a da teşekkür etmem gerekiyor. Ayrıca, Mad About The Book Design'dan Natalie Tonks'a, bu seri için tüm özel baskı grafiti kapaklarını hazırladığı için özel bir alkış. Muhteşemler. Bayıldım onlara! Teşekkür ederim. Hepiniz inanılmaz yeteneklisiniz.

Caroline Stainburn'e, bu kadar sabırlı ve harika bir editör olduğu için teşekkür ederim. Bu hikayeleri olabilecekleri en iyi hale getirmeme yardımcı olduğun ve süper kahramanları benim kadar sevdiğin için. Size çok minnettarım.

Candi Kane PR'a, bu kitabın kapak tanıtımını, çıkış gününü ve tüm tanıtımını organize ettiğiniz için teşekkür ederim. Hayatımı milyonlarca kez kolaylaştırdınız. Teşekkür ederim. Ayrıca büyük bir teşekkür etmem gerekiyor

Harika tanıtım grafikleri için Kitap Erkek Arkadaşları Koleksiyoncusu Angy'ye teşekkür ederiz.

Kitaplarımızı okumak, tanıtmak ve yaymak için zaman ayıran tüm harika, çalışkan ve gerçekten yetenekli kitap blogcularına, bookstagrammer'lara, Tik Toker'lara ve sosyal medyadaki herkese sonsuza dek hayran kalacağım ve hayranlık duyacağım. Çalışmalarınız harika ve her zaman yukarıda ve öteye gidiyorsunuz. Size gerçekten minnettarım. Her bir gönderi, paylaşım ve yorum için teşekkür ederim. Bu dünyalara bedel. Keşke herkesi listeleyebilseydim, ama teşekkür yazıları bu hikayeden daha uzun olurdu! Hepiniz harika bir iş çıkarıyorsunuz. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Bağımsız yazar topluluğuna, ne kadar destekleyici, cesaretlendirici ve son derece şaşırtıcı olduğunuzu seviyorum. Güç birbirimizi yükseltmekten gelir ve siz bunu çok şık bir şekilde yapıyorsunuz. Teşekkür ederim. Böyle muhteşem bir topluluğun parçası olmaktan gurur duyuyorum.

Son olarak, kitaplarımı indirmek, okumak ve değerlendirmek için zaman ayıran tüm okuyuculara teşekkür ederim. Bana bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Tüm bunları değerli kıldığınız için teşekkür ederim. Bu adamlar ve bu hikâyeler konusunda benim kadar hevesli olduğunuz için teşekkür ederim. Mesajlarınız ve yorumlarınız bana hayat veriyor. Size minnettarım. Bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Gelecekte çok daha fazlası için!

Sevgilerimle,

Nikki x

Yazar Hakkında

Nikki J Summers, *Peaky Blinders*'ın memleketi olan Birmingham'da doğup büyümüş bir İngiliz yazardır. Şu anda Staffordshire'da kocası, iki çocuğu, Poppy adında bir cavapoo ve Cookie ve Blaize adında iki gine domuzu ile birlikte yaşamaktadır.

Kahramanlarını kurtarmak için dünyayı yakabilecek ahlaki açıdan gri kahramanlar hakkında İngiltere merkezli yeni yetişkin ve karanlık romantizm hikayeleri yazıyor. Bu kahramanlar genellikle kendilerini kurtarırlar, ancak kahramanlar her zaman yanlarındadır ve kibritleri tutarlar.

Tıpkı askerleri gibi o da pek çok maske takıyor; öğretmen, aşk romanı yazarı, eş, anne, kız, kız kardeş... Liste sonsuz ama o her birini takmayı seviyor.

Yazmadığı zamanlarda, onu iyi bir kitapla kıvrılmış veya bir Netflix kutu setini bingling yaparken bulabilirsiniz.

Okurlardan haber almayı çok seviyor, bu yüzden lütfen bana ulaşmaktan çekinmeyin.

Yeni yayınlarım ve diğer haberlerle ilgili güncellemeler için beni aşağıdaki bağlantılardan takip edin.

[Okuyucu Grubu](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

